

AUTHOR _____

NO. 5618

TITLE _____

ס' ביה יעקב

RR _____

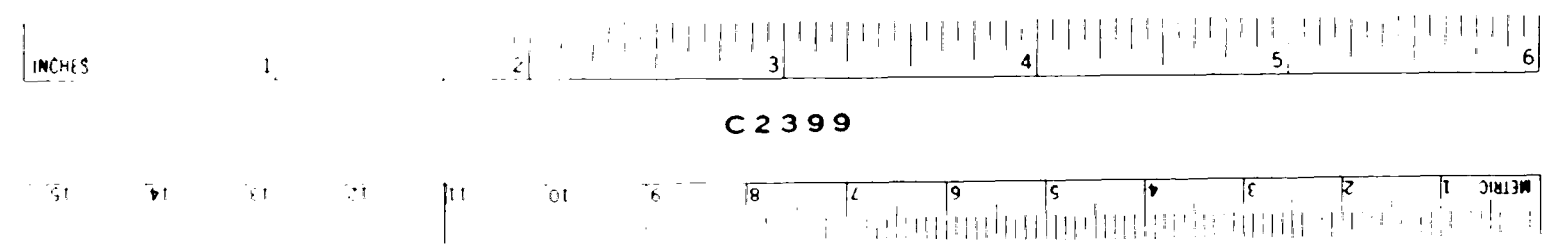
IMPRINT _____

CALL NO. ACC. 178540

DATE MICROFILMED _____

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
ANN ARBOR, MICHIGAN, U.S.A.

יעקב

3

בית

הקדשתי את הבית הזה אטרבנותי לעולם את ימי שמי עד עולם
אני הכר והנמחר הדל איש הרפת אדם בזוי גבר דל מאנוש
תורעת יעקב כי הטן הוא

המחבר ספר קול יעקב הדודוני לטרך פורין
כבוד אל יחוקר עתיו כל ימיו כצנה רצון תעטרנו בשיבה ומלא
ימים כבראש רענן בריא אורם על ככאוי שוב במחושאנן
בבתר מכוכה וטבת דמושל יהענג על רוב שלום

מחזור א

תחת ממסלת אדוננו האדיר קוסר רומישר אנגריין פוסס ותארין גאלצין
עט לאדמיראלן קינגליכה אפאסטאליסני מייעשטעט יונגיש הסני יר"ה :

בחפום הרבני מנה' יהודה שלמה צהמניח ארצני מו' כפחלי הירץ וללה'ה
הנקרא מאוזומקדס ר' שלמה יארש ועכסין נקרא ר'
שלמה ראשפורט נרו יאיר :

1795 10

לבוב

עברכם חינו וכי יבא הספר ליד בעלי הסכמות ויפצארכי נפקד הסכמותם
לבלי יטשן אפם להטיל בידופי : כרוע ברך . על שפתי נשוא תורות אלף לאשר בכבוד גדול
כברזאת הבית ורבא פעמים מנקש אני מחילה מכבודם יאבו סלוח לי לאשר הסכמותם
תעמודנה חוצה : לא מום גבהור לב ויהירות מיטל בקרשים לבלי ירצו למזבח הרפום .
מחשוב זאת חלילה וחלילה !!! הגלם עלי אהבה . בכבודם אתימר . כתפארתם אתפאר .
ובל הסכמה יקרה בעיני מאד נעקה : אבל מטצמים אשר אומר וכונתינו בהמישה תתחתן :
א כירבו הנה תעצמנה כותלי הבית צרים בהתכנס והנר לאור עולם לא תצאנרה חנם
אין כסף :

ב לבלתי הלאות הקורא ברברי זולתינו :

ג גורו אומר לבלי ידים איש את יהו להסיג גבולינו ברפום טרם גאולה תהיה לוי ואינונו מן
המחברים אשר עיניהם אך במסון וספריהם על הפרגסה ועל הכלכלה אבל פונתינו
לחגדיל תורתינו ולהאדירה תרבה דעת בארץ כמים לים מכמים :

ד איכבה אוכר לרפום שבחוחו דרבנן שירי המעלות תשבחות ותהילות הלכות מן
המעלות שלי צל המעלות : קטנתי מכל החסדים ידעתי מך ערכי שפלת קומתי כגוב
גובי לגבוהים ונהי בעינינו כחגבים ונקלונו בעינינו מאר ומים עמדינו על דעתינו
לשום מחשוף לאורי מאנה גם ערן רמאן נפשינו יתרון אין תועלת בו :

ה כי שערתי מראשית המלאכה כירבה היא וכילאנניש אנניש עובר בים זועף עלי גשר
זמן הרסוע תוחלת מבטחה כי יגיע אל מחוז הפצו : ע"כ נתעשתי למה ולהחיש ערה
בהקרבת אמרין על מזבח הרפום ההכרחיים מאד . והבלתי הכרחי הנחתי למשמרת . עד
אם יצוה השם הנכבד ביה ויתעלה חסרו . להאריך לי טפחות הצבא עלי ארץ . הנהגם
להנותר אשר הנחתי למשמרת אינשה משמרת . וגם אותו לאור אוציא יורח לו השמש
לקראי באמונה אראנו בישע אלהים .

350
150
100
50
0

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י היים תש"ע

נש-ה היא מנבעות. ערני יעמדו הצופים
חם אתיקקים יראית עזש הבית ותכליתו מכל
צדדיו לרעת מה זה ועל מה זה -

הבית הזה! זנוי מכל עני דפח, קחו עלי
מיס הייס המפכים מן השחי
חורוח, ועל פלגי אמה המקיבלת ואמה המסכלות,
ברשט פתוח עלי שו"ח במשכבו ה' תקופ רבה, בקרקע
היס אשוחיו, נשמים עליוהו:

הבית הזה! יבנה בחומה, מדריו ימלאו
חבוכה, עמודיו לרק ומשפט חוכו
רצוף אמה אלנה הטרופה:

לבית הזה! השכל הוא החרש והחושב בידו
האנך המקצוע והשדר, ובחבונות
כפיו ינחם למעשי לעלועים שרשרות ובלוח מקלעז
פקעים, הוא יסביל מן הפינה ועד גבו בכרכבו קרשיהו
עד בחדר הננאל, הוא קרובו הוא העמיד ללחיו
מנעוליו וקרויו, לתור' ולחמד' יבננו, הוא יבננו והוא
יטלנו, והחושיה הבריה התיכון המברחם מן הקצה
אל הקצה:

הבית הזה! מעלף שפירים וכל אבני חפץ
הנמצאים בים החלמוד זה היס
גדול ורחב ידיים, בחי נכאוחיו, מלאים טוב
עבציות - למודיות - הגיוניות מדרש משל מלינה,
דברי חמים וחידות, ויראת ה' היא אונרו הטוב:

קירות הבית! מכמים מאשר נערבו יד אהם
חכמה זשחי ידוח מוסר במים
סיים מן המקיז יוצאים, כנוסף משוכן בזה נגד
השמש למאד יבויקו, ועל פני כל הארץ חן יריקו:

זוה הבית! יחץ לחמשם חלקים, באשר יד
השכל (המרש וסחושב) חלקתה
צף, ובחבל סמדה, נקינים בשם:

הלק ראשון
הלק שני

אבן ראשונה
כלע המהלכות

אבן לפינס

הלק שלישי

הלק רביעי

הלק המישי

בית מרות

מגדל הננאל

גינת וורדים

ער נפי מרומים, בראש הגבעה, החכמה
אמרים האמר הקרא
לבת שירחה ולנערותיה זהבאנה, קדאלח צבר הבזים
ואומרת! הקד יפה רעיהי יפחי נח שירחי הקינונה
במחרת, אח, גם צמות המליצה נישאות סחבוחך,
שבע ועריחך משיבוח כעס, אמה שמנה נסיבי
צפון - לבי, יסך נכן לשון זהנ עהור אל סך הדשן
דשי ארץ, גמודנה בסבוריכן גינת חדרון, מדריגס
אל כל ההיים הדנקים באלהיכחיים, שיר
דברנה למען הזכרנה, נעמי נעמי! רני עקרה כי חלד
חשעה, פאחי דנה וזהלי, עד לא החילי חמלטי שלשה
בכל עור, הרחיבי תקופ אהל שירך, סאריכי מימרי
כנוריק, אשרי הניעותיך חשעה, ושלשם יחידותיך
חוקי, ימין ושמאל ותחם כל כרוב הירש ספרוני,
וראוך כל אפסי ארץ, אל תראי כי לא סבוסי, ולא
חכלמי כי לא החסירי: והבאנה לקול הסכמה
אחוזי יד, אחת פרחי מזימנס ואחם נלכי עשחונות
שאינחם, ואחח חומר דבורה בידיה כושלם, וחסנה
אח החכמה סזרחר וחשא גם היא אח קולם, והשרגס
שיר קשור בפלס אדון פולם, אשרימך, כמנס כל
סקול בשקל הקודש:

כני

וְעַתָּה קִנּוּ לַמַּסְחֶרֶת אֲמַרִים אֲשֶׁר
בְּרוּלָחִים וְדָרִים לֹא יִסְלַם : דָּשֶׁר

וְדָאֲשֶׁר מִדְּהִיִק פֶּלֶךְ רַב־שׁ הוֹלֵךְ
וְנוֹפֶת צוּף וְכָל טוֹב רַב פִּיר מִדָּךְ

תִּמְחַר לִשְׁוֹן עֲרַג לְדַבֵּר אֶת
דְּבַר צְחֹרֶת בְּקַל רִגְלֵי מְלִיצָה : אֶת

אֲשֶׁר יִאֲסֹר לְרַכְּבוּ מִרְכָּבוֹתַי תְּהוּם
מְרוֹמִים יִרְכַּב לְחַבֵּק וְרוֹעוֹתֵם

אִישׁוֹ סִבּוֹן פְּלוּעֵי חֶסֶר טַעֲמִים בְּחִיף
לְכָל חֲכָם לֵב לְנִבּוֹן צוּף עָלַי חִיף

קְחוּ מִלִּים מִחֻקֵּי הֵם וְגַם נִכּוֹנִים
בְּיָדַי אֵין זֶהֱבֵי אֹפִיר וְלֹא שֵׁשׁ

וְגַם לֹא דָר וְסוֹחֶרֶת לְתַפְאֶרֶת
אֲבָל חֲכָמָה לְהַנְחִיז אֹהֲבֵי יֵשׁ

בְּחַר מִכָּל סֶחֶר לִשְׁוֹן זֶהֱבֵי וְאַדְרָת
הַכִּי חֲכָמָה יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים

מִחֻטְבוֹת בְּשֶׁרֶד הַמְּלִיצָה בְּאֹר
בְּהַלּוֹ שֶׁבְּעֵתֵיכֶם בְּשֶׁחֶר בְּהַר

עֵבֶר בְּחַנוּנֵי דְהִישׁ אֶתִּי מְלִיצָה וְשִׁיר
בְּמִוּפֵי אִתּוֹ עָלַי יִתְרוֹת עֲלוּשָׁה שִׁיר

וְאִזּוֹן עִם תְּנוּעוֹת ת־שָׁעָה בְּכָל חֲרוֹן
בְּשֶׁרֶשׁ גִּמְדָר מֵאֲשֶׁר בְּמִוּ אִתּוֹ

נִאֲוִים חֲכָמָה עָלַי נִפְשׁ מְכוֹתֶרֶת
צִיָּה גִלְעָד וְעֵלְהָ לְתַרוּפָה בְּזֶה הַמַּחְפָּרֶת

לִשְׁוֹן לְמוֹדִים שְׁפַת בְּרָהּ בְּכָל אֹמֶר
בְּרַב־תָּן בְּהוֹר צוּרָה עָלַי חוֹמֶר

אֲנִי חֲכָמָה לְפִי קֶדֶת מְרוֹם שֶׁעַר
מִחִי קִבְּלִי בְּמַגְדֻרְוֹתֵי מִסְדָּח לְאִישׁ בְּעַר

לְכָל יָבֵא עָלַי מִפְתָּן שְׁעָרַי כִּי
לְאִישׁ נִלְכַּב שְׁעָרַי אֶפְתָּח לְאֲשֶׁר בְּעָרְכִי

עַד בְּרַתִּי לְשִׁלּוּם קָח וְשִׁיחַ עָרַב
נִעִים אֲמַרִי בְּמִו קָדִים מְקוֹם חוֹרֵב

עֵסִים בִּינֹת חֲלָב יִשְׂרָאֵל לֶךְ נִצְמָן
וְאוֹהֵב הַר־בְּרַתִּי מַעֲשֵׂי יָדַי הַנִּצְמָן

מִחֻטְבוֹת בְּשֶׁרֶד הַמְּלִיצָה בְּאֹר
בְּהַלּוֹ שֶׁבְּעֵתֵיכֶם בְּשֶׁחֶר בְּהַר

קול

יעקב קרא בשר ואומר ל לשום שארית
 בארץ, ולשום שם פולם, זלמניא מקום
 מכון לשבת עולמים נביה הבית: כי אש ימות האדם
 באהל ר"ל באהל של חורה יגור באהל עולמים: יד
 וסם עולם יתן לו המצב מננים וננות כדבר החווה
 (יצעי' ס') יתן אומר המצב צבא רב: וכמו שדרשו
 רז"ל (יצמח נו) מ"ד אגורה באהל עולמים: וכי
 אצטר לדור ב"ב עילמות: למדנו שהשישה חנוכה כד"ה
 יזכר שמו לעולם, והרי הוא ככונה בית קבוע מכון
 לשבתו עולמים: (ואצטעוד נקראו ח"ח בונים)
 וכי יסדפו מננים חומר ומחבל כי ינידכו עוד שרוד
 במגוריו זכרו לא יאבד מן הארץ ושם לו על פני חוץ:
 וכן שפזתי רז"ל נישטות מיר צפוק האשה, ובירושלמי
 דכתיבות צרף הים קורא, ודסקלים צרף צ', וכן כב"ר
 פסיק ויב יעקב מנכה הניא רשב"ג אומר אין עושין
 נפשות ללדיקים כי דבריהם הן הם זכרונם,

ועם

המוסר שכתב החוקר (ב"ש יא' מהמאמר העשירי
 ממדוח) לא כמ"ש המזכירים כי האדם
 ראוי לו לדעת הדברים אשר לארסידברי המתיים כי הוא
 בן שוח אכל יעשו בכל הדברים כאלו אינן בני מוח וכל
 הדברים יעשה לחיות כפי היותו נבחר אשר בו, אם קטן
 האדם במזגו החמרי, הנה בשכלו חלק אלום ממעל יקר
 מאוד נעלה: וכמוכן מאתרח אלום הנרופה שנאמר
 קדושים תהיו כי קדוש אני ה' ודרשו רז"ל מה אני קדוש
 כו' יונה לא פהרשלו במנהג הטברה והנקיות מעטם
 פחיתות חומריים כי קדוש אני ה' וחלקי קדוש, זנאמר
 בירוח מלפני יעקוב וגמות אני עשיתי: וזה מרומז גם
 בדברי המזכירים בני קרח (חללים מ"ה) בחוכמות
 הנפיש ששעי בה וראי וקפי אונך ושכחי עמך וביח אביך
 (רז"ל המזכירים) וזכרי כי מתקים קדושחצבה, זאת
 וגם זאת ביהר הערוני מהרדמתי ומו'מוחי תיהמנה כמו
 אם באש חצנה נכנן המנגן שירו אדון כל משוררי
 דורינו ורא צמם לא עתמה איש בריחי אמ"ו כ"ה ייזל

מהיר בדת אד כבוד רז נאווה
 על ברוב שכלו יער שמימה
 מדי ערותו יטהר מנוה

רוחו עצודה בעיר לח חומה
 רב בון לאיש עצל יתאו תאוה
 אך מ'אנו ידיו לעשות עד מה
 שיקר בפיו מתנבך בענוה
 אומר הכמוני ירוש חכמה
 יגדל בלי מוסר יפר מצוה
 יזקן ועורו לנער דמה
 לימי עדומי יבין כי העוה
 יחדר ועצלה תפיל תרדמה

הנה אך טפחתי בקנה משענס בינחי שירו הנעים
 ממגד שמים אורו עיני, וראיתי כי אך טוב לאדם למהר
 ולהחיש טהרה הנפש דבורית המלע וכלל מנקיותיו
 לחיותה עדי פד צרוח ממלל', היינו ע"י הדבור והפסק
 והמפא ומתן בהורה בלימודה ובהסלמדה, יקנההויה
 ושארות וקיום נחתי אפילו בקבר, כהוא מעשה
 דקופלאי במסכת שבת, כאשר נעריך ונאריך עוד ענין
 זה: וחלילה מחשוב לכשאפנה אשנה לכשאוקין במקלה'
 אברך אח ה' ועשה צעיר אנכי לימים, הנה איש נושא
 אלומות מהשנה הואת נפשו בכפו נושא, דמו כראשו
 כי לא רוב שנים יודיעו חכמה ולא ימים ידברו לדק,
 לא השיבה החפארת ולא מספר שניסרבות, חכמה מחשב
 גם היא שיבה אדם ולכח בדרך טובים בואו בימים,
 ואם איש צעיר לימים הנה על החכמה יחפלה היא סענו
 לו, היא העמוד לפניו כראי זך אל לדקות ה' ומשפטיו
 עם ישראל, לכל יפה חשורו מני הדרך-יחלק אור זרע
 וצדיק ולישרי לב שמחה, ונראחה טסמסילת חסללס,
 לכל יעצום מארח צדקה ומדרך השר, לא במשע ה'
 יאמר האדם נקלותי, בחורש אמת הס לכזיר קטנתי
 מהיות לאיש, ראמות לאוי'חכמו' אסס חאבה אסס חפסס
 והוא ישלח עוריק מקודש ויאלפך, לחפץ אלתי'יסגבך
 עם אלהי יעקב:

ונאמר

ובן

כחב הרב בעל בקדה (בשפר ק"ד) ז"ל צדקות הטובה וצדקת השפע השלימים כן ירבו וכן יפרצו מהם על זולתם :

ובן

כחב רבינו יהודה חסיד ז"ל בצ"ר חסידים סימן הקל וז"ל מיחבן אח רוח ה' , כי הקב"ה גיזר מי נעשה חכם , ומה חכמתו , כמה שנים יחיה וכמה ספריים יעשה , יש שנוזר עליו שיעשה ספר אחד או ב' או ג' אש בחלמוד , אסלפזיר קרייה , אש בצדור' וכל מי שגלה לו הקב"ה ושינו כוחו ויכול לכחוב הריו גיזול למי שגלה לו כי לא גלה לו אלא לכחוב דכחיב סוד ה' ליריאו וצריחו לסודיעם , ובחיב יפולו מעיונחיד , וכחיב יצא במשפט על כל נעלם היינו שגורם שנעלם הדבר ומשחכח מישראל

ובן

בזוהר פקודי ובריתו להודיעם , וצדע ולפרשא מלין בנין דאציון מלין דקיימין לפרשא :

ובן

דרש הריף ז"ל על דברי שלמה ע"ה שאמר (משלי ז') קזרם על אצבעותיך כחכם על לוח לבך אמור לחכמה אחויה אח , שהלמוד חורה יהי ד"ח שגורים צפיו שלא יגמנס , אלא כשם שזרור על אחויה כו' וכ"ח מה יעשה האדם להגיע להמדה זו לזכור אח חלמודו , כו' א קזרם על אצבעותיך דהיינו לכחוב כידו ואצבעותיו אח חלמודו ועי"ז נכחי' על לוח לבו :

בן

אחינו כאשר חרגלנו נפשנו במדות ומעלות המעולות זעיר שם זעיר שם סחגדרנה גדרות חכרנה לקצנים , ולכל מעלנה בחוקו לאכדון , סכומי אחי וגבי לחבון על ספר , לאוח ולזכרון בין עיננו כדי שנבקש אח נפשנו חמיד לדעתן , ונשייבנה לכקוג דהן , יומה שחחם-לה מן כל סכחוב בספר נאשימנה וניכירנה על המרשלומה מהשלפוחה ולתלאוח די מחסרה אשר עוד יחסר לה , תקוינו שחגלל ותרבה מחועלתינו חועלת זולתינו דו בספ- :

הקרנות

כן היא שיענה ואחז דע לך , הקורה בקראו שמי' ושלא דלחוח יקנה סברו' פילוח בכל ענין חדש אשר הנאה לפניו יעיר ויצור הערות במשבלום ויחפש בנר נשמתו מהלכס ולעמוד על

אמר (איוב ב"ס) ולא יחיל ופירשו רבים מן המפרשים שהוא משל לכל ארזי שמן הנשמה שנקראת נר שנאמר נר אלהים נשמה אדם (משלי כ) ואמרו שהאדם אינו מאיר בהשגותו בתחילה ענינו עד שיוצי' שכלו מכה אל השופ' כמו הירח אינו מאיר בתחילה החדש ואח"כ הולך ואור : ומטעם זה החורה נמשלה למים , סימור מים חנקרה הצור , גר צרי ילחצו ולבסוף שדי חרומות יסופו : וכמו שנחבאר משקול הדעת לפני כל יודעי דת ודין הטבע הנטועה בנו שמתחבא דברי החורה והנביאים ומאמרי ר"זל כי לכל אדם טוב וזכות להעריך משתי הצדקות גשמי נדבה ולהפיק מעין דעה צארן כמים לים מכסים , איש איש כפי צרכיו אל ימנע מצעליו הטוב אשר לאל ידו , וכפי הטוב והשפע אשר חננו המשפיע כן ירבה וכן יסרוך על זולתו , ועל מסור כזה נאמר מסור ונוסף עוד , מרוה גם היא יורה , ומרוה גם היא יורה :

בסגנון

זה בחב המורה פ"א ח"ב שהשפע המגיע ממנו יחברך , ישפע מן השכלים ההם להעניא קנחם אל קנחם עד השכל הפיעל וכו' : וזה הענין הוא מה שימסך ד"ב בשלמי' שבאנשים גם צנביא' גם בחכמים כי כאשר מלא אוחם המשפיע העליון שפע שבע שכל וחכמה יחירה ויסגוי חזור ויחן , יחויב שירוקו גשם על הכלים אשר יוקנו ויוזמנו לפניהם : וזה היא סג' ואלתי מן הרוח אשר עליך וגו' : וכן דיהושיע ונחתי מהודך עליו :

דוא

הדבר אשר דברו גם כן הרב שם (פרק ז') שאפשר שיהא השפע על כח האיש , מהם השכלי צאיפור שיצתו בעל חקידה והבנה וידע ויכיר ולא יתנועע ללמד לו ולחיו ולא לחבד ולא חמל' לו חזוקה לזה ולא יבלח , ואפשר שיהא השפע עליו כש יעור שיניעו צפורה ללמד לחבר כו' : והחיוב על כל אדם אשר הכאילו ה' ערוגה מטעם וחלם ורועה לשכח עומר לדל מד עיניו , חעזיר ירבה והדל ימשם ומנוע צר וגו' וכן אמר שלום : (משלי ג') אל חמנע טוב מצעליו בהיות לאל ידך לעשות : וכן אמר רב הונא בר' בינא (מסכת דריג"א ג"ב) אמר רב שמעון חקידא גל המונע בלכה נר' :

פל העליות והיהם וזוה חתקתנה עיניו ונוסף שנין וזחינה
 בכל ענין כמו שדרשו הם ז"ל (ע"ז) על פסוק עלמות
 הקובץ דברים מבוסים ממנו מהגלים אליו אל הקרא
 עלמות אלף עלמות, ויחר מזה כי יקנה חיש מהר מדות
 כט וזוה ותישרוח כי כן דרבי הטבע הנטושה דנו זמה
 שאדם פיעל בעילתו נלמד בקירות לבו וההרנל נעשה
 טבע ויהי הוא כונת ר"ז גדול החלמוד שמביא לידו מעש'
 ונחלק שלשי מספריו הארבעו לדבר בענין זה בטוב
 טעם

ולפי

כפלים לחושים גדול הכוח מלין בשפר ויחקו
 בעופרת ישמרו לעד, מה לומד ומלמד צפה :

ובזה

היו מחולקים רב הונא ורב חמדה (כחזות
 סרק ד') חד אמר זה הלומד תורה ומלמדה
 לאחרים, וחד אמר זה הכותב תורה (ואל הקסי לך הא
 דדייק לומר הכותב תורה דוקא, לשי שזומאם עדן לא
 הוחר כחינת התורה טבע'פ כי זימי רב אשי החירו
 לכתוב הם שנייה וזימי רבנן סבוראי החירו לכתוב
 תבתייחוס והגמרא) ופירש הרב על"ע"י הא דהוסיאו
 ר"ז מפסאטו משוסדקסי לחו מלח עומדת לעד ללא סייך
 גבי מצוה משום דעבידה מכבה אח המצוה אלא על כרחך
 קאי על החורה והחכמה

זכמו

שדרשו ר"ז (טושה) על פסוק כר מצוה וחורה
 חור ל פי שהחורה מאירה עדי עד והמצוה כר
 המאיר אך ל פי טעה :

זכמו

שאמר שלמה בחכמתו (חש"ר פ"ז) ויחרון
 לה על האור אם חדמה אליו כי אחר אור יבא
 לילה והרשעה לא חפל על החכמה :

ועתה

כוניי אמת החוחין לכונה הכחוב (תהלים
 קיב) שכל פויב לכל טושיה' החלחו עומד'
 לעד, כי ידוע מה שאמרו ר"ז (ערובין נד) דכל
 מקום שניאמר נלח קלס'עד הוא קיס נלחי, גם אחרי
 הפרד הכפז מן הגוף להעלוהה מיעלה למעלה צלי
 השסק וצלי קץ עד אין סוף, והנה המצוה לא הוסף הח
 יכחה לאחר שנעשהה אלא שכרה קליב חלק עבודהה
 ולא כן חורחה' החחימה זאה חורח העולה אח נעש
 בעליה גם אחר הפידה, על ידי הלימוד והעסק והמחא
 ומחן דדברי החיבור ממעל לככבים צלי קץ עד אין סוף
 ב"ט והעלה, וכמו שאמרו ר"ז (ברכות סו) ת"ח אין

לכח מכוסה ילכו מחיל אל חיל :

ולפי

כונה מאד מליצח המשורר שאמר פושיס
 כמו שאמרו שקאי על מחבר זה מצוה שפוש
 צידיו וא' אלעטוה' על ידי אחר ומצוה כוז אין למשל
 ממנה כמו שכחו הקוספות בשס ירושלמי (מ"ק ט
 ע"א) דכיוצא בזה אין מפסיקין אפילו לר' שב"י
 וכל דבר חדש היוצא מפי מחבר גדול הוא ומהולל מאד
 כמאמר ר' ברכיה ור' חייא בירושלמי דפאה חד אחר
 אפילו כל העולם בלו אינו שוה לדבר אחד מן החורה
 וחד אמר אפילו כל מצוה החורה אינו כו' .

וכר

בעלי מחברים נקראו מזדיקי הרבים ועליהם
 נאמר (דניאל יב) מזדיקי הרבים וגו' :

וכן

שפחירבא נטפות מור (קדושין) רב אידי
 אפירא לי אמרו צדיק כי טוב, פרי מעלליהם
 יאכלו (ישע"י ג') ובי יש צדיק טוב וצדיק שאינו טוב,
 אלא טוב לשמיק ולצריחות זה הוא צדיק טיב ודבר
 שטושה פירות יש לו פירות, ולזה צדיק טיב נקנכי
 שאר בני אדם לא יאכלו מאותה מצוה

ומה דהני כבוד ח"ו כי גם צביבור הוריו שהאדם
 עושה ישמחו ויגילו כל בני אדם וצוה נהנים כמו שהם
 חובלים פירות זאה המצוה, כי ברזל צברזל יחד וצן
 יקיר אח רעהו על דרשי נפשא יחקה, יראו בניס
 לא חמון כס איך זה מכבד ומנשא הוריו עד חאה
 גבעות עולם גם הם יקחולב, כל איש אשר יורה לנו
 דרך הכיבוד להוריו, הנגלות לנו ולבנינו עד עולם
 בשמוד האש שהולך לפנינו ליישר הדורים ולפורוח דרך
 הישר אשר לנו ולבנינו יחלק אור

ועל

מזדיקי הרבים כהב הזוהר הקדוש על פסוק
 ומזדיקים הרבים ככבים (דניאל יב)
 זכאה חולקיהון אינון דטעמין מינו קיימין אינון לעלם
 ולעלמי עלמין חלון חקרין חיינ להאי עלמא ולעלמא
 דאחי

וכן

כחב בעל חובות הלצבות (בשער הבחינה) על
 פסוק דברי חכמים כדרבנות וכמשמרות
 נטועים בעלי אספות (קהלת יב) כו' וכבר פירשו
 בעלי אספות בעלי המצורים בהסתר דברי אשר בשאלת
 הפסיק והנעם וכמשמרות קבועים דברי בעלי אפליה כי
 הקשרים המחזורים בניני החכמה קיימים עומד ח"ן
 מעלמם

הגבלת נפסקת ועל כן דמתאחות למסורות נטועים
ידו מה שדרש מונכזו בן הילני (במרא יא ע"א)
 אמוסר סינא פזח פומך חגי כי היכי דחזקייס
 זיך וחוריק חיי :

ועינינו רוחות נגמולות בן זיבויי סזיה אך מזויג
 השחילות ואשר על הפקיע זכה להיות נמנה
 בין חבריו הגדולים כדאיתא (שקלים ח' ע"ב וכן
 ירושלמי סוף פאה) הגה לאשר נדב שמן וך תכונתו
 להעלות נר מצוה ותורה אור ע"א כו"כ :

הנה בכל המחנות אשר פגשם חלפיוגזו ועוד
 יחלופו לפיך קירא המשכיל אחה הראית
 לדעה כי לא נתן לאדם הדבור זולת לאון ולחקור
 להגדיל חורתינו ולהאדירה, ובכדי לכרר וללבן
 נגזחו כל כבודה בזה מלך פנימה :

וכן כחז הבצל עקדה בפרשם זאה חורם העולה
 עיקר מה שיחיד השכל מן הרלון הוא היותו
 בלתי עושתי אלא לחבלית טוב ואין טוב אלא חורה זאה
 חורה העילית את פגז בעלית ממעל לככבי אל ברום
 שחק :

ודברי אלו היו לשמה צפי החוקר (בשרק א'
 מהמאמר פשיסי מספר המדות) עד
 לבעבור זז גור אומר הצחירה היא שכל רצוני, או
 רצון שלי, אמנם הרצון בן יהיה והתחלת זה הוא
 האדם חי מדבר :

חקרנוה כן היא שמענה ודע לך! יחרון האדם
 חולה בדבור, ובמו שחרגם אונקלוס על
 טאיק ויפח באשיו נשמת חיים צחות באפו רוח ממללא
 ולגם הבח כשה דרכים משתחפים ויפול על ג' עלינים,
 הראשון הוא הגש המיוחד לאדם להבין ולהשכיל שכלילי
 המעבולום וזה תכח בקרא מהסתמת אנשי מלאכת הגיון
 כח הדבור, גם נפש המדברית : ותענין השני אמשכל
 עצמו ולזה יקראו דבור הפנימי : וענין השלישי הוא
 הוצאות העלויות הנפש וכונתה מה שהשיגה בחמשה
 כלי המצטא, ולזה יקראו דבור החיצוני : (ואלו ג'
 ענינים נקראו מפי אנשי אמת המקובלת קשר וקשור
 עם זה הוא מאשר שבו ברא קאל יתעלה עולמו כעו
 שמוכז בשפר יצירה לאברהם חבינו ע"ה אשר בחיק
 האל יתעלה דבר אחד הוא, ואשר הניחו שם משוחף
 להכניתי ולהחיצוני, מלד היחם אשר זיניהם, לפי
 שמהם אלו דבור הסגמי וקמלינה או דבור החיצוני

אחוזים ודבוקים זה בזה, ומה שחוציא מפיד מלין צלי
 כונת הנפש לא ישמע זולת קול הברה כחמור נוער,
 הוא שאמר הכחז (משלי כג) לב חסם ישכיל סיהו,
 כי זה תכח מתפשט מנפש המדברת אל המוח ומשם אל
 איברי החנוטה, ולזה יוכל האדם בכח זה לרמוז מלין
 עם כי ישלח אצבע ודבר דבר, ומכללם כלי הדבור
 זמסם אל האויר ומשם אל און סומטת ונהפוך במוח
 השומע חניעת הגשמי לקצנת הרוחני כי נפשו חרגיש
 פונת הענין, ועל הדבוקותם ואחוזת מרעוחם של
 הרוחני והגשמי שזה הענין נפלא עד מאד חנו מדרכים
 בכל יום ומפליא לעשות כמ"ס הרמ"א (א"ח סו) :

הנה אחרי רואינו גודל היחרון הזה שעל כן
 הוכרח להיות מהנכבדים בששת ימי הבריאה
 כמו שנבאר, הנה מזה יהחייב שכל איש אשר חגרו
 מחוננו בלשון למודים ולכל מערכי לבו לא ישלח מה'
 מענה לשונו ומשמש ופועל בכחה באשר חנינו פועל
 ה' גדול עונו מנשא, משל למה הדבר דומה למלך
 שחנן אח עבדו בנוס והב והוא שם אוחי באף חויר,
 ולא הותר לאדם להשתמש בדבורו זולת החורה האלהית
 והמסתעפים מהה' כי אם לדבר הכרחי מאד למלאות
 די מחקרו לקיום לחות ששרשי אשר בו לכל יקרא
 שוכר שארו, להרחיק המגונה והנזק ולא דבר אחר,
 וכן כתב הר"מא שכל אדם יעשה חורמו קבע ומלאכסו
 צראי וימעט בעסק ויעסוק בחורה ויסיר חענוגי הזפן
 מלבו ויעשה מלאכה באיזה שעה ביום אך כדי חיונו אם
 אין לו ממה להחפרנק ושאר היוסופה לילם יעסיק בחורה
 כו' :

והרמבם ז"ל חלק דרכי הדבור לפי חיות
 החורה האלהית לחמשה דרכים,
 מצוה זו, נוהר ממנו, צמאס, אהוב, ומוסר :

ונראה לקמך לענינינו כונת מותר האדם מן
 הבהמה (ר"ל הדבור) אין, כי הכל הכל
 יפנה סיהו, והכל סחוף חול ולא יקדש בכלי המצטא,
 וכמו שאמר האלקי צוהר בשלח על פסיקמי כמובן
 באלים ה' הכל הכלים אמר קהלת ואינין הכלים
 דלעילא, מאי חיימא צהאי דבחיב הכא הכל הכל,
 ורעוה רוח וגו', ה"ח! בשעתא דעובדין מהכשרין
 לחתא ובר נש אסתכל בפולחנא דמלכא קדישא ההוא
 מלס

מלה לעצמי הכל אהעביד מניה לעילא וליח לך הכל
 דליח ליה קלא דסליק ואהעטר לעילא ואהעביד סניגורא
 קמי קב"ה , וכל אינון עובדין דאשהדל בהו בר נש
 דלאו אינון פולחנא דקב"ה וההוא מלה דעביד הכל
 אהעביד מניה ואזלח ושאטח בעלמא כו' : ונסגנון זה
 עוד יד הזמר נטויה בפרשח הזריע ואומר וז' הכלי'כו'
ובן כדבו המפונלים בהכל של חורה בורא מלאך
 וידיו רב לו וגדול כמו מכה מלאך הנבדח
 מהמנוה , ובוים הגלה סוד ה' ליראיו כי זה המלאך
 מחלש בקול ודבור והכל של זדיק אחר שמוכיר זה
 דבריו , זה ישא קול ואמר דבר בשמו ויחדיו ירננו גם
 שפחים בקבר דוכות אינון חרין קלין מזדווגין ויגידו
 נספרות , והגנה זו חנה לבר נש מירקח חרין פרקין
 חחאין דכו"ה דנוקבא , או מחרין פרקין אמלעין , או
 מאחורים דפיקא קדמאה דסוד , או מאחורים דחרין
 פרקין קדמאין או כיוצא בזה מכו"ה דז"א : ואם האדם
 עוסק בכלי המצטא בשיחוח בטילות בדברי הכל של
 רעות רוח , נהפך הוא בורא מלאך רע ח"ו .

וזו הכונה אגורה בדברי אגור בן יקה (משלי בג)
 לב חכם ישכיל פיהו ועל שפחיו יוסף לקח , לא
 ידענו הספה זו מה היא מי יוסף דבר על פיהו , אבל
 הכוונה על מחבר ספר הנה עוד לא חשבון דומה נפשו
 ע"י הצופים והמאמץפים בספר , כמו שאמר הנביא (ישעי'
 כ"ב) קול צופיך נשאו קול יחדיו ירננו :

ובמו שדרשו ר"ז על פסוק שפחיו ישיגים (שה"ז)
 ככרוח דף לב ע"ב ובפרק כל פסולי' פרק חלק :

חנה גדולי המוסרים חלפו וגזו לפנינו הם כחרוני
 כבדוני גם סבדוני חלזוני גם אלזוני הרדיזו
 בנפשי עון ונשאו את לבי ברוח נדיבה לפזר לזולתי לדל
 מד הערך כמוני אף מהמעט אשר אספתי בחפני ברוב
 השחדלות ומריצות באין רב ובאין חצר , ומאשר דשנתי
 ראשי בשמן הירד על הזקן אף כי נער אנכי לא אחדל
 אף דשני לרשן זולתי כאחד מדשני ארץ : ההכמה אשר
 עליה ההפללתי ואשר הוכיח ה' לי היא חטון לי , היא
 עומדת לימיני , הצעידיני בחצר המלך , השרים יכבדוני
 למענה , וקנים יעמודו לכנדי אף כי נער אנכי : בריך
 רחמנא ד' קיב הכמתא לחכימין ויריאין בחנינת מחנינא :

וגם חלה לחכמים אשר שלמה בחכמתו (משלי יח)
 מחן אדם ירחב לו ולפני גדולים ינחנו , ירעה ,

בהנחל עליון גויס נחלה עריצים משדי יקח ,
 נחליאל (העמקה והרחנה מני ים) ירחב צדו ולפני
 גדולי עולם ינחנו , וכמו שאמר מבורר האלקי (חל"ם
 קיט) ואההלכה בהבס כי פקודיך דרשתי , זאת שפתי
 אל לבי על כן אחיל ואחיל לחסדי ה' שא לא אכזב
 כלשוני ואחילה חת לדרך פעמי להלוך בדרך כל הארץ
 ידעתי כי לא יצרו לעדי , אהלך ברחבה כי פקדי ה'
 דרשתי כפי יכולתי ואם אנכי צעיר לימים רך בשמים
 לא גבהו למעלה מעשרים , אדברה נגד מלאכי עליון
 ולא אבוש , לא מספר שנים רבות ולא השיבה התפארת
 אין יחרון לאשר ילצין שעריהו ויד יו לא חפשינה חושיה
 על עתיק שדים ועל אשה נפל כל חוה שמש .

ונפשי יודעת מאד שחידר הלוח לא יהיה רצוי
 כלפי לאנשי אמת המשכילים והשרידים
 שנים צעיר ואחד במשפחה , וריקי המוח בחכמי לעב
 יאמרו רע עלינו המעשה פליאה ונשגבה ולא נוכל לה ,
 ובעלי שטנה ברבח המטמה יריבו עלי וכהל חנוש
 יתהלו בי ויאמרו הגם שאול בניאים ? ילפתו ארחות
 דרשם כשל למו יעלו בחומו ובוהו וחושך על פני חסום
 רעיונם לאמר בן מי זם העלם ? רעם גבורותיו כהמכס
 יודע פשר דבר , לא חואר לו משרד חשרידיים אשר ה'
 קורא בהם ונראהו , לא מראה מורה גם הוא יורה דעה
 ונשמעהו , רובה קסח על יתר גאוה על כן יחיל טובו
 בכלי ארץ חפץ בו , הגם הוא יוכל חח שאר לעמו ?
 וכי רד עשאל ועם קדושים נאמן ?

הנה כמעט אמרתי לקרוע כל המגלות סזריסכתבתי
 בחער השכירה , ונהעלזות על פה הבוער
 לפני , תחאבכנה בעשן ולא הגעלכס צידי זריס ,
 אדשנן סלה ולא יפול עליסן דין חמור ודישון :

אמנם אחרי טובי נחמתי , ואמרתי צער ולא ידע
 וכס"ל לא יבין זאת גם יחד ואלף כיוצא
 בהן יאבדו , ודבר אחד מחורח אמת להועיל לי ולכז
 גילי (קטני הערך דמוני) לא יחבטל :

ואומר אני דברי הרב המורה ז"ל בשמיחמו חז"ל
 אני האיש ! אשר כשיציקו העינין לא
 ימצא החנולה כו' אלא כשיאוח לאחד מעולה ולא יאוח
 לעשרת אלפים מן ההמק אני בוחר לאמר לסגמו גל
 ארציש בגנות בעס הרב בו' : ואחד מן העיר מרדכי
 העיר וא"ל שלא יהא נמצא אחד צעיר , באון שופעת :
דיעי ! בחנוגילרעי ואחד הדבר , ומי זם תתקד
 עיני אדם בלי דעת חנוגת גסגו נמשל

ומה מאד דאגה נפשינו להסיר ממנו עקבות פה ולהרחיק מעלינו לזון שפזים, עד כי יעלה כלום לשום יד למו פי ולהיות נחבא אל הכלים: אבל אחרי רואינו בעמדינו על המחקר כי אם כזה נחשוב אין לחבר ספר זולת איש אשר ימלא פן בעיני הכל ואפילו בעיני ח"ש שיטה וקטן, 'אם היה בן' כבר היה חבל החזון וכל פרוץ: כימי אלו גדול ממשה בחיור ה' ובכל ביתו נאמן הוא ועמד בין פראים ועכ"ז מלאו את לבם ללון הלונה ובפח נפש אמר עוד מעט וסקלוני:

אבל ראוי לנו לאמר שכל איש ישראל יחזיר בעיניו יעשה להגדיל חורתו ומה עזרה לנו בה חושיה יודיע כפי עזרת חמחו וכפי בח שכלו: ואף אם לא יעמוד פעמים ושלש על הנקודה אין כדאי משום זה לשום לאל הטוב והישר אשר בעיניו ואלה לחכמים אנשי אמת הבר במשפט שכלם לבור ולמוץ עוף ישרים ופשים הרמונים: וכאשר אמרו החכמים שאין תחת השמש נקרה טוב נקי מכל סיג וזמך רע כאשר אין רע חחו השמש מגואל בלי מלא שמך טוב וקיימך בכל עמך יהי' מותר, גם בשחק יכאב לב:

אישים אישים! לשוא על משום חפיש חגילו, לשוא חקשרו מספר מר על כל אבל, אם לבכס יבין. או אם השכילו מה מחשבות אדם כי המה גדל, אבלו וגילו אומך לב או פחד גם זס וגם זה הם מהבלי יחד' פגעו וכל מקרהו רגע ישנו אך לא משנהו: עורך צוואינו:

ובמו שכח הרב המורה בפרוש עץ הדעת וקלרה יד שכל האנושי לאמר זה הדבר רע כי פעמים הרע הוא טוב והקללה פעמים לברכה חסד: ובאשר דרשו רז"ל (טוריות י"ע"א) נאמר וכתמי נגע צרעה בארץ אחזחכם, זה אומר המבשר צבא רב וכמבואר בזוהר חוריע דף נ' ומצורע רבה ס' יז: וכן יעידו כל בעלי מדע כי כבד הוא ורחוק שימלא מי שלם בטבע במעלות כלם, במעלות המדות ובמעלות השכליות מזומן ומוכן, אבל בכל זה כדאי כל חכם לב לשבור תמנו אוכל איש אשר נפשו רעבה מן מעדניו:

זאת עוד לרשת שכבר החביון החכם (גאלינו בשני מן הכמות הטבעיות פרק אחרון) שהשגות

על המידות מעולם המה ועדי עד יהיו, קנאת פופרים חפשה זאת ומזאת הדאגה לא ימלט שום מחבר יהי' מי שיטי' ואף כי איש כמוני, וזה מפנים שנים,

הפן האחד! אם הספר קיבץ נדחי מכתבים שונים וכי בנות בינות אחי יד רעות ושנות בפנים שונים / ואיש אשר אינו שלם במדות הישרות ואינו מודע לכל בינות הגה אישים כזה לא יוכלו לשפוט נדק על דבר הספר כי לא ידעו מה הוא ויקיפו עוד קנא אחו:

הפן השני! איש אשר יודע שיך הספרי על נכון הגה מדרכי הטבע אשר נטע ה' בנו לטוב לנו כ"ה קנאת פופרים חפשה זאת לשאינו ולנאח, להגדיל החורה ולהאדירה, ולזה אמרו הם ז"ל (יומא כב) כל ח"ח שאינו נוקט וניער בו' וכן אמרו (קדושין ל) מאי את אהבים בשער אפילו האב ובנו הרב וחלמידו שעוסקים בזהה בשער אחד נשאו אויבים זה את זה' מירד עובים קרה, עבותות העגלה משער:

הנה חשתי כחוס טוברתי, נשאי יודעת מאוד כי יקראו אחי מלא, ומשעם אשר אך כפוש רגלי רעיון הקורא נחקי ממני: ואם הייתי יודע שאחיה השבתי לכל אחד כפי שאלתי וכפי שהייתי מחביון הכונס נשאו (אף לכסיל הייתי שונה דברי חורה באולחור) אך לא ידעתי יום מוזי, ע"כ קדמתי לאמר בכלל:

פתי נבוע לובש אדרת שער למען כחש יאסוף ידו ואל יגע בשפרי כי לא אליו פי קראתי (ולא יראה מדדכי אלו חוטר גאון בפי חלילה והלילה!! לא כבער מדעת קדושים אני ונשאי יודעת מאד' גדול שערורות גאות פילס כמו שכתבו הם ז"ל על גבה לב ושמו לא שמתחא פזוק ומתחנה כחליאל ומגזליאל בנות ערובין נד מי שמשיב א"ע בדברי חורה כו': ובן אית' בזוהר הקדוש פ' חרומה, כדין כרווא נפיק ואמר עלאין ותחאין אצוחו מאן איהו גם רוחא במלי דאורית' מאן איהו דכל מלוי בגין למנבקה במלי דאוריתא, בגין דחתינין דבר נש בעי למהוי שכל בהאי עלמא במלי דאוריתא דהא לית גבהו באוריתא אא בעלמא דאחי: כי במה אחתלל לשני ולהבין אליו דבר הקשה אם היא משולל דעת ולא בן מעלמו, לא אדבר בשאר ולא באשדודית אבל בגלוי וידוע לאנשי דעת, ובלאון קל נופל על האזנים חריר לא נכתב עברי. אבל בלשון עברי

ובכתב אשורי: כי

(כי כתב עברי אשר נקרא ג"כ ליבונתא שכוהבין בקתיעות ומוזות הכתובים שהם השמרונים וגם פרמבס ז"ל בפירוש משנת ידים פ"ד כתב עליו שהוא נהוג אלל פעם הנקראים אלסא"מירח היינו שומרון : וכן פרמבן אשר פירוש החורה כתב עברי אשר נשאר לכותיים והפיד שראו השקל הקודש כחצניחו אפוח' כפת' עבר מזל הא' שקל השקלי' מזל הב' ירושלי' הקדושה, ביד הזקנים אשר בעכו : ובהלק חמישי מספרינו ימצא הקורה זה האלפא בית מן כתב עברי שרות על לוח לאוח ולזכרון : ומס סתבו בירושלמי דמגלה פרק קמא, עברי יש לו לשון ואין לו כתב נחרו סס לשון עברי וכתב אשורי, ששיב בעל המאור, באין לו כונתם שאינו מסובח : וכן כתבו ההוספו' אלילים פרק קמא, וז"ל אמרינן במגלה, וכברתי לדביל שם ושאר, שם זה לשון ומס קאמר דהא לשון ארמי הם מספריים ועודם משמשיין בו, אלא ודאי לשון מלכו' קאמר : וכן משמע מדברי ר' לוי בירושלמי דמגלה פרק קמא, מאן דאמר ברעף נחנה תורה עי'ן מפשה נסים, מאן דאמר אשורי סמ"ך מפשה נסים : וכן נראה מהתוספתא דסנהדרין פ"ד, ופ"ק דמגלה ופ"ב דסנהדרין : ופ"ק דמגלה בירושלמי נחלקו ההנאים ר' יוסי ור' נחן אמרו בכח עבר, ר' שמעון בן אליעזר ור' אלעזר בן פרקא ור' אליעזר המודעי ואחרים אמרו בכח אשורי : ולמה נקרא שמו אשורי בדבר הבבלי שהוא מאושר בלוחותיו, וכדבר ההוספתא שבא מאושר בכחו : וכן כתבו בירושלמי וזרמבס בפירוש משנת ידים פ"ד)

ועתה

נשוב לענינו באשר כס יחד ההנאלוחינו נעוץ ועוד ידיו נפווה דער ולא ידע וכסיל לא יבין זאת יחסוף ידו ואל יגע בספרי כי לא אליו פי קראתי :

ואך

אליכס השרידים ראשי הקראוים שמתי דברה כי אב אדע חזכוני, ולס אסכל חלמדיני ואס חודימוני חועילוני (וזאת חסיה לזכרון כתבו על לוח לבנם וחסיה לזכרון בין פיניכס כי לא החוק והגבחות להנשא מהשכל, אבל להרימו ולהגביתו) ואל אפואי אפח לא אחת, כי אשמע קול ח"ד בשער יריע קול חמור נוסר, ונער נעור :

ועם

הפאמר שכתב החס (פלוטר"קו בחקדמתו לקשרו מפיי המלכים) בפרי צריך לקוראים

אגבי מלוח, אהבה והנחה, שיחבוננו בפצע מדרתים, וקאי טעמידה על אמחחס, ולא יתראם לנקב ולמגח עליו חואנו ב' :

ולכל

חכס לב אומר חני מאמר הרוכל לר' ינאי (ויקרא רבס פ"ו) לא אח צריך לי ולא דכוותך :

אבל

כונתי להיות מרוח על לוח לכו ועל עצם מוחי לעד ולזכרון בין פיני ומיסס השורם הזאת לעד ולמזכרת נפשי דרבי ישראל ומעשי פ' כי מרא הוא : ואולי אדען כמתן פדוכתיגס דלי בשר רזי שכל קטני הארץ לעסוחס גדולים והנשי השס, וכל הברכות יעלו לראש משביר ביום עמדו על שכרו כדון פרושם שמצאה פעני ונפשו חיה, בכל זאת לא יקוסח שכר בעלים אף שלא כיון למצות זו, אף כי המכוין לחועלת אחרים נופח בהם רוח חיים, יחיה ילדים אף זקנים הנזכרים בארץ כעורים באפילה מגששים, עאכ"ו, והכל הולך אחר הכונה, ובאין פן אשר בשם ה' ידגול אל החיבור הנס עליו ונפחו רעונה : וכמו שאמרו רז"ל (נויר כי ישראל דרבי ה') ומשל לשנים שללו את פסחיהו :

ועוד

אחת אדבר וזוה אסכר פי דוברי סרס, דפו זאת אסוח ושמעו דברי קדוש אחד מדבר אלינו, שאף מוס מוטל בקדשים והקריבס על מזבח הדפוס בעולה בלה כליל כלילת יופי סס לריח ניחוח, וזרכה חנח לרגלי בעליהם כי יטוטטו רבים ומרבה הדפח, שמענה ואחת דעלך :

המגדול עוז

כתב פעם חני אס ינאה הפשגס מפי כראב"ד וכותב דבריו כמלליף ומקלקל ומעוה הדברים בלי פעס וריח ועובר בכל חשחת הדיו כאשר כתב עליו בפרק החובל סימן יוד, ובכחם מקומות :

והשליה

הקדוש ברבס המסמסם דבר סרס על סמשיגים עליו אף אס גדולי ארץ וקדושי עליון פיו, (כמו פרען' ומר"ב"ד וסמ"ג לא חס לזה והארץ למעניחו בספרו הקדוש בסקדמתו לחורה שככתב וסוף דבר נשמע ממנו רבינו חסדבר מיימון אמס ומורסו אמת שרשיו מרובין וכל הירוחות צבועלס לא יזוה אופו,

אך

החנאלות רבים מנחס עורי' ינממו ממבני ידו של המשיגים שפסנל הוא ז"ל אס חסד

ולא בארחות עקלקות כאשר פתח בני דוינו
 החל הפלסול של חותו וכוונתו להיות פרוץ בארץ, והחזמי'
 בעיניהם ונגד פניהם נבונים כל העסקיהם בפלסול
 חידוד ושנון בעיניהם, והכרזל קזה, יומם וליל'
 בהכל יתגלו שונין בעירקין וקשיו פ"ס סברות דקום
 שדופות רעופות ורצונו רצות ושבות אחר באו וידיתם
 לא חעשינה פושית: ובמקום ששולאו צמורה וברסת
 לצרות ולהכר הלכה נכונה, העבודה! אם ישלות על
 מאזני צדק, וחיחה כשחק במאזנים, ואף עם בעליה
 עמם, כי הכל חמה גם יחד: שיתן אילן שרק דשנו
 כי חדל, כן זה אשר חדל לתומ לו ארמ באנשים האולכי'
 בארחת ה' ישראלים, חמה הי"ג דרכים ול"ב נסיבות.
ובזה הענין האריך עזר"ל עפ"י (בספר חיים
 פ"ק משרקי אבות) סרבה וחפזיר לדבר
 ידושי על ערלי מוח ולימן שמה בקמיהם, ודברי
 אלו קנני למליו דיומר טוב ללמוד נגרות או שאר
 יאומניח או דבר שחוק המחדד לכל ההנולח וכות יחד
 עמנו ג"כ והיה יות- ראוי משיגה פנים במורם שלא
 דהלכה: ובסגנון זה כחז הגאון בעל עמודי שם
ובאשר פיננו ראו ולא זר חמש וריב בעיר
 גלמנו בדון ולהג הרבה נעירי ימים

גם מלאי ימים ונעירי חבונם, מגידי בעלמה חלוקי
 דרבנן, דורשים מימינים ומשמאלים מדרך הישר
 בעקלקון, ילפחו ארמות דרכם כאל למו יעלו דוקוק'
 ולא יכינו לדבר שכולח: ותגני מתפלל בעדס חללה
 קצרה השם הטוב יספר בעדס, חורם היא קידוס לחמוך
 ולחלוצ עמודי אהבה בלב נשים מי ימן ויחשב להם זאת
 אף למצת כיבוד אם כי ע"ז בלב בלתי ויחזמה רוח נדיב'
 משיב, עקרת הבית אם הנכים שמה

כד סליק ר' זירא (מזיעא פה"א) לא יעא דישרא
 יתיב מאם העניחא דלשחפת גמרא בבבא' מיניח
 כי היכי דלא נטרדיה, וכדאמר' (סנהדרין כד) שר'
 יומחן ואמוראין שבא' מלמדי חירה לר' זירא היו נוחן
 וזה לזה בהלכה בלא פירקין ולנחם וסובס נקראו נועם
 והמנחמים נקראו חובלים

ורבינו יהודא (בספר חפידים סי' סחלמט) גם
 הוא ימן דיי' ושמה כהחלמדות עיפחה
 ולא זררים ע"ש:

הנה בוא אשר לסנינו אחת קוהא המסביל הראים
 לדעם אלוה דרך יפלך אור

ועתה

שהיג על רבינו משה מבחר הנבואים בדורו (אין
 הכתם אשר לא ירשות ואין מדה לא בכמות, ואם כל
 חכמי ישראל עלו למרום, משה עלה אל אלהים, הוא
 הוא אשר הריק צדקה עד בני די, צימו המו גלי
 בהתמם, ויגרשו מימיה, אור מורחור כשמש וזרח,
 ודברי המשיגים כשכבת הטל, ואם השמש ונמם,
 ולואח יראו לנפסם להפיל שכבת טללם עד כי בא השמש
 על כן יאמר בספר מלחמות ה' משל הקדמוני, כל איש
 סורר בביתו, ולא כל איש ביום קרב, יקל להגלות
 בנכורות לסגל היושבת לימיו, אף החלש יאמר גבור
 אני ונולח לסחרמר נגד אריות נח) אבל ראוי ונכון
 להלדיק המשיגים כי הגדולים אשר בארץ חמה,
 וכונחם היה לש"ס, לפי שנימיו החלו בני דורו להגות
 יומם ולילם אך בספריו, קיימו וקבלו עליהם ההמון
 באלו הים חורם חדשם שאין להרהר אחריה, ע"כ
 השכילו גדולי הדור להשיג עליו כאשר היה לאל ידם
 בטעם ובלי טעם, וטעמם ונימוקם עמם: כי ע"ז
 יחפורו לב המעונים לירד לעומקה של הלכה, ויכרו
 יסחחוכל מעין פחום שבחירה, תמלא הארץ דעה כמים
 לים מכסים, ומשג אמת וחורטו אמת:

הנה פיננו רואות כי אשר פשחה נגד הקנאות בלב
 טהורים, ספחה טהור הוא, ומחוך שלא
 לשמה ידא לפעמים לשמה וקנאות סופרים חרבה חכמה
 וכל הברכות יעלו לראש משביר, עכ"פ:

ודי בפערות אלו לפורר לב כל בעל מדע, ליתן מליו
 בספר וחקו, ובלבד שיכוון לבו לשמים, והוא
 יח' ישראל גניו הדרך, יסלל מסלולו, והוא יטה לארץ
 מנלו, כדכתיב בכל דרכיך דעה, ומוא ייסו יורחמוך:

ועתה נחזיל לדבר על כל צורח ונד המסעף
 מעץ הדיוס היא מורחינו הק' בכלל, בכל
 מלאכה מחשבת שאלחנו אנכס לקירא בסברא, כי סיוס
 קר והמלאכה ערובה: ואם גאריך השם הנכבד ימינו
 נדבר על כל דבר בפרט

אמנם בפלסול ולינו הקטן אף כי הגדול
 עמני לא ארים את ידי' לאשר ישאלוני
 בענין אשרי' מהלכה לא משקול דעתי ע"ס סברא גרידא
 אבל ע"ש עתה דרשים ול' בנתיבות אשר יחלקו
 אריות, ומדליקס נר תלית עשה ולא תעשה:
וישירי העם באור כללי הש"ס וסוגותיה יתלכין

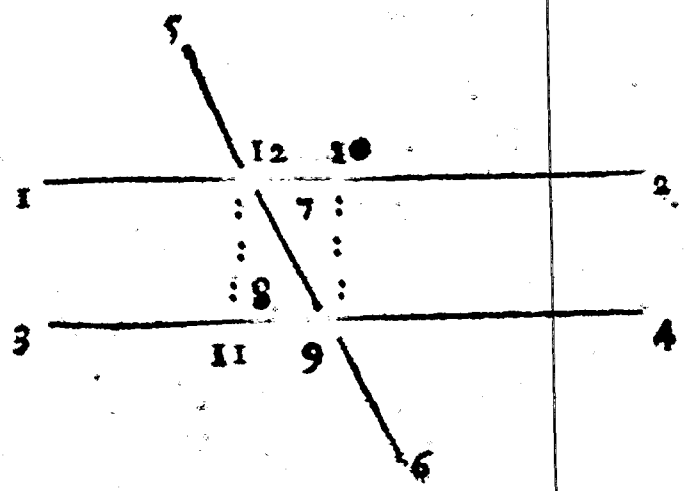
ועתה

אחלי יכוננו דרכי כי פלסתי המעגל לבלתי
 הטוח יעין ושמהל מדרך המלך דרכו בו
 הגדולים אשר בארץ המה, אין אומר ואין דברים בלי
 כשמש קולם מאו, אין חכמה ואין ענה אשר אין להם
 רעה מקדם קדמחה, ואם וריהי גם זרפי בו למיניהו
 ועגרתיו בין העמרים מלילות מלי שם ושבע שבלי
 הדקות, מבואח שפחי ופרי פה המדבר אליכם, טעמו
 וראו כי לא בוסרהנה אלו ואלו דברי אלהיסיים, כלם
 נחנו מרעה אחד וגלוי וידוע דעת אנשי סדה שאין
 בין דבר שיוצא איש בעל נפש יקרה משכל אל הפועל
 במשכלות שניה ושלשית הנאמנות כראשונות בהקש
 במופחי כי הם לקוחים מן האשכולות הראשונות,

אמר הכנאי לבית יעקב מדי דברי

במושכל הראשון, ידי פסויה בקו ובחבל המדס ואומר!

דע שכמושכל הראשון יורם דעה, שזויות המקבילות
 6, 9, 4, 1, 12, 5 הנקראות בל"א
 ווערט קאל וינקל שוות זו לזו בכמותם ובמספר מעלותם
 שואיל על גמיה אחס נעשו והטורה הואת לאות ולמפת

שני קוים המקבילים בעין קו אב גר ונפל עליהם
 קו הו, צרור הדבר שהלני זווים הפנימיים : ח המה
 שוות, ולעד נאמן יבא המופח האם נעשה מנקודת
 מקום פנימות קו גר עם זה קו פמודי טו על קו

אב וכן נעשה בקו ב יב יאלו שני משולשים
 יב יא ט יב השוים זה לזה, ר"ל קו ט י
 ממסולס ט י יב שוט לקו יא יב יא ט משולס
 יא ט יב וקו ט יב משוקף נשניכס, ולפ"ז גס סלר
 פינות שוות ולפיכך תשוה זווים ח לזוויה ז, ואלו
 זווים המקבילות נקראים פראלטר וינקל : אחזוי דבר
 פשוט לבלתי הלחות אנשים אשר לא ראו אור אדסס
 ואינם יודעים בטיב משלשים מרונעים, ואלו יחלס
 וערכם : , ואם הפולס יהים קיים עדי אגשים
 ונשים זיושדי וחיתו יער יהיו חכמים השלמים לא
 ימצאו ידיהם ליחן דופי נספריי חקלודו ואררמיודו של
 דבריהם חברו יחדיו במופח, ובל"א פרויוזליכי ועסקי
 פראפאזיזיאניס דימאגס טראביליס)

ואחרי הודיע אלהים כל זאת נחבאר פענין עם

שיעדנו אליו הגונה, ועשה נסוד לענינו שאין
 בין דבר כזה לבין דבר שבא אליו ככה סדבור בקבלם
 איש מפי איש הלל"מ אשקמוניא אחס בנסיון, שיעורין
 תליין ומחייין ואל עונשין אחס בקבלה (שיעורין תליי'
 פרובין ד', שיעורין ועונשין יומא פ' מורכבים יחד
 לפי ששנייהם הלל"מ)

המקובלים נחנו טעם לפי שכל הנשמות זיו בחריסני י
 וקבלו דרך מ"ט צינורח (והוא מזוקק שבעמים שבעס
 פעמים שבעה) והוא נחמר וכל ישראל רואים אפ
 הקולות אך בא' ראה דרך צינור שלו כפי פשגחו וקבל
 כפי כח גשמתו לרצ עילוייה או פחיתותם זה בחוק מוט
 פד שאחד יגיע לקנה האחד והשני יגיע לקנה השני
 והשלישי ממידך רחוק מן הקצוות והכל אחס כמסור
 ונעמא (וכדי להראות לך אף דמיון אחד שמקור
 דברי מתעין אחס כובעים, באחי להזכיר שרבינו חס
 רצו של שמונים בעלי חיספוח כל חכמי הצרפחים וכל
 אחד הגיע להודאה בגון ר' סיים כן ורא' ממין ור'
 שמשון משנן והוא ז"ל החיר אשה בזינחה עם הגוי
 לכ"הגגיר, ואלקו עליו כל גאחרונים וסראו ברשות
 צדירות שטעה וז גה יבאם מלפני השליט הגדול,
 וחזיו הר"מ והר"ש וקיימו אח דינו דהלכהא באים
 ולא מטעמיים, אבל הטעם כמו באחרתי בני פליון
 כלם אכן באדם ידרטור"ל כל אדם כפי פרימה נפס
 והכל אחס כמסור ונעמא כי גלילי עול"ם שמודי קלום
 למיניהם כשני צדי הגליל ועמודיהם אשר הטיים נכח
 עליהם, והראשונים אפילו בכה קול לא יבא משנייהם
 וכן

בן משנה דר' יוסי במענה שבה שחמיר בשר טוף כר' בואח כאלה איש איש אשר גזרנו אומר להאמין לדבריו בכל אשר יתן אומר, לריך שיפה שלם ובריה בחושיו וכלי חסיו ושלם יהא בין המשיג לסמוח מסך מכדיל אז אין מעטור לרוחו ולסוניה רוח טהור מאורו רחיו: ובסגנון זה חזק רעיון וך הרשו"ל וידו נטויה לנסותו בדרך זה אשר לפנינו אשר אך נחקו עיני הקורא ממנו:

ואר יואינו שאף במחלקות החכמים מחוייבים אומר דברי אלהים חיים בהשוואה יחד עאלו: ע"כ השחשעו ושעו אל מנחמי אשר הבחתי שיום לפני ה' כל לחם עוני, ראשים אוני, בכורי סנעתי והיה פרי כשרון מפעים לזכר טוב, ושרשים לא ייבש לעולם, זאת חורת מנחת הזכרון אדם כי ימות באהל וזרו לא יאסף ושמו ינון לפני השמש ועד כל יום:

וואת לדעה כי איני מתנפל לרגל המלכה אשר אחי, למלכות די מחקורי אשר יאמר לי אך את אשר כיונים אל הרובות הנוגה חיש חשופינה, ואשר מוימתי העקרה בארם חיל לה ילדה, כמו פרו גמלחו עטו ובשלכת קל יפלו:

אלה ובלה ספחתי בראש כל חוצות וקמופולא ממנו לא דרשנו ולא הגעש רוחינו אך במה שיד שללנו מגעש ולא מלאנו אוסרה לדרוש ולחור בתמינה ולהחמכם עד איות גבול, זולת גבלות השכל, איש איש כפי ברכתו אשר ברצו' וכו' שאלמו הם ז"ל משה מתינת כו' כמו שהבאר בסוף כלים:

לא עליה לשלישים עד עמדנו בשנים וחמשים כמו שכח הזוהר האי מאן דאחיד דרגא דלאו דיליה האי דרגא דליה איפו עביר וכמו שנאמר פן יארסו אל לרעות ופול ממנו רב, ואין פירוס אלא הליכה עיפתה ולא קדרים וכל איש החפץ לעלות מרום הרים אל ירכמי נסון למות בנוסם ה' ולבקר בהיכלו אומר כבוד כלו, הגם עלי הכמות פמשולבות השם אל אחתם פולם מעבד שהמות וראשו לאז יגיע וסלבים שבעת גמולו כפי יד האמות וגלה עמוקות יעלה מרומים ויחבק ויפוח פולם: וכן אמרו רז"ל החקן עמך שערותי גדי שחכנס לפרודר כי האדם לריך לילך ממדרגה למדרגה לאט לאט:

בב כבוד בעל חובות ילככות (שער חשב' אלהים ז"ל) זו' לוסאפל לגע ובמאן בקנות ממדע

מבוצה כפי שיכללה עליך והוסר מן ארצו והתפלגה מבלי הדרגה פן חאכד כי רוב השמן בנר הוא הסוכה לככות אורו, (ומדי דברי בו זכור אזכור להפלות דייח ניחוח ולשום קטורה באשי הקורח לחקן המעופ שנסל בדפוסים ושנחא דעל קיים שכחוב במקס קנות גנות, חק-ניות כן הוא ואחה דע לך)

בתבתי כאשר בינותי בקשרים ונאמר ראו עיני ולא זר ואורה חיים לא פלסתי כדליתת (במ"ק ט"ז ע"א) דרמי אסדדי הני חרי בחובי כתיב כלס מגל רגליך וכל דרכיך יבנו וכתיב אורה חיים פן חסלפ ומאני לא קשיא כאן במציה שאשאר לעשותה ע"י אחרי' כאן במציה שא"א לעשותה ע"י אחרים בגדולות מענו לא הלכתי לאשר שגבה ממני לא שלחתי ידי, נזרתני עלות בראש הר חשודים ונגוט בקנהו פן חכה עיני השמש באורו וכתיב (ההנים סד) שמש ומגן ה', נשרי בני ישראל בעטלפיים (יבס שרבו ושמש) הנמו, והשרידיים כנשרים י' עינו ויחעדנו בקרבתם אל השמש

ועתה אנשי אמת אחרי הודעתי לכם כל זאת שואר חוסו ואל האחרו לכה אל הבית פנימה ראו כל מערכתו ובתי נכאוחיו, **אבן הראשה**

יסלע המחלקות אבני גלואים לאשיר המדע ולחושן הכינה, **בית מרות** ועליות מרווחים חלגותיו פחחים שקופים אל כל מדע וחכמה, עלו

למגדל חננאל מגדל עזו בנוי לחלפיו' ההלכו **בגנת וורדים** ללקוט שושונים ושרחי מוימות

ונלני עשאונוט שאנונו, אשונה אם יהיה עיד בכס רות **ולמה** חשאלו לשמי אם אנכי אשכנז אן צרפזי חלק או איש שעיר, בבחרות או בשחרות, ואם שכ ועלא ימים, אם פיעם עלי כסלואס רז משמן, וכמו שכח רבינו יוסף קאנדז, אם חכרם והזקנת מעידיס על החכמה אין לנו חכמים גדולים מהעוים והחייסים: ואמר בחכס פנינים מן הים והחכמה ממי שלמדה: וכן לא-בוט רבי חנניאל (בשרק קמא דהעניית ובשרק הגולני) לומר חכמם למדת מרבותי ומחלמדי יו"ט מכלם

ובבר

נחצאר משקול הדעת ומדברי רז"ל שראוי
לשקוד על דלהות כל דר הכיס נקטן כגדול כאלו
בנברי אס בחיפו החכמה קננה, כאלו האדם איננו בים
לצקש ולשאלו על אבי דתו. אס אשר יפגשו אס הוא קטן
או גדול: כן ראוי שלא חפיה חכמה המסבן בזויה חף
אס הוא חרפה אדם וכזוי גבר ראוי לדרוש ממנו הנמה
היבקר החולה מי הוא מרופא אס הוא נבל או אים
נכבד וכמה מנבקים רפואה אפילו ע"י כד

הוא שאמר הקדוש והטהור אוהבו הכס הלומד מכל אדם
כי, המכס פדורש חכמה ויחששה מפעמוני ס לזס ראוי
לכנוהו בשס חכס, ואשר יאמר עליו כי ה וא זה מהחבך
לאמר תמתי והגעתי להכליאתה העבודה! כי לא עלה
לו לישא אחרים שחבוהיב אבר פדורש באחורי החכמה:
וכבר אמרו רז"ל לתפ נמשלה החודה למיש מפני שאין
הגדול מחבדש מקטן ושאלו לו השקני נא וכמו שאמר
מכל מלמד השכלתי והמס לא שמש על הרבוי כמו מכל
שהיו לפני צירושלים, אבל היא שמש מן כל מומדי
ר"ל אפילו מן הקטן ממני כי הקטן הוא הוא אשר
חריניו והתשדלות יחד חוק משל גדול, וזה נקטן לא
יכול ארצס קטן כגדול, והגדול הלימד ממני ושומע לו
יוסף עליו בחינה ושנון וכפמים נחוחים וישרי, הוא
שאמר החכס מכל אדם ישמע חכס ויוסף לקח:

ובמו

שאמר רבא בר אהינא אסברא לי כי יקראים
אס אשה ובעלה קדושינ שמסורין לביאה שמו
קדושינ כו', הנה רבא היה חלמד לבר אהינא עיקר
הדין ובר אהינא הסביר אוחו מהכחוב, הנה הוא מביאר
שכבר פשכיל בר אהינא בדין ההוא יורר ממלמדו וכיוצא
מאלו הדברים הרבה:

והיות

שכל מאמר עליון לפי מה שצירר אריסטו
ישמעף לעשרה הראשון כנס ותשעה מקרים
הנשואים לעס והמשלימים הנורה המקיימת, לזאת
שאל אנכי מאת קורא המשביל לכל יקשה לשאל
במהלך השקפה על אחד מהחשבה מאמרים הנשואים
אך ישמאל להכיר ולידפ על נכון מאמר הראשון והוא
עלס המשוכב (ר"ל הספר) ולא עלס הכנה (ר"ל
המחבר) ועוד כי נקל לעלס הכנה לשוב אל פמסוכב
ואס ענמות המסוכב כעלס פממים לטיהר יחברר ויחלבן
הכל כי בזה מדמין צורה ליוצרה (עיון רבה צראשים)
להשפיע חמיד כי בזה ישיב הקכל בפועל ולא בכח:
(הגה"ה קחז הרב שטר"ף ולה"ה קטו האומרים

מאמרו לפי שאמר הוא סס כולל חחתי כל דבר
הנושא והגשוא ונלויים אליהם אבל מלח נאמר
הוראה על הנשוא כלנד, ולפ"ו נכון לקרא סגים
העליונים בשס נאמרות ודפ"ח) וכדאי לא יעוז אנוס
אנוס חכר לב במוני לאמר חף אנכי מפשע ולקחי וך
כחית להפלות נר יחכמה והגודה אין זה אלא רעית
רוח, אבל לזאת כרימוחי ידי יס יאריך לי בשס
הנכבד צ"ה וישעלה נבא אלי ארץ אדים כל קסס צמי
חבונות, כי לא בטבע דעת קדושים, אכן בקנין ולפי
רוב הפנים:

ואנכי

אחזה עתה על כפרי החזון אשר חזס
הר מצ"ס ז"ל על ספרו הגדול והנורא סיד
החזקה כאשר חזיתי בכחבו מהנבא ואומר שירבו שונאי
עד שיעלימו עין לקרות שס ויסחירו פניהם לנשח אל
הקודש, קנאה העבה זאת וכבוד המדומה יפעל כאלס,
וברב ס'מים כאבר יהיה נשכח הקנאה וקשנאה יסובו
וילמדו מחוך החבור ובאהבחו ישגו חמיד:

ובכן

בשס ה' אלהינו נגדול אל הסיבור הזה, וכי
ס' אלהי נצאוח (שהוא נצאח שלו אוח)
עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלכ ובכנלו הודינו סחלה

ובן

הוצח בספרי בשס המדרש ילקוט וז"ל ויאמר
ס' מסיניבא מגיד בכחוב בשפתח משה לא כפח
צרכן של ישראל החלה, עד שפחה בשבחו של מקוס
כו', שנאמר ויאמר ה' מיני נח, ולס"כ סחח בצרכן
של ישראל (יחי בישורון מלך) חור וחכס בשבחו
של מקוס (אין כאל יסירוי) גם שלמה פחה מחלפ
צנחו של מקוס שנאמר שומר הדרים ובהסד
לבידיך ההולכים לפניך וכל לצס: ואס"כ פחה
צרכן של ישראל שנאמר רעב כי יהיה בארץ, חזר
ומהס צנחו של מקוס שנאמר ועחה קומה ס'
למנוחהיך, גם השמנה עשדה שהקנו חנמיו ז"ל
להפלה פוחין בשבחו של מקוס והלה, האל הגדול
ואס"כ צנורכן של ישראל מחיר אסודים
וחי המין צמודים אנהו לך:

ובן

צירוב למי דברנוה פ"ה גרסינין לעולם על ימי
פכוקוס וז מפיד, ה' נצאוח עמנו משגב לנו
אלהי יעקב סלכ, וכן אמר בע"פ (חכר"פ) השופר'
נאמנה דברי קודש קדושים יקראו ולמדנים
ישאלו עתה:

אבן הראשה

זמן כחן דכיון דשעית מחרון ז"ל , ראשית חכמה
 יראת ה' ועל כן היה סדר דו' ללכתחיל סדר
 פתחנה ביחודו של פקב"ה , לקבל חסלה עול מלכות
 שמים , ועול חרות ומתעית פרכ ונקר סתאחר כשכנד
 ונקמך , עכ"ל :

וכדבר האלקין (זהר חזריע) האי מאן דכני
 בנין כל שרי למכני בעי לאדכריה דהא
 לפילתא דקב"ה הוא בני ולא ימרון חוי בוכה כיון
 בלא נדק , עם המוסדים אלו ראינו לישר הבית במלין
 ללד - עיליא , כש לעשה לצבתי גם אבי :

ובבני נעתי חלני ואלה אשר ה' יסוס בעי אשמו
 לדבר יטיו לרצון אמרי וסאל המרגין לשון
 אלמים יגזיר לשוני חסר לכה , כי חנוני הם חנונים
 שלמדיו מלומדים כמו שאמר ויאמר אני לעביר כל
 עובי על כנך וקראתי בשם , לכנך , וחננוי אח אשר
 אהון ורחמתי אח אשר ארחם וכך על אלקים יטעי צורי
 עוי , מחסי באלהים - צור יטעוטי עשגבר לא אמוט דבס
 לז אדם יתשוב דרכו ומס' יזון לעדו , אין מלה בלשוני
 סן ה' ידעה כלה , לדכוח פי רלה נא ה' ומשפטך למדני
 דעה בבניני מלויבי חכמני , המכמס חקן בעברי פי
 שיחה ה' שמרה לפני נצרה על כל עמסי אחס סוף אלפי
 אלקים ליה יטעוטי יעקב .

ומטרה שום אבן אל אבן ידמי

אבן הראשה

פינתה , סענפס כעלם
 עזרה יסידות פיקיי אפינתינו , מחויקי דמינו , כי
 ראשית סתם יראה' והנאה לאמנות כפס סמוטלס'
 י' אלהי צמאות שמצה תפלתה האונירה אלהי
 יעקב סלה , מלכי ואדנו גדול העצה רב
 היכוליה ראשון לאלענצאר סוג הסגנים
 כי אתה יצרתו , ותתמדהו בכל סכל כלי ציר
 לא נפרד מסך ולא מחובר אליך כי כל
 מחובר סונבלו וכל סונבל מחורש , ואתה
 שר' סוסלך משולל מכל המדות בעלי
 תהיה ותכלה , אתה ואין עוד כסודו תהיה

היה והיה באין זמן כי גם אותו יצרת בעת כו ,
 תלית המאורות כדקיע שמיך , אפס אפסך
 ובר בלתך , כל תביל ואין קצת ער עון
 בלתך סלה , חנביהי לשבת בשמים מסעל
 ותשפילי לדאות בשוחות לב איש ואיש אתה
 ידעת אות ואת שיתו , פוני בונתו פתוחים
 שקיפים אל מול ברעך , מלילות סליו
 ואמירי סמריו לאדם , עוללות סליחורץ
 זס עיפי שעפותיך לך גלויס ורועים , קף י'
 שונג ומשגנה ולגבר דרכי איש נסחרה אדם
 קרוץ מחומר יראה בעינים ויאמר נקי אבר
 וישרים נכחדו , הנהמנשמת אלוה יפרח
 מרוח אפוי יכלו , האשיות יעששו בעפר ימות
 גזעו , הנפש אשר לא חלו בה ידי הטבע
 דסעס מחברון היא קריית ארבע עורת שוב
 בנשד יתבית אביה , אל הסקום אשר הח
 שם אהלה בתחלה , והמרת אך ספריר וליא
 סבלה , ואשר נמצא אתה הישר בעיניך עוד
 יעור משנתו ויעמד חי לגורלו לקץ הימין
 בנפול סללי אדורת ורחמי מערת ידים עוד
 לריתן , סתה לאתלין שכר עברין , ואך
 כפא עס השכיר יסיה פעלו , הנה שכרו אתו
 זפעולריו לפניו , אז פיעל אדם ישלם לו
 בארח איש ימציאנו , חן צדק לצדיק ואיפת
 דוק זטוסה למזעיסך , ומייענה לא עניתו
 אתה : ואשר אדם ואשר הנף ססחבקי
 אשפתת ורובב שחקים בעורף הוא , הסדף

צורה

אבן

צוהויה . אל הפנך משיב אינו אחד ארצה
 האמיתי . וכאשר נגלית בערפליטוהר לתת
 לנו אש דרזיק הנצחית . על פי משה ראש
 נביאיך ואפסו עור . אתה דרזיק ונתאית
 ענית ואמרת ובגנו ראינו ארץ הקילורזקול
 קורא ואומר מי הוא זה : ואיזה הוא אשר
 הוציאך מתחת יד פרעה ויקנא לארצו : אני
 ואפסי עור נאם " : ואתה אלהים צבאות
 באשר יצאת אז בהצי חלילה לישע עמך
 ומחצת ההב מבירה רשע עד בירת חרימים
 שרות יסוד ער צואר שלה . כן תמהר ותחיש
 לישע אותנו לישע את משיחך אל תשאב את
 פניו . יראה לנו המחכים אף כי בושש רכבו
 פו ישובו על עקב בשתם מחרפי עקבות
 משיחנו לאמר בני נודעו . ואתה " חושדה
 לעזרתה קץ הפלאות . תבא לפניך אנקרת
 אמיר כגורל זחעף התר בני תמיתה כי
 דורש דמנם אתה . דם גפשות צריקים
 ותמימים . ובחי השלמים אשר העזר למות
 גפשים עליך הורגו כל הזם . כעולה כלל
 בלילי יופי העלו לריח ניהוחים . את הראש
 ואת הנתחים והם ששים ושמים על שלמי
 גרברד לרצון לפניך אבינו שבשמים . העל
 אלה לא רופקד . ואם ברם טהור לא חריח
 כל קסם מדי . טוב שרזון אפך והנתם . למען
 ציון לאתהשה . ולמען ירושלים הקדושה
 תישא לעזרתה וכוזר לע ספר הברית אשר

התסת נאום " . תביאיך על דהגלוי ועל
 החתום קיימו כל דהשטרות . ביהבית גטון
 יהיה בראש ונשא מגבעות ולקץ דימין
 תשלח רעת נאמן לקבץ שתפזורה הצילעה
 והגדחה . אולת ממנה יד והיא אפס עצורדז
 ועוובה . ועינינו רואות בי אין קץ לפני דהמיק
 מועד ומיערים . עידן ועידנים חלפה . ואגהני
 לא נושענו . רבת שבועה לה גפשו לעג
 השאננים גסרהבי העורה והחכמה אבלות
 מבלי באי ברם הנאנתים והגאנקים . טבש
 כחלב לבנו והפתחת תבלל בעצני . נשא
 עלינו אור פניך " . למה נשכבה בבשחנו
 בגר שכנינו . השיבנו " ארף ונשובה חרש
 ימינו בקרם . ברוך אתה " גואר ישראל
 אמן ואמן :

ליטרי לב שמחה וללדיק אורה
 בענין סידיפה והכחירם

אליתם . לברי רכב נודעת . אתה הוא רכב
 בשלישי ידעת הקצוות שנים והחפץ בתוך .
 אונת במאזני צדק הצורך . ומארברק
 בריותיך אמרת בני אתה חיה נכון לבחור
 בהיים נגורת מארץ החיים ולא נגורת לבחור
 מות בעקשות דרכיך . השבעה לי בני כי לא
 תבחר :

במבואר בדברי ר"ל (נדה פרק האמלם)
 שתשביעין לאדם קודם לירחו מכון
 לתם שנסבו המקובלים כטוב בעם ודעת קדושים כידוע
 ל יודעי תן וכספר אשר יעדתי למצודי אש יאריך הכם
 ימי . לאריך למפניתי במנין זה . כאשר קבלתי ממך
 מדריכי בדרך הקבלה : ונשמי

ונפשי יודעת סאר כי לא מאלוה יצדק אנוש
 סעוטיהו לא יטהר גבר ומפי עליון לא תצא
 הרעה אבל ביד אדם גם שניהם למען יחזרו
 תגמולות לראש גבר כי ישוב אל גוהו :

עתה יאלנו להסבילך בנת קורא המשכיל פקח
 עיניך , וראה רבים נבוכים סגר עליהם
 המדבר בענין הכחירה , לפי שמלך הממלכות
 והמקובלות כחלמת שנין האדם מלך המערכה וכאשר
 ערוך עליו מאמול , וכאשר נגזר עליו וכאשר נמוג
 המוג :

כתב הוזהר הקדוש (פ' בא , וינר ה' אלהים
 את האדם) לית בר נש דלית ביה ארבע
 יסודין אבל כפוס יסודא דאקדים ביה הכי מחילין
 חלין ארבע ר"ל מיכאל גבריאל רפאל נוראל דאחאמר
 בהון (חללים נ"א) כי מלאכיו ינוה לך , אי מול
 דיליה ארים אקדים מיכאל כו' , מספרא דמיכאל אנשי
 חורין כלבו אנשין דיליה אינון רחמי בעלי נמילות
 חסדים , והאי בר נש גומל חסד חסיד וחכם אי אהמדל
 באוריהא ואי לאו בהפוך גזון טעם לית ביה חסד
 דלא גס חפץ חסיד , מספרא דגבריאל ארבע אנשין
 דיליה דינא , והאי בר נש דין יהא אי יעסיק באוריהא
 וגבור בהלמודי כספוכא גבור בעבירה וסופך דמיס
 כי נווכין דאנשי סימקין :

ובדרך המעלות כסנו חכמי המחקר כי ככב
 המושל בעם הלירה יספיק שפוט על
 חכונת האדם ומעשיהו וכן נחמתה דבר כשהאדם
 נוטה במוגו אל היובש רהיה פלס מוחווד , והלחוח
 זעיר סס , הנה זה ימלא בחינה וספון ככל משלח ידיו
 ונמשך בצאן שאון מחייו לגרום לזכור ולהבין יומר
 מבשל למה לבינה ורב הלחוח במוח ועב הטבע , וכן
 אמרו סס ז"ל הכל בידי שמים ובמזל שלי : ע"כ ראינו
 לפעוק ולסקל מפילה סכונת ולא יצרו לעדי דורשי
 האמת :

דע כי לא נולד מאו ועוד לא יולד אדם בטבע אומן
 בורסקי או אומן בושם אבל מלך המערכה הוא
 מוכן לחסרון או ליחרון , כי להיות נבוג בארץ סן כל
 אלא יפעל גבר פעמים ושלש אחר השמלתו והיניחו
 אם הוא בעל סס , מאשר יפעל זה שמוג לבו קר אף

אחר הסקודה רבקה זיהיגעה , וכאשר לא ילמוד כלל לא
 יופיל לו לא מזג ולא מערכה לא מלאך באנפוי חורין
 ואוכמין , כמו שכח סוזר חסיד וחכם אי אהמדל
 באוריהא וזולת המעלות וחריוטם נהפוך הוא :

ואם היה האדם מוכרח על פעולותיו היה בטל הלמוד
 וההשלמות בפיוניות ומעשיות אחר שהאדם
 א"א לו כלל מפני הגורם חוץ וזולתו מכריח אותו היפך
 רצונו , והוא עצמו האורה והאורחות והגמולות לטוב
 או לרע כף מעול , ולא היה לעצמי גונב חיס ורוח נפש
 אם כן נגזר עליו מלך המערכה להיות גזון אבל באמת
 הכריחה ביד האדם חפזים , ובדרך האדם רוחה לילך
 לא גזור הוא מפניו ומה שאמר הכל בידי שמים אמנם
 ירנונו ענינים השפעים אחר אין לאדם בחירה בהם כנון
 לניס ופחים הספד האור וזכותו יבויאל בהם זולת
 חנועה האדם ומנוחה , וכלמה אבידו הוא אדון כל
 מעשי באין מוחה בו הוא אחר הסוכן גם את כל העולם
 כחן בלבם :

וכמו שכח בחקונת זינר (תקרא חזן וטבע)
 בגין לחיי ליה אגרא ועונסא ובגינה היה אחר
 ראה נחמי לפניך היום את הדיים ואה סקוב את המוח
 ואת הרע וא"ל יצרתם חיים האם לא יבנה בידים לא
 היה ליה אגרא ועונסא והנה כבשיחא :

ואיש אשר יאמר לך שפעולת האדם מסתה מערכת
 סמתינית חזקין , גם לאשר יאמר מסתחרינות
 והשמלות חגיגי חזקין , אף כי לאשר יאמר מסתגחה
 האלהים חזקין ובכולם חיימין ולא חשמיאל והכל אחת
 כי סגל והדק והקסין כולם מעידים שפעולת האדם
 חושינית ע"כויין , ואם האדם נולד במולד טיב ובמול
 מלית או להפך לא יעלה ולא ירד זולת השמלותיו לטוב
 או לרע , ואל אשר רוחו ללכת חסבר אליו ההשגחה
 האלהים לפעוק ולסקל לפניו דרכו , והבא לקהר חסייטין
 לטרא פוחחין לו כי סכמורה סאחר בכל עוז כשלטת :
 וכן כחב הסוקר מעשיתם סכלים הסכרמים כפרק
 הסערי מהמאמר הסליסי מהמדות :

וביתר שא זוכיר עז נכבאר (בהלכת מאמר הסני
 מספר המדות) שהמעלות אינם לאדם בטבע
 ואינם חוץ מהטבע , אינם בטבע עד שפעל אותם בזולת
 למוד זהתרגל לפי שאי"ל לנו כעו החושי שאנו מסחטטין
 בהם לפי סקס נמצאי' בעו אמנ' המדות נמצאות בנו לפי
 שנסעלם

ונתפלא ואינס חוץ מן הטבע עד שלא נוכל לקנות' האם
 היו הפכיים בטבע לא היו מן דקנין והרגל כי לא העלה
 באבן האלה למעלה אע"פ שהשליכה להם פעמים אין
 מספר וכן האש לא סרד מטה, משא"כ אנו רואים כי
 אנשי' מצד ההרגל יקנו הרבה מהמדות או ימנעו מאשר
 להם אבל יקבלו בטבע להיו' שלי' והרגל' שלי' והנה
 הוא מבוחר שכל זה אינו רק מה שאמרנו שהחלוח
 בשדות המעשיות הם ציד האדם שיגולסו פ"י הלימוד
 אמנם אחר שיסלים ההרגל וקיומו עליו מלפעלה בשאר
 הצורות שמוטעו לפי שהקנין השלם הוא כעין הצורה
 אל תכח אשר בו ולזה נחבאר במאמר ההוא ח"ך יבין
 הפעולות שבה הקנינים כמו שבארנו

וער

זה יעידו חכמי השחי חורות גם חכמי החולדות
 והמולות כי כל הגולד יקדוהו מקדים מה
 שורה מערכת המשרים ברגע הולדו אך השם הנכבד
 שורד קבלת המערכת ולצדדיו ירבה לזון ועלמה נכח
 הכליות רחוק עלילות הודע על שילד צנים הפך מאשר
 על שרשי רגליו החקו המשרתי' ומפשי' הצחיר' כי ילחמו
 נגד המערכת ויכלו לה כי יד אלוה המיד עמה והוא
 בשורה, כמו שהזכיר הוא יפעלה אח הצדדים אצטו
 מאלטניכותו ע"י זכות מעשי בחירתו הישרים, והלחמ
 ימי אדם טפחות נמדדו בסאלאה ומזגו במדה ובמשורה
 החום והלחה החולדית לא אש זרה ולחה נכריה כי היא
 הפך החולדית זכה' בהסד להדבקים בו לחווק החום
 והלחה בכח' אנטמה, ולמנאליו ממארת היא צפור צטרו
 זזה שאמר הכחוי, יראח ה' הוסף ימים ושנים רשעים
 הקצרנה כי אש ה' יגפני במגפה זה מח בלא יומרו זה
 שאמר שלמה ע"ה למה חמות בלא עתך: הנה בכל זאת
 בארנו שהכל חולם בחירת המעשה לטוב לו או לרע לו
 גם בסיבה המערכת כמו שהיא אש הנכבד עליו או נקל
 לו מאד לשודדה צפור האלהי ובהשגחתו

כמו

שכחוב בספר חסידים סי' קלח צענין צדיק
 זרע לו רשע וטוב לו אומר ועוד שא
 הרשע נולד במזל שהוא עשיר וצדיק נולד במזל שהוא
 עני ועמה הוא לא יאבד ממונו בדבר קלה והצדיק
 אם נדרא במזל עני כמה זכיות צדיק עד שיצטל המזל
 הצרחה נולד במזל שלא יהיה לו בן אלא שגמו זכיותיו
 הגדולות לא היה לו בן (ע"ס המאל מענין זה גם
 צפי מח"שאל ותחסב)

ובאין

סן כי כמו שהמדות וכל הכוח האלדי משכו
 אחר קמוג כמו שאמר הכסוב ורדו רשעים

מרחם, העו מצמן דוברי כוז, שמה לצדיק פאם
 משפט כפס רשע אולם רע כן פאוג והסבב עמנו מלך
 מהחלוח האדם באשר הוא הם מזג המזג, וכפי המזג
 הכוזן מהחילוח מעט בולו אל ארץ נוסבא, וכאשר
 נהלחמ לנו בגלוי ומפורסם, אישים גילודים על ציח
 החיכוך יש להם דעה ממוטעות והגגלות לנו שגל בעלי
 מדע עשו לנו שארית בארץ ולהם סם על פני חוץ
 נמאו לצדי ולכבוד באקלימים האמנעיים הם הם אשר
 הריקו לנו ברכה ושארית בארץ, הם צריבו ובהפרצת
 החכמות, ואם בכל מלחמת ומשכח ומעתיקי האושר
 ונימוס כפי צורך המדיני, ומטעם זה אירא דארעא
 ישראל מחכים, ויוצבי הקצוות הם נוטים בחזקתם
 כפי דיחוקם מצריח החיכוך, וזה הוא בעלמו האישים
 מאקלים זה שונים מאישים הנמאלים באקלים השני לו
 אף כי לשלישי לו במראה ובמחוח ננימוס במאל
 ובמשקה ואשר לזה הוגה לזה פדנה וכן להפך, ומש
 בעטב השדה יאכלו צטר יוצאי מלצסם, והם כבהמס
 נדמו ילכו ערומים ולא יחבוטו בקר יאכלו חנן
 ומספא בגמלים, ומשונים למיניהם כפי זכות ונקיון
 מזוהמיהם כי בחמת גם מזון האדם יפעל באדם כמו
 המזג והאוויר והמערכת לטוב או לרע לו כי מהלחון
 אשר במולדים יהיה מזג הילודים, באשר נהלחמ
 לנו בגלוי וידוע בכל המפורסמים: ולפי' זראוי מאד
 להרגיל ילדים הרעים באשר ישא באומן אח סיוגק על
 מזונות הדקים והנקיים לקנן טבעו ולזכך מזגו
 ולהמשיחו בצחן שגון מחצריו לגרום ולזכור לקבך כל
 מדע בכל קנין האצטרי: הנה כל זאת יעדנו לכינהינו
 שרצינו לבאר פתיח הבדל האישים והשליח הגשרים
 ועוד אחת נדבד ובוה סיבן הפנין כל כון באר היסוד
 באשר ידענו כבוד השם הנכבד ב"ה והפעלה מלא כל
 העולם על שיה דק יש הימות שיהלם בהם כח השם
 יותר ממקומות אחרים, וזה משני פנים:

הפן

האחד כפי מחכונת חולח המקבל, והשני כפי
 כח הצליון שהוא על ראש המקבל גבה
 חמנחה מלח מלכו של צולס ב"פ זימאלה: תרי
 לקניית צינה צענין זה היה לשמה צפי הראש ב"פ ז'
 דמיון זה קדחת הלצס כשנכנס אל פארן כינה ובין
 השמש, צדאש האלי ארצנו, ולקוי הסתא אשר
 לאקלים אחד נצדד אחריו וחסד לב יאמר הפך אחרו:
 באקלים השני זמנעג בארדו צפתיים:

ואו

אמר

אמר יעקב לוי ראיתי להאריך קצת במקום הזה
 ליתן דעת ומזימה לאשר כחה שינס מסביב
 אל סועל ה' שמו מעשי אלכשוטיו ירח וככבים אשר
 כנו מאשר שחה עללה כדבר האלקי (וזמר שמוח)
 חנו אמר ר' יצחק ויילון לבני נשא ללא ידעין ולא
 משגיחין בשלחנה דמריסון , לזאה לא יסלא ממני
 דבר באזי סקורא בענין אלי וזנב וכסיבת הלקי ולא
 ימצא דבר זר בסגרינו , וגם נער אשר אינו יודע
 סגרא לא יאמר חמוס הוא , שמענה ואחש דע לך :

גלגל שמש סיבב בו הוא רש ונשא ממעל לגלגל
 ה' פירח והעגולה מסובב בה פירח חמיד הוא
 טעם מעל העגולה שהשמש בה חניה לנסון וחניה
 לדיום ושתי נקודות שבהן החך והפגיעה של העגולות
 נקראים נקודות החלי : לך אל הצורות הרשומות על
 לוח בסיף הספר הסביל וחבין הפנין)

נקרא נקודות 1 ראש החלי שממנו יחיל פירח לנשות
 לנסון השמש ונקודת 3 שממנו יחיל פירח לנשות
 לדיום השמש היא הנקראת זנב , ולעולם יוחך
 העגולה בנקודותיה בזה לא נסקד ממנו דבר ולא
 יחגר כל מאומה , מן המעלות והחלקים :

דמיון זה אם מקום הראש במזל ליאורני (ר"ל
 במזל אריה) עשרים מעלות וחשמה ועשרים
 חלקים ושמונה שניות , הנס על ערך זה יפבור הונב
 דרך וגכולים במזל הקוויר"או (ר"ל במזל דלי) לא
 מעט ולא יותר :

והנה שמש והירח שניסם סובבים ממערב למזרח
 אך השמש לא יחוש כ"ל לא יושלם חנועשו
 אלא בשנה ופירח בחודש ימים , אך מנסיגים העליון
 סיומי שמו , יניעם חנועה ספכיה הכתומים בכל כ"ד
 שנות מצורח למערב אמנם פס כל זה ההכרח והסך
 החנועם סמברשם הם יסבבלכתן אל אשר רוחם ללכת
 והוא ממערב למזרח , ובאשר הוא דבר נפלא וזרם בעיני
 קצח , סנה משל כפינו לך אל נמלם על ראש דרכיה
 אם היא סולכס על אבן שריסום ממערב למזרח והאבן
 ימגר ויחיש מאל סונך וסובב שמזרח למערב הן יחטוף
 עשו סנפלה ופסס על ראש דרכיה וחכס אם בכל זאת
 היא לא חשלם חנועהם :

גם זאת לדעת שחמיד בחמילת סחודש בשעה סמולר
 סאחיתו הנח פירח יעבור החח סחמש . ואם
 סאחיו העמוד סכסרת , לכנס היא באור גיף ססלך

שמים , ועל סארץ בעוכרה , ונהג מאשר ידוע כי כל
 דבר סבור הניחן חחם סאחיר יאפיל אורו לכל יסלת
 הציו החי'ס , אך מחמת סנסיס של גלגל הלכנה מגלגל
 סחמה אשר הוא כמעט בחוך אופן סאולות פ"כ אין לו
 לכא חחם סחמש סחמש , אבל נכון סיטמודו במעלת
 אחה מהמולות גם סניסם וכחלי סמודס יעמוד הירח
 לכח סחמש במזל ססביעי ממנו ואלו היה הירח סס
 לדרך סעמיו לסלוד על סעח אופן המולות כסהלך סעמש
 היה נלקס אורו כסחר במחנית כל חדסיו , אך ספני
 ספוא חולך וסוכב על אופן חולק אה אופן המולות
 וכוסס מהסמש לנסון ודרום בערך חחם מעלות
 הוא הוא ספני יסורו ולא יקבצו סארור ברוב סדתי
 ססנה , כל עוד סהוא ירחיק נדוד מלסן המולות
 קדמה מורסח וצפי נס , ואינו נוגע כלל סארץ סחמודד :
 וליחן לססחיס פירמס לאשר לא ידעו מענין כל סחמודד
 ראיו להרחיב הדיבור :

דע כאשר חחשם סוקסח לאופק סמערב ינטו כללי
 ערב מאשר ינוח על ססח סהרץ כל של אופן
 סנול רחבו למסס ברומח סחמש כדור סארץ מרוב
 כדור ספמיני וגודל לפך קטנית סארץ (וסופס על
 זה סהכל מחסעס הוא סחירח כהיוחו כסל סקסחו קרוב
 לכדור סארץ או קדרומו גדולס סמסחחרת יוסר סמה
 אם הוא בגכתי מרומיס רחוק מכדור סארץ ומפני
 סכססל סקסחו סס סלל יוסר רסוב מאשר הוא כרום
 סמיו וזה מה סרציו לבאר)

הנה סלל חוס סולך ומחמעט כחידודו עד כי יגיע
 לקך וסכליה ואלו סיה כדור סארץ גדול מכדור
 סחמה סיה סלו כל סארץ יוסר גדול מגיף כדור סארץ
 עכמו ואלו סיה גיף כדור סארץ סוה כמדתי לגוף סחמש
 או סיה מדס כל סארץ סוה למדס סארץ וסיה סולך סלל
 על מדס סוה עד גלגל סמולות ולהיות סחחמה יוסר
 גדולה מכדור סארץ , סנה כסכרס סחלי כדור סארץ
 יאיר סחיד מסחם סחמה וכל סארץ סססוח באויר סנולי
 מפני כדוריה סארץ חעסה כל סגול , סלוד וססור
 כעין אלסוונת סנולה ססולכח ומסקריס ומסחודס כרסח'
 סאחר כן כל סארץ סולך ומסקרר כחידודו כסעח
 אופן סמולות כנקוד' הנוכחיות למרכז נרס סחמש
 (סנקירא נא' דליר) כלי ריחוק כל מאומה

דמיון זה סחחם סעחה כנקודס ראש סלור'רו (ר"ל
 מול סור) הנח סדור סלל יסיה נכח לספרת
 לנקודות

לנקודת ראש קרסיו כי (ר"ל מול פקרב) :
והכמי המזלות שיערו שכל המאדד הוא עובר
 חך עובי העולם היסודי וחך עובי גלגל
 לבנם וחך עובי גלגל ככב ונכנס חך גלגל נגה האור
 והמושך אשר באהלים נטוים עלינו הנה אהל הנל בזילם
 ואהל האור יתם יום ולילה לא יבזוחו ממרוצתם סחרת'
 חזורים חלילה לעולם ומקום ראש נקודת האל נגד
 המזלות יבא בכל כמו מסרה נכח פרכו השמש וכאשר
 יבא הירח במחצית מדשו בראש או בזנב החלי בנקודה
 הגוכניות למרכו השמש היתה הארץ בין השמש והירח
 האנטוונת כל הארץ חסול על גוף הירח ולפי שאין לירח
 אור שגד עלמו כמבואר ברשיות ברורות שפירח גוף
 עכור כדורי נוסה בזנבו קצת לאדמיתיה בזנב נחושת
 ומקבל אורו מכינתי השמש, ולדמיון ראה מראה גש
 ברזל יחד ונחושת קלל מליטש צעמדו נגד השמש כהלו
 נרו עליו יבא גם מגוף זה העכור באמת, וזמר ואור פן
 הירח יתל כי קרן השמש עליו וכאשר יעבור באנטוונת
 הנל הנה הארץ מאפילה להירח ונדפך אורו ושני
 פארור קצבו וישאר בעברו עוד לא נראה בו אור לכל
 פיושנים אחת סקבה סחרת, לפי שהשמש בנקודת
 החלי נגד הירח ממש נמצא לפי זה שנים עומדים באופן
 המזלות שמש ואין בין זה לזה יותר מק"פ מעלות
 ומרכו הארץ אז יכוון בין שניהם כי הארץ הוא ומרכו
 לגלגל המזלות א"כ הארץ היא מאפילה על הירח
 שאור השמש, אמנם אם לא יפיה בראש או בזנב ממש
 זלתי קרוב להם חך הנכולים נלקה אורו, ויהל לקצת
 אנשים הדריש באקלימים שהם כנגד חלקו שלא נכנס
 באנטוונת הנל ושה נונעים בו ניניו השמש: (עיין
 בצורת הרשונה על לוח בסוף הספר בשכיל ותבין
 הצנין)

והנה מאשר התבאר לנו כשהארץ מולצת בין סלכנה
 ואור החמה במחצית החודש הנשאר לקה
 ופניה פארור קצבו כמו כן גם היא מולצת יושבי
 על חפוח הארץ בין השמש לכל יראה ששזוחינו
 ודוקא בסוף החודש אך מחמת הנטייה של גלגל סלכנה
 מנגלל הבאה אשר הוא מתח' אופן ה' ע"כ אינה
 יכולה לבא תחת השמש ממש רק עומדות עם השמש שזה
 צדיה במשלה אחת מעלות המזלות ולפעמים שבה תחת
 השמש ממש ונוסע עכור ע"כ מאפלה לנו את אורו וככל
 אנפם חדשי' יוכל לקיות זאת ולא בכל האקלימים וזאת

מלקוי סכא משיכה מפניעתם בנקודת המלי וסא
 מקבילות ולס' זככרה לא תחלא זאה זלח או בחלחל
 החודש או בסופו, ולא כרי לקוי השמש כרי נקוי
 הלכנה כי בעת לקוי השמ' לא יפדר ממנו אחר כל מחומ'
 אלא שאורו נפדר מאתנו מפני שגוף הלכנה ארץ כינו
 בזואה קבל השמש בראש או בזנב החלי או קרוב לסס
 חך גבולת גדרי הלקוח בעת המולד, ולס' זככרה לנו
 אלא יתכן להיות לקוי השמש בכל מולד כי הירח לא יבא
 בכל מולד בראש וזנב החלי ולא קרוב לו :
ואתה קורא המשכיל דפ לך כאשר יפיה לקוח
 השמשי באקלים אחד הנה באקלימים
 שאחרים אור במוטצוהם ואפילו קרובים זו לזו, וזה
 יקרה מנר מחלכות הבטח באקלימים, כי אלו השופדי'
 צדוה חמה הירח חסדר מהם אור השמש ולאשר ירחקו
 זעיר סס, שס השמש זורח פן הנדדין מאשר נחבאר
 לנו ע"ס ראיות ברורות שהארץ יותר גדולה מהירח
 ובשמש מן הארץ, ולס' זככרה אינו מסך מבדיל
 ומאפיל זולת להעומדים בצדוה חמה סירה, ויכול להיות
 ג' אנשים הדריש בג' אקלימים לזה ילקח כלו לזו
 קצת ולזו כלל לא :

עתה קורא המשכיל סקס פיניך וראה מפעלי ה'
 כי נורא הוא, בצורות מרומות על לוח
 בסוף הספר מיד ס' פלי משכיל ופיה בכל דרכי ענינה
 משכיל

הנך רואה השמש וסירה כי נכנסו בעת מולד
 האמיתי בנקודת ראש המלי, פנה סירה מסך
 מבדיל ומאפיל אור השמש ומאשר נחבאר לנו שגוף
 השמש גדול מפירח מרכם פעמים לוח האל וכל לשאר
 פניו על כלו, כי הוא עודו סרוח על הירח כאשר
 פיניך רואוה בראש המלי אמנם על מרוב מקבילות
 הרחק מן הנקודה כמחוי קשם או לא יבדיל סירה
 ולא יאפיל אור השמש זלמי קשם, ולפעמים במחודשות
 ממולד פנה השמש והירח מקבילים אשעלם בריוח
 היומר אספרי פינו במקום שהוא נפו מנגלל המזלות
 מאשים מפלות או לא יתכן שום לקוי שבעולם :

אבן גם כי יקרה בלקוי לשמש בשלימות כינו הש'
 מקבילים אח עצמם בנקודת החלי ממש עכ' ז'
 לא יפול סלקוי בכל האקלימים מכדור הארץ, כאשר
 אהה בצורה זו סדאים לדעם כיחני בדור הירח ספכור
 אשר יבא סניו אלינו בעת אופל, כגם לנו סלך ומד
 בלך

החסנה לא תגמור קטנה או גדולה אך צוהת לאות
 מהשחללות ושלימות האדם הוא חוט של חסד משוך ע"י
 ציור השפעת השפנתם האלקים, וכפי השלימות במדות
 כן יחזקו תיחרי השפעת למשוך מהשגתם האלקים
 פעמים לשדד חף המערכת וכ"י ע"י מדומים טובים,
 הוא שאמר הכבוד, הנחפין ס' אל יראיו להפיל ממות
 נפשו ומה נמללו לכל בעל חיה מליצת הכל צרי והרעות
 בחיזה ושולס בטוב גדון, ובכלל דבריו נכללו דבריו
 אשר עד כס יועדנו אליהם סכונה בענין הנחירם,
 ולפי מרון געשמה אקפנתא לדבריו אלנו סמאמרוח,
 לא מאלוה ידק-אנוש מעשיהו לא יעורר-בצר
 מפני עליון לא הלא הרעה אבל ביד אדם גם שניגה
 למען יסולו חגמולות לראש-בצר כי יסוב אל נוסו,
 (כען שאמרו הס' ל חגיית י"א וככמי דונחא שכר
 שנות כסאי עלמא ליכא, C)

ואתח אהים כי תפנק מנוער עבריה, אחריתו
 צרי אובר, הן צדיק בן יקיר בארץ לא ישפם
 דרחו באמנה את אבינו שבשמים כי מה היא
 דתוסר בארץ ימים אחרים לנקה כל קסם מרי
 והיה טהור ביום ק"ב אליו ציר הצירים ויאמה
 "קורא בשמן נורא הוא על כל סביבו
 בשערה:

(כד' אחא זכר' יוקי צר חבין שקלים ח ע"ב)
 אר"ך בטח בחיבך יי תושיט לו שרביש
 הזר בתן לו חנינה ומקיס בין העומרים לפני
 בס' דיק, כי אל אמנה אתה להאביר
 לאיש מעליו בעלמא דק שוט בארץ
 החיים: יאב ערן לא הודעתנו ארז דרביך
 לפח נחטיא ארז בשיינו לשאול אשר לא
 ירתן לנו ודמרה נסוב לבנו דרערת באשר

דחקה

ובלך יתע' סבין ששונה טעום שאלכס ומתקרת
 צמידודה סך טולם שיפודי לכקרה הארץ ואף כי סל
 כנבטי מרומים הוא קטן עכדור הארץ מקמנה עירח
 ע"ה" וכ דקטו' החתון אשר עמוד הענן כללי לא
 האיל חלה בקנה אקלומים טיינו להדרים במקום 2
 ולהדרים במקום 3 לא יקרה שום נקוי אור:

הנה ערכנו לפני קורא המאכיל מה שישיק לעינינו
 טיעדנו המגת אליו והחוקר סנדול וירגיליאום
 האריך למענינו בעלי השלקים מה שסוף די זכשפרנו
 אשר יעדט לחברו חם הארץ סכסי ימינו, נרפיב
 סדבור כענה וכמה, ועמה נסוב לענינו באשר הוא
 סס סיסד תקופ, כס ציח-סכלים האפרדים אשר אישים
 שאישים סגרים כפי-מחנה סמקבל וכפי כח העליון
 ססוף על ראם המקבל גושא המנה מאח מלכו אל פולס
 צ"ס ויעלם ועליהד-סום חלינו הדמיון אשר אך נחקר
 כפומרגלי דעיון הקורא ממנו:

והנה חרב המרים ז"ל כהק כ"ה חלק ג' דוגמיות
 לקלק הסעולות אל ילקי ממוגס ואל מבחונת,
 ומכוונות אל סכלות שסות-אור אל סכלית סוב, ואשר
 אל סכלית-טובי יאל-מה סלא יושג סחמלית ואל ימנע
 סיושב, הראסון קראו פועל ססבל, והשני פועל ססחוק
 והשלישי פועל סריק וסרביש: פועל צבון, זגה סום
 כיון סחיקר כפרקא' מהמאמר סססי מספר ססגרות
 באחריו ססלשה הרססות סס-ספעולות ססרן
 וססריוססו, ססמכס-ספיעל יסרביש לכדו וסוף אשר
 יכרן אל סכלית-טובי ולא יסטיא סוף ספועל ססכל
 כסחלס ססיה ססכסרים כסחס לא פנין רצוני
 כסלום ססס כן-סחיס פועל ססרס, כי חס סכל רצוני
 אררצון סכלי, ססלוגס ססרין ססברס סספעולות
 סססרות אשר סססלס-ססגיס סרססוים כי סס לסי
 סס-ססס-סססל-סססין סססין סרבישי ססכון כי סססל
 זסספין ססכס סוף ססרס-ססד סססו כעל כסרים:

הנה אחרי סודים אלהים לנו כל זאת סרס-סודיע
 סל כל אשר פניו לא עור סכל ולא ססס
 פללה כי חלה סססלסות ומרפוס לא ימך ללדס סום
 ססרון כעלס סוס וכס, וכמו ססמרו סס' ל יכול
 ספילו יסכ-כסל ס' ל ככל ססלס ידך אשר סססס כי
 לא יסחא סססל כסססו, זגס כסס ססס קרס
 סססל-כססלס לרעס סססס ויציב וססן לקיים סעלס

רהקה ממנו מני תכלית ומרום יושב סתר לא
 לנו דרוש במופלא בעד ערפד לא נשפוט
 כי חבמת הבמינו תסתתר להבין מרב הערף
 והיחס אשר בינינו אנחנו נבערים מרעת
 את אלהים וולתך אתה ידעת וזואם
 נבקש ידיעתך נבקש עצמך פי אחד דוא :

וזה כבר התבאר במה שאמר הטבע שהשי" ב"ה ויהעלה
 אינו במדע גם בחיים שיהא הוא והמדע
 או החיים שני דברים כאלם וידיעהו ומייחור וזה כל
 בעלי המחקרים החלקיים והגדול שבהם הרמבם ז"ל
 גזרו ואמר שא"ל ליהא להשי" שם חואר לא ענמי ולא
 מקרי מצד עצמו בעום כל אם לא בדרך שלילה זולת מצד
 פעולותיו כהן הי"ג מדות מותרים לאשרם עליו ימכרך
 אפילו בחיוב כמ"ג בספר המורס בפרקנכ מחלק הא'
 והחלק קחמשי מחוארי החיוב הוא שיחוא' הדבר בפעולות'
 כו' עד ולזה ראוי שיחואר בהם השי" ב"ה כו' :

ומטעם זה לא נוכל לומר עליו בה' הי' ה' זכאות
 כמ"ג הי' פרעח ר"ל בעס מצורף כי
 המצורף והמצורף עליו שני דברים חלוקים כי
 מחואר שיחואר מדבר אינו עשם המחואר אבל הוא
 נוסף עליו במחואר במורה פרק כל מחס"א פ"כ כאמר
 עליו בה' ויהעלה הי' ה' זכאות החיה חיה פשוטה ולא
 טפיה הקוראה - לנוף חלא בישור שם כלכד : וזוה
 נשלמה בונמינו באמרנו אם נבקש ידיעתך נבקש עצמך
 כי אחד הוא וזוה נואלנו ואף כי מטעמו :

מי חכם הושי נשם בעוכרו ויבן זארה נבו'
 חליפות וצבא עמו וירע אלהים זולתך הנה
 בקרושים כלולי אמונה לא תאמין להראור
 אליהם זולת בערפלי טוהד ולא יראוך גהאל
 גה לו ללו שואלים איה מקום כבודך והאף
 האופנים ביתר שאת ישאו עי כמודרי מטה

כמו שכתב הרמב" ז"ל (בפרק שלישי מספר המדע)
 כל הככבים והגלגלים כלם בעלי נפש ודיעה

ותכלל הם חיים ועופדין כי לא יתכן חנופה לדומם
 מכירין אח עצמן ומכירין עילתם שהם הכבלים סנפרדים
 שלמטלה מחן וזוה ידעו שגם לעילתם עולה מחייב
 המציאות וכוא הקב"ה בה' ויהעלה מכירין אה מי שאמר
 והיה העולם כל אחד ואחד לפי גדלו ולפי מעלתו
 מנבחים ומשארים ליוגרים כמו המלאכים ודעת
 הככבים והגלגלים משועה מדעת המלאכים וגדולת
 מדעת בני אדם : זאת תסונה יעדנו באמרנו ואף
 כאופנים צימר שאת יאלו עין כמו דרי מסה :

ואיך נעונו פנינו התרתים שנים ושל ישישם להם
 לחקור במה שלא יושג ולשפוט בעד ערפד
 הלא אולת החשב כי נאמר וכי נחשוב
 וחשאנו לאלהים השומע השמים ושם
 השמים לא יכלכלוך דארץ מלאכה בבודך
 ואתה לא נגבלת גדול אתה ומחולל מאר
 אין הקר ואין גבור לגדולתך ארמה ואכנדה
 כבודך כי לא ארעף וזה התכלית מה שנרע
 בך :

צמוסלא מתך אל מדרוש קול קורא ואומר
 אל תשפוט בעד ערפל אלחסקור הנשגב מחומר

אלהים דמי קך כי מה אשא עליך פלאי
 הנה עוצם גבורותיך בידך החוקה תתרת למו
 שם ראיתי נוראור נפלתי נפלאים מעשיך
 ונפשי יודעת מאר כי היתה אצרך אמן אף
 יעצרוה להגיד כי יפול עליה הגשם ויטרירוה
 בעבור הושי בי :

הוא שאמר הרמב"ן זל הסגנון מדברים מחוללי
 הגשם בעשם לזדה הנה חכה מצלי עור החושים
 הגשמים וזה הוא בעצמו ענין עכרס סרות המקודס כי
 יוטמו חושי הנוף לפעול יגונוס ורענונות דני אדם או
 סממנד הנפש ורעיוניה יחללנו להשיג גאלת באשר הוא

שם קנין והגדר דעז ומזמנה וחשיב קטנה כללית, הוא
שאמרנו נפשי יודעת מאד, אך יעצרום להגיד כי יכול
עליה הגסס ויטרידוה בעבור חושי בי :

ל- עצירת בנינים . מרן ויקשן בלשיר בוז
לעשתנותיה ישינו כנישר עלי אוכל . הם
הבהילו רעיוניה והחשבו ארובותיה . ותצין
אך בעד החרכים זעיר שם זעיר שם ואשר
היא רואה ואשר יודעת הרשות נצורות
חרשים לבקרים מאשר יודיע לת אתונה
פריעה השכל בעל טהור ענים . כי אליו לית
תאנה שום פגע ולא יקרנו שום מקרה
בלתי טהור :

מעלות השכל הנונה בשמים מעליותיו
קוטבי השמים בריחיו ונקרקע היס אשיותיו :

אתה קורא והמשכיל מחז עיניך ויאירו לך דבר
השכל ומשפט הנפש חקרנוס כן הוא
שמפנה ואתה דע לך, השכל הוא פורכז מחומר הדק
והזך מאד ומצורה השמה השלימה ברם וחתימה וסוף
עליון לנפש המדכרת ואף כי לנפש החיונית והנומחת
והדוממות : והם גם הוא לפעמים מכנה בשם אחד כמו
רוח נשמה וכדי ליתן דעת ומזימה בענין זה אם הכל
דבר אחד הוא והשמות משוחטים או אינו השמות שונים
לפי שיש הבדל בענין המכונה בשם זה לבין ענין
המכונה בשם אחר ראינו תוכה לעצמינו להאריך
בענין זה כאשר קבלנו מרבותינו וחכמינו הגדולים אשר
עודם חיים ואשר מנוחחס כבוד :

הן קדם מני עד עד לא פשה ארץ וחוצות הים יחיד
בשולמו אך הקב"ס בה' ויחשלה ושמו בלבד
(כמו שאמרנו ר"ל) הנה לא היה אז שום טעם למציאת
הזמן כפי מה שגדרו החכס שחוא מספר הקודם
והמחומר בחנוטע כי הנה לא היה שם לא חנוטע ולא
שנוי ולא הוים נמשכה אליהם אשר בהם יבא רישותו
ועיורו כלל :

אמנם פה כי עלה במחשבה לפניו יתעלה להוציא
פולס יש מאין המוחלט, אמיד נמלא

בספר וספור וספר כי אחד הוא במק יתעלה מיה אמר
ויהי החלוק אשר לבין קודם שהיה היותו ואחריו והוא
המחלה הזמנית אשר עליה אמר הרב הגורם בהחלטה
ברא ה' את השמים ואת הארץ, (בפרק ל חלק שני) אמרו
והלאה לא יצויר שום פועל מהפצלות העצמות וולתי
בזמן וכמו שכתב הנצל פקדה בשערי השלשי על
פסיק ויהי פרב ויהי בוקר יום אחד ובדרך הזה פירוש
הוא ז"ל דברי שלמה קבלת ג' : לכל זמן ואח לכל
תפץ תהם השמים , ואלה חולדות השמים והארץ וכל
הליו ומלואה נשמותיהם וכחותיהם לחולדותם
הבורא בה' יתעלה מאור חין סוף השלש יאור
שכל פועל אחד שלם בתכלית השלימות שאפשר
לעול, ומנשם הכללית ההיולאנית המזוללת מכל
מאומה (כעין אדם מכל גוון ומראה לקבל כל מוחש)
מחשפט מה חלוק ונסוע בכל המצבים וחסו לנפש חיה
ובעלת כח (כלל גדול אמרו החוקרים כל מקום שחומר
כך נשם פכת אחד הוא והיה זה לזכרון בין עיניך)
לדומם כי תבצל הארץ תשלח אידית העול
וחמוג תלאה וסיגית מאשר הם חומרם

כן יעטס בעל הצורות הצורות צורה הראויה לחומרם
זה הוא הבדל לבני שיש לאבני שהם פטודה וברקם
מאשר הרה חלד, ובה פנוטתו אך מעלה ח' מטה :

לצומח אם זרעם בה בלול אך כמעט שמץ חלוא
ילבש החומר צורה נכבדה נפש נומחת שמה

ויש לה שלש פצילות הסזומות והגדולה והולדת , וכס
חנוטעה לכל זר, וכפי מזג הריחה בן חלד והם הוא
הקבדל בין החפוח והחמר חרות ואלו ואזכ אשר
ביער אףאם כלם בשם נומח מכנים הפספידים בחלקיקם
כפי זכות מזגם ועובי טבעם , דמיון זה האלמנטים
הוא עץ נומח בקרקע הים וכשמוציאין אותו מהקטס
בחכונות הדופס' והחמר כי נכרת ראשו ימות דעפר
גזעו בחכונת חין מפני שכה הפועל אשר בו נצדל מהכוח
הכפועל ויש בו זכר ונקבס פש"כ בשאר צמחים :

רתי אם זרעה בה נקי וחלאתה בה זעיר שם זעיר
שם הנה חומר כוח (שהוא נזון רוסס
ומחנוטע ברחם בבינס בעצום) יקבל צורה מבעל
הצורות הראוים לו ונפש הבחיות שמה יחרון לה
על נפש הצומחות . כיצד שאלת בה המשיג וכה המניע
וכיפרעו הפשעה חושים וחס הראות השמע פריח
יקטעם והמשגשג והמדמה וקוף בה אשר יזכור ראש
העומטים

מתחזים אחר צלמיהם תעפין או שאר החושים
 שהם יגו מתחזים וכו' הגדל לדומם וגומ' כי גם הם
 מקבלים פלוריה ויפול עליהם המוחם ואם היה המוחם
 בעל דואה היה משיג המוחם הרסום בו ולפי שאין
 להם זה הבח' ולא יוכרו ולא ישערו הרסום המוחם
 ולכוח אומר כפי חכמן לו נרמו וזו הוא עצמו ההבדל
 בעלי חיים נמדומם בחדודם ובהשגתם לא ראי חסידים
 בראי האפור ואב פרבוח ודוב שכול עדוכת הטעלף
 ומתחזים אף שכלם דמם חי מכונים יש הבדל גדול
 ביניהם אחד ישיג ממש בדבשו החיוני מה שישיג הקליון
 לו כנשא המדברם כמו הטוף הנקרא פא"סי וזולמו
 והקוף ואחד לא ישיג אף בדבשו החיוני וזולמו פה שישיג
 ממש בעל נפש הצומח, כי רבים בעלי חיים הם
 פסרים חוש אחד או שנים ויש מיני בעלי חיים שאין
 להם יותר מחוש אחד וזה ממש בדבשו המוח כמו
 אל"רף שאין לו אלא צעט ולא בביר יתרון על הגעם
 פים לו סוף טבעי לבד וכן בעלי טקסקסים ובלפו
 או טעריגי וקונק"ליי הנמצאים על שפה הים ואין להם
 כח המניע אך הם טפס טפוס והתקצוץ להפריף להם
 חקם מחסטיים ובסיטת דבר אשר אינו נאה לטבעם
 מתקבלים אל עצמם, אך מקומם לא יניחו כי
 פין להם תנועה מקומית וכן חלון מורכב ממש מלמח
 ובח' והם מתגיעים ממש למעלות במדבר וכל זה
 אינו מצד אחד אלא מצד רבים כי מפני שהאדם
 מקור פעולות הטובות לזולת לא חלק להם האל יפעלה
 לאשר איניו מינו זולת להכרחים קצת המפלוח טובות
 ועיר שם כמו הקוף הדומה לאדם בצורה אבריון הסוס
 במדום הפיל בחדודו והדומים להם :

למדבר

בחר נברא' אשר עלי ארץ ובימים, אם
 זרעה בט נקי מכל סיג בטכנפ
 ורע מקור מרדף האדם הנמוג מעבולי פוזנות
 הזבים ודקים מאד, פמזונות כל הב'ם, טנה זה
 מחומר בקודש ילכא צורה צהוד והדר המעולה מכל
 הצורות ונפש מדברת שמה, צה הצירנס המטכלות
 מעמדה לא פמחה האל' וכל בכחום אשר דברנו עליהם
 לחולדותיהם אצ"פ שהינן מטגנים לנו בחוש בי מי ראה
 או מי שמע או מי ירח או מי טעם או מי משש אדם
 מההרגשות אשר להנבראים האמנם נחאמת אלליו
 מאלוהים מלד פעולות המרגשות בחוש, ולחובשית
 פמזונות נראה להקדים יסוד כל הפנועות כי זה הוא
 יסוד ופנה לדברינו אלל

יסוד כל התנועות הולכים נשוצבים על שלש
 דרכים' האחת מסאונק שניא כנקודה בחוד עטלה
 וזאת תנועות האויר וגאם שזאת התנועה מלמטה למעלה
 כי תנועת הארץ הוא פדכו אופן המזלות השגיות אל
 המזנק ואם הניספס המים והארץ וזאת התנועה מלמעלה
 למטה, השלישי' סביב המזנק וזאת התנועה האופנים
 וחיוס הקודש שיהי מנועה לא למעלה ולא למטה,
 ועמה נרוך בדרכי החקירה להוכיח ידיעה הכחות ואל
 יצרו לפדיו ברלוהיו שהדומם מתנועע מטי סלוח
 שפגנו שים בו בה טבעי, וכאשר ראינו שהלמח
 מחטטע לכל כהלות הנה צוה נודע לנו שים לו יתרון
 על הדומם ברב און ועממה לסי טכח הטבעי לא
 יהנועע כ"א מהאמצע אל המקיף או מן המקיף אל האמצע
 או סביב אל האמצע שפגנו שים בו עוד פ"י זה כס
 יקרא שמו בישראל נפש הצומחה, ואשרי כי ראינו
 שים למין החי רח המטיב ובמניע רלונית מה שאין בכח
 הטבעי גם הצומחה לברגיש ולהתנועע ברצון שפגנו
 שים לזה המין עוד יתרון על שניהם, והכולל גם
 אותם הנם זה יתרון נקרא נפש החיוני, ואשרי
 כי ראינו פין המרבר שכולל כל הכחות
 ויש לו עוד יתרון על כלם, שהוא משכיל כללי
 בדרכים ויודע להבדיל בין הקודש לחול בין הטמא
 לטהור בין כפוש לאקרה מה שלא נמצא בטאר נבראים
 שפגנו שים בו נח בטכנד מכלם הנקרא נפש
 במדברת או נפש המטכלם :

ודע

כמו שים הבדל בדבשו המיניים אף
 שפדמה פעולה לפעולה ולא פרי אור השמש
 בהרי אור הלצנה אף שניהם מאירים כי יש הבדל
 בדבשו מין האנושי, אישים מאישים שונים שכלים
 משכלים נפרדים אחד לא ישיג זולת במעט יתרון על
 הבהמה ואחד ישיג ממש מה שישיגו שכלים הנפרדים
 איש איש כפי צרכו כאמר פיד ה' ששכיל וכפי מזגו
 וכפי השאדלתו והריצוהו כמו סיבואר מאתנו במקום
 אחר אם יאריך השם לנו יוכאו יומים ועפה שים לבך
 לפצונה ודע כי אף צאיו פרמי ראוי לידע הבדל
 בדבשו כי לא אחת הנה לזאת היא לא בשם אחד תקרא
 לכל נפש רוח נשמה ואחה קורא המטכיל דע לך צאלו
 השמות הונחו לה לפי בחושים,

הנפש

פיה בכבוד בעלם החלוח ואציונה הוא
 שאמר הכמוב סלח נהים שערב לנפש
 נהיה משורש נהיימי ונחלתי, וצוה על משקל נפש

ענה חשיב ר"ל חלום הנצרת אחריתו חז"ל נפש
ולזה נקראו הנדריקים בעלי נפש לפי שהם בעלים
בנשמות ואדונים בחלומם ,

הרוח כלב מולדת חוץ הכעס ואומץ לחצבר בכל
חפץ הוא שאמר שלמה ע"ה על חבל צדוק

לבעים והיא חיי האדם הנקראת רוח חיוני *

נשמה היא צמות ואיח חכמה העליונה הקשורה
בגוף מתנה יאלו בח כל ההרגשות והנועות

החפץ , ובמדרש הנעלם נאמרו און לדבריאלת סאלא
והיתה נפש אדוני צורה צרור החיים אה"ה אלהך

נשמת אדוני מבני לים אלא במה דאמרן זכאה חולקהין
דנדיקיא דכולא אהקשר דא דלא נפש ברוח ורוח

בנשמה ונשמה בקב"ה אשתחא דנפש צרור צרור החיים
הנה קורא תשכיל בזה אחס סרתימה לדעת כי הם ז'ל
בנו נפש רוח ונשמה למדרגות וכן כתב הראב"ע וגדולי

החכמים בדרכיו הלכו

חלקי נפש חמשה הונחו בסדר זה און והוא נקרא
צומח ופוא הראשון (אקשהו) והמגדל

נמוכה המה לעבוד המולד חנה הרב יעבוד וצער רוד :
כי הוא סועל בהיות עצמה א"כ הוא קודם לתן מנד

ישארגיש והמדתה והמחצורר והשכלי

ולין ארבע נופות ואלו הם , מושך , מחזיק ,
מבטל , דוחק , (כמבואר בשמונה פרקים

להרשב"ו ז"ל גם באופן א' למוד ו' פ"ג ל' סג"א)
אילו ארבע כחיה המפרסמים ועוד בו כוחות רבים

שאגם מפירסמים כמו כח המכדיל הליחות עד
שיפריש מה שצריך לזון ברומה שצריך לדחמו וכח

החשי שעל ידו חושלם חנועות החפץ כמו שכח
הראב"ע ז"ל משפטיש על פאוק ועבדחם אח"ה אלהיכם

מחלק המדגיש יאלו חמז כחות ההרגשות הנראות
בזהר ומפורסמות ואלו הן הראות והשמע והטעם

והריח והמסוס , השגשג נמאל בכל שמע הגוף
ואין לו אבר פיוחד משא"כ לטעם החך לריח האף

לראות העיין ,

להמדתה כח הקוץ על יד רמותי המוחשים
הכחונים ביד השכל על לוח הלבו ועל

עלם החוח ואף אחר העלמות מההרגשות משיגות זה
הכח יזכור ויודע להרכיב קנחם אלקנחם ולהסיג

סיגיהם ולדמות הכחש לאפשר כמו האש בוערת והלהב
ירד מעתה הדומם יאבר לעוף הזמים מה שכל זה

נעמנו באמת ואפשר בדמיון

להמתעורר

כחן כח המשיג והמניע לכחוח
דכר אחד ולהשחוק אליו

ולמאוס באחר להתרחק ממנו הנעם והרצון פחד
גבורה אכזריות רחמינות אהבה שגאה ופיואל באלו

מקריים הנפשיים וזה הכח סוטף בכל איברי הגוף
הגיאים והנפשיים גם וכחותיהם והמחצורר הוא למרגי'

כמו קנין ושטר כי המרגיש הוא פשגש אוחו ונושא
כליו אחריו ,

להשבלי כח אשר בו השתמבלות וחריצות
וכו יקנה חכמה עד כי ידע לסבדיל

בין קודש לחול בין טהור לטמא בין העשם והמקר' וכל
חלקי הנפש וכחותיה הם כחומר וזם החלק כח השכלי

לכולם צורה וכל חומר בלי צורה הוא מציאות הבול
הוא שאמר הפקוב גם בלא דעת נפש לא טוב *

ודעי כי אנשי אמת השכילו לאמר שהמנות
והצבירות החוריות לא יחולו זולת על

שני חלקי חנפש על המרגיש ופל המחצורר לבד ולא
על הזן ולא על פמדמה שאין להם דעת ובחירה ומעשה

רצוניה כלל , ולא יוכל האדם להשביח ממלאכתה
כלל כי גם בעת השינה הם עומשי' ועושים במלאכתם

מיום היומו לאיש עד כלומו משא"כ המרגיש
והמחצורר שמעשם רצוניהם בשטוף השכלי כי הוא להם

כרב ושופט לקורות ולשפוט לסבדיל בין חמנונה והנאה
ואמרו החוקרים שההשכלה בדיעות הוא ענין

ימש היודע אם היודע עד שכבר יראו
שבתחלף המושגים יחלפו הכחית במשיג לפי חלוק

היחסים ודבר זם עבואר היטיב נספר המדות בחחלת
דברו מהשעלו' השכלי' אמר הנה בדאשונה כבר נאמר

כי שנים הם חלקי הנפש , שכלי וכלתי שכלי עתה נאמר
מהשכלי לפי זה הענין ונגיח שני' אשר להם שכל האחד

אשר בו לעיין הדברים אשר למנאליס אשר פחחלתם
יהיו שם סכרמים לא כפי החודמן והאחד אשר בו נעיין

הדברים , אשר לחווים הם השפריים כפי החודמן , אמנם
לדבריו המחלפלים בסוג גם בחלקי הנפש יהיו מחלפי'

בסוג ואלו פ"ב דברים הם מסוגים מחלפלים גם חלקי
הנפש יהיו כן , ואם הכר הדבר הוא כפי הסדמות

וסגולת וסדברים הנכריים מחלפלים בסוג גם כן חלקי
הנפש אשר בהם יוכרו , אמנם יאמר מחלקי הנפש האחד

הוא יודע והאחד הוא מדבר כי קנה ענה ודבר דבר
אחד

אחד הוא וכו', הנה שאמר שאחר שהנמצאות שהם
 הכרחיות כשחלטו שא"ל שיעצו סנוחיהם והחללוהיהם
 בענין אחר ולא כפי ההזדמן הם מחלסות צסוג
 מסדברים האפשריים לפי ההזדמן שיחסייב לפי כן
 שהחלקים אשר בהם יושכלו יהיו גם כן מחלפים צסוג
 וביאר זאת הנזירה צמה שאמר כי בין המציג והמושב
 או המביר והנכר יחוייב להמציאם מה כמו בין החוש
 הרואה והמראה הנראה מה שאינו בין הידיעה והחוש הרואה
 ובין הדבר הממושש או המופשט או הנשמע וכדומה
 ויחסייב מזה כי אם ההכרחי מהחוק צסוג לאפשרי גם
 כן חלקי הנפש אשר יחסייב לכל אחד מהם שיהיו
 מחלפים האחד הוא יודע והוא המעיין בהכרחים אשר
 השקפה צי יפע' חקרא ידע' כמו שביאר צסרק הסמיד
 והאחד אמנם מדבר הוא חלק המעשי, והטעם כי קחה
 עשה וכו' וזה שהעצת חלקה צדברים האפשריים וזה לא
 יפשה' כ"א צ"דו עליה עם הזולה או עם עצמו כאומרו
 אני טר' אעלה לדבר' לצדי ודברתי עכ"ל ומכאן נחצאר
 מה שהורגל צפי כל החכמים לזכור שני מיני שכלים
 שכל העיוני והשכל המעשי :

יעוד

חשוק ורועי וידי נטויה לבאר היטיב ענין
 העיוני והמעשי, דע כח השכלי יפרד והיה
 לשני ראשים האחד הוא המעיין ומשיג ענינים בעיונים
 בהכרחים אשר לא יפול חמתו פועל ופעש כל מאומה

דשני

הוא המעשי העובד בהשגת ענינים אשר
 מהם יסודרו מעשים האפשריים כמו שכתב
 מחוקק בחלח צדבריו לקפר המדות באחרו כל מלאכה
 וכל למוד אבל מעשה וכל בחירה, כי המלאכה היא
 המעשי הלמוד הוא העיוני והמעשה והבחירה הם
 הפעולות הנמצאות צסוק החמרי והוא חלקם לצניס
 לצדדי כמו המעשה ובלתי רצוני היינו הבחירה באמרו
 המעשה והבחירה והרמב"ם צ"ל נמשך אחריו כנראה
 מדבריו בהקדמתו לפירקי אבות וצמחקר הזה שניהם
 נשחוו שעל השכלי לא יחול שום מצוה ועבירה זכות
 וחובה צבנתם טעם לדבריהם שכל ענין העיוני לא
 יסודר ממנו שוב מעשי בחלק הנפשי ואשר יסודר
 מהמעשים צפי שהם יחסו אותם לדת המדינית :

הבעל

עקדת אונס אונס משמוע זאת כי השכל
 רעיוני עובד בכח בהשגת מציאת האל

העלה וידיעה המציאות, הנבואה צמצוח החורה
 וצאמות שכרה וצאר דברים האלהיים המופלים צבונת
 על האדם לעשות, והמעשי יפרד לשלשה ראשים,
 אחר העשור: הא' מענין העיוני כמו מצוה החוריות:
 הב' מענין המעשי בעניני האנושיים ושניהם חחת
 הבחירה: הג' הוא ענין מעשה ופעולה שאינה לא
 לשמים ולא לצריות והיא הנעשה צלי בחירה כלל,
 וצוה ההנועה מוהר האדם מן הבחירה אין כי צרצון
 מחנועעים כל הצעלי חיים, הוא שאמר אדם ציקר כל
 יבין נמשל כבהמה נדמו:

חכר

סדור ההרגשות המפורסמות להמון צמה
 שהחועלות רב ועצום, ולא מצאנו חובה
 עלינו לצלות זמנינו לבאר גם ענין חיסים
 הנסחרים מאשר שמעו אזנינו צעניניהם כי כוונתנו
 אך לקועיל ולא להראות צקיחוחינו ועוצם ידיעי חינו
 לזאת הפלנו ולא צלינו זמנינו לדבר צהם אף שהיה
 ראוי לבארם כי דה' הטובה עלינו לפי שמחי מעט
 דברו צענין חושים הנסחרים ולא נגלה און כל צענין
 הזה, כי המוקרים צענין זה מספר להם ונער
 יכחם והמרצה נספר צענין זה הוא י' סינא צשני
 מספריו הטבעיים וצבאר ספריו אך כל החכמים
 צעלי החולדות הצחדלו לבאר הנגלות לנו ולצנינו
 עד עולם והמפורסמות אלל ההמון וצפרט שאלו הם
 הראשיים הכלליים והנסחרים משחמפים אליהם
 צברגנת הפנימית וצעליון המצא לעומת פניו צחדר
 הראשון מחדרי המוח יכוח כח המשחק וצבאר שם
 יברשו כל הגידים יעצור גם דרך וגבולים כחות
 החושים הנראים הנה ע"י הגידים האלה יושפעו
 גם להנסחרים כחות הרגשות כחלים נטוי ממקור
 החוש המשוקף צהמשכת הכח הראוי לכל אחד מהם
 לראות ולשמע ומשל צפי י' . סינא' לענין זה צאמרו
 הנסחרים להנראים כעצדים אל יד אדוניהם צשונם
 אליו ועם השלל כי אח אשר ישיגו כל החושים יובילו
 שי למשוקף'

ויה

ההבאר לנו ממה שידענו שהאדם למראה
 עיניו יפוע על המרור צראותו כי הוא מר
 וטעם המרקחת ולשד השמן אשר כבר חכו טעם צאיך
 יחכן זה שחוש הראות ישיג גבול הטעם לזאת צשטנו
 שיש חוש אר כח משוקף וחוש המשיג אליו נישא
 אלומותיו ועל פיו יפוע המדמה טעם המר

חית

והציפחם

והליפחת בדבש, בעצרת זה הכח המכדיל בין השגת
 החוש להשגת החוש השני, דמיון זה ענין הקול
 והמראה הוא ישפוט בלדק, כי לא הרי המראה
 כהרי הקול

ובדרך הוא נכונו פעמי הראש בע"ל בשאק
 וירא יעקב כי יש אבר במצרים, בעבור
 היות זה האדם נחשבות במקום אחד יחליפו וזבזו,
 כמו ראה ריח בני ומזוק האור, וכן וירא כי אחריו
 כחוש הנה שפתי,

עוד חזק ורופו וידו נטויה ש' שמוח בשאק
 הבאחס אז ריחני בעיני פריעה,
 באחריו דע כי החשב שהרגשות מחשבות במקום אחד
 למעלה מהאחד, על כן אצרו הרגשה אחת חשה
 חכמתה, כמו ומזוק האור:

עוד האירו דבריו פ' יתרו בשאק וכל העש רואים
 את הקולות להיות כי המקום אשר יחד
 לחוש הוא המאומץ בראשית חררי המוח כאמור הים
 בלתי מוכן בעצמו לשמירת הצורות המורגשות מהחפצ
 ומריק, כי סלחות והרכות מתגבר עליו.

ובמו שכחוב המורה בח"ג פ' ל"ב, שמוח מה
 שלפניו רק מאד ואשר מאחריו קצת
 מעט וע"כ א"א שיעמדו זמן רב ראוי. ההשגות אחרי
 השעלם הצורות כאשר לא העמוד חומצד בדונג הרך
 והנתם מאד זולת אס' יקצז מה, כן פולרך להוספז
 כח ראוי הצורות אחרי הקצרים מן החושים וההרגשות
 הנראות, וזה הכח הוא שנימי ונקרא מדעה, והיא
 שכן בחדר שני מחריג המוח אשר שם התגברות מעט
 הייבז: על הלחית וחרכות ולזה כמו קרובה לשמירת
 ראוי הצורות אחרי חלבן כאשר בדרנו דמיון הדונג
 הנתם והתקזה מעט,

ומדי דברינו בכח היצרי והמחשבי לא נמשך ידיו
 לאח"ך אך דבר שפזים מענין גרסז דינקוחת
 המורה בכל וערכה להעלות נר הזכרון חמיד.

דע מאשר התבאר לנו כל מוח אשר הוא נשוא
 לכה גשה הראוי לו והדבר חרד אליו פלאים
 יזכור האדם זאת ימות עולם, והמעט לפי שיחפלא
 מאד על הדבר ירחיק בלוחו פעם מלבו ומעלם מוחו
 כל ההסתורים לא יראה ולא יבין שום דבר אך זאת
 הפלא ולפי שהנייר אז טזור עוזר כאשר שם יחשוב
 שכל וירשום השומי ההרגשות, יעמד ימים רבים.

ולפי שזה העלם נער חקר לב וכל מוח שיבא לנואלו
 אך ישח לבו עליו בעיניו פלאים מאד ירחיק מלוח לבו
 ומעלם מוחו כל שמך הרחוק אחר, אז ירשמו המוחשות
 כמו בלפורן שמיר ובעץ ברזל, ולא כן בולאו בימים
 אשר לא ישח לבו לזאת, הראות נוסא מוחש שלו, השמע
 גם הוא ינוד ליד ויעז' גם הוא מטעמים פס החיך
 וכולם יבולאו בכח אחז אל האופר ורשמי רובאח, הנה
 מנחה בלולה הבחח לו פנול הוא לא ירעה, הנה זה דבר
 איש אשר פיו בשמים ולזונו חסלך בארץ ולבו כל עמו
 הנה לאיש כזה אם השר של שכתז לא יועילנו מת
 ודאי לא יזכור כל מאומה.

להיות שהפוח רודף אחיינו ויראנו לבלוח זמנינו
 בענין נכבד מה שענין אחר נכבד ממנו
 כי אולי ישיגנו וינך היותר נכבד לאכדון ע"כ דברינו
 לעו נעש בענין סחולדות ויטרון רב קוחרנו בוס וילטרך
 לחכמה הזאת ספר בפני עצמו ואולי השם הנכבד ברחמינו
 יסייענו עליו כי יחזוק החוש והלחמה יחד שחינו חלוי בו:

עתה נשים לדרך פעמינו ונשוב אל הענין שעמדנו
 שם בזכרנו נפז המשכלת ושכל מנחיתה
 העליון, וראוי שנקדים עוד לפנינו מה שכחב הדיקבא
 על שם שאחרו רז"ל (בטרם) מיום שסרב בה"מ נטלם
 נבואה ונחנם לחכמים שישגו בזככלם בהנה וכחנה מה
 שכבז שכל האנושי להשיג, כי אור השכל כאלל מאור
 אין סוף ע"כ רואה השכל יותר באשכנו מכל אשר למטח
 ממנו רואים בארובתם: (וזה הטעם שאין לקבל אות
 ומופז מנביא שקר לפי שהשכל המכוזב נבואחו, יותר
 נאמן מעין רואה ואזן שומעת כמ"ש הרמבם בריש ס"ז)
ובזה נשלמה מה שיעדנו בזכרנו על הנפ' המשכל'
 ועל השכל האלקי באמרנו וחנך אך בעד
 הסרבים ואשר היא רואה ואשר יודעת חדשות נצורות
 חדשים לבקרום מאשר יודיע לה מאחוזת מרעה
 השכל בעל טהור עינים כי אליו לא חאנה שום פגע וגו'

ותקז אוני שמץ מנהם, ותבן להם, כי אף
 במחשבות תגדה ובלבות תבנתן כי אתה כר
 ובידה כל ובלעדה לא תכוון דבר, פלאי
 יציריה יעידו זאת, גם בהקשה הניצוח תאמן
 זאת ער עולם, בשקחך רוחך בעולם

למשעות

למישעות . הסוכב תבל ומלואה רוח חכמה
 מרחפת על פני הרעיון רוח חיה ונפש שמה .
 הנח כלם יבראון את כל הנבראים . כי היות
 הנה . ועוד אחד לא הביט ולא יביט
 תמונתם . כי גוש עפר בעוכם על בן יתעו
 לכל מקרה קטן אף כי גדול . הביטו וראו
 ששי ורמלי ילדי ענק וכד עבדה אדכגוב
 גובי תראה מתוך זכוכית אם הוא שקיע .
 ויהי להפך על גבהו גוב גובי כגבהי מרומים .
 ובעל ירקון כל צבע תבלל בעיני ירוק
 ואשר נשפך פורתו כל מתוק לו מר . שור נא
 קצה משוט במים הנדרק מעור ומעקל
 תראה . ולבבך יודע באמת כי ישר הנדר .
 כי חושינו מחתלים . ומתעים אותנו להשיג
 הנראה בחוש אף כי חוץ לו . עיני בשר לנו
 חושינו מוגבלים . טפחתם אתה והגבלתם
 לכל ידעו : ואם ברואיך הטפחות
 המוגבלים לא השיגו . ודורשי הזמן נבערו
 מדעת מה הוא . ומי יודע אנה השבה הנפש
 בלב או במוח : אולם תעוף מבר לבד
 הלך ושוב . ואיך יעז אנש לשאל עליך
 מלך לבא חיכלך אומר כבוד כלו ולראות
 פניך : אם כהתח עינו מהביט אל פני עבדיך
 חצירים סוכבי ושומרי עירך : הכמי לב !
 הגידו נאוהעירו זאת כי השמש אור עולם .
 ועל מי לא יקום אורה היכיר צבע לאור
 אשו : היעשה מצודת עכביש מעשה רשת :

הישישה שבבה כאשר תעשינה רבירים :
 יתרון לנמלה וריפדה ערומה היא לבשר
 שישיומשי . ואנשים חסרים כל ערומים . ולא
 יתבוששו לחקור אלוהולכא עד תכלית שרי

זה היום עשה ה' כגילה זו וכשמחה
 בשמו הנכבד כדגול לדבר בפנין השגחה

מה' סיחה זאת לשומה כפי האלקי (זמר מקודי)
 כחיכ (ישי' מ') סאו מרום עיניכס , מאן
 דבעי לאסמכלא ולמנדע בעוכדוי דקב"ה יוקף סינו ,
 לעילא ויחמי כמה חיילין וכמה שריין ועוכדין משונין
 דאמן דא , רברבין אליון מאליון וכדון סחמין
 ומשאליון וסמרין מאן ברא אליון :

י אלהי מאר גדלת ועיניך בכד
 משוטטות . כי אראה שמיך ומאור
 הגדול אשר בותלית אבותינו לא
 שערורו זה אומר בה וזה אומר כהנר .
 ובאתת נשתו ולא ינצחו בהיקט
 הניצוח כי הארץ נושעת היקודים כלם אף
 בניצוץ היוצא בגשמותו ומקום אשר
 יפול שם יהי נראה לגדל סוכב יה סהרהר
 ועתה יאמן כי אופן אחד ממרכבותיך
 לו נלוו אף כעט מהדרך לא צויתו אתה
 על פי חכמתך חלא יכדה ויכבה דניצוץ
 כסירגע . תעוף עין ואין : ואם לא שמת
 משקל לרוח כי יקפיא מים הנגרים
 ארצה מני קרח עד שליו קרחו כפיתים .
 הנה מעט בי נוסף במשקל - הלא ינפשו
 כלם באבני ברד בככת כצדים
 ולו

ולו נמעט מעט קרירות מהמשקל בעת
בי השמש בחצי השמים . לצנן חיצו חרצים
ושבים :

(כי הסימוס מחורס ניצני השמש והמקבלס והרליס
מראה השירפות)

הראשיתו תכל ומלואה : כי אין
נסתר מחמתו . ועינינו לנכח יביטו עת ני
חררוך קשתך אשר נתת בענני . הנה פעט
דראש זעיר שם אותה למושב מדומים
כי עלתה באיד מן הארץ . ובנוסה
מצרתך אשר הכעיסה לבעבור דרעימח
איך תחריר תכלותרגיזנה . ואת אשר
תפגע כי נתך ארצה . שאיך תכחו
ומכתה אנושה :

(על כן יאמרו המושלים קים צדק ושני ענין)

איחפופר ירחי אילות וממציא פולח ערת
כי דחכרענה לשלח חבליה מני צר : נלכה
דרך האתרים ונתורה פלאי תבונות מאין
חקר למו . כל חומר מעשי ויצר הכל בשליש
עפר הארץ . שקל בפלס הרים . וגבעות
כמאזנים : חבין מיסדות הארץ ומרד
בשעלו מים : שם משקל לרוח ותכו
בזרת שמים : חוללה ידו נחש בריח . ובינות
לגלגל צלש : גסא לעומת זה עינח אהים

תקופות ארבע קיץ . סתיו . חורף . אביב :
ולעומת זה שבג ספר . תמר . תאק :
ולעומת זה שחירה . לבנה . יחקה . וארומה :

הראיה אל כל אשר עינו לא עורה סבל ולא
שחתה עצלה בפדיאות כל צמז בעשב
ובעין עושרה פרי . מרח למאור עמקו
כל מעשיו . כלם בחכמה מכל לב נשגבת
אחי שימו עיניכם על שרשיהם ויונקותיהם
פירות פתוחות כמו לרוב מאן . הנה יראו
עיניכם איך הם יחריו ישאלו וינקו
פישור האדמה את כל הלח המכלכלם
כל עור בחיים המה . תוך דהטי גזעם אורו
זליכו מראש ועד סוף אל כל בר וחוט
דהאות למחיה אל כלם יחד . אך הוא בעת
צאתו מבטן הארץ כונס עפר שפן גפרית
מלח ושארית כל בני גשם . ובדכות תנועתו
וכמרה לכת בשקתורת הגזעיים פרוגנ
ומרוב זמנים כי עזיו יחלופו ימים ולילות קר
וחום ורוח . יחליף טעמו ובשם הנטע
הכל לתוכה אשר ישוה אליה יבנה סלה .
ראו אלה הגידים חנה משערות ראש ומקורי
עכביש דק . את כל פני זה העלה מלאו
ועל כל המצע הנרת והנה ישתעו . ובם
בלי רפיון ובלי מרגוע עמים יסובב אל חום
השמש . ירתח לתומו ואשו יבעעהו יומם

קפא לקור הלילה חעמים . אגליו ורסימי
 לילה כרכמים ינימיו עד צאת השמש על
 העלה מני קור . בכה תבכה בלילה ודמעתה
 על לחירי . עליה יתגדרו הרבורים במופיהן
 תמוצנת רסימיה . ישוב במיטיהן לדבש שבין
 דונג תולתה בכל שבבה . כאצר תעשינה
 הרבורים . אחי אחי ! שורו נא הפרחים
 הנצנים אף נוחהם הרחו . תכניתם וצלכם
 כמו נביעיב מסוקים יציץ עלין נזרו יציץ
 ושרח . ועלה פי בשלכת גמיהו עצו והיה
 לפרי . כל עצמיו וכל גידיו ועורקיו ירכו . תוכו
 ירף רוח חי גדל כח מחרה דטבע עלי אפניו
 גבל צמח למינו . ומעת כי נצניו נראו בארץ
 יום יום הלוך וגדול וער מצע שרף ישתרע
 עד אכתאגם ובכורים ינועו ונפלו על פי
 אוכל : אלה קצות דרכי קודש ונאלה רבות
 לאין מכפר נפ אות סלה . כל דורש אותם
 ימצא תמיד בכר החי ובכל דצומח ובכל
 אשר רוח חיים באפו בארץ ובכל אשר במים
 מפעלות אלהים והשגהתן עלידם : אשרי
 אשר דבמח מצאודעת ועיניו יעת להביט
 תרשורקיעוקבות שמים . יריעות תכלוקיעי
 הארץ . כר בב עגולים אופן בתוך אופן רצוא
 ושוב ככבינשא ומזרות להישובותו
 כמרוצתם . עש כסילי שמיאל . וכימה
 יימין . אלת השחר והיכל בן שחר קרבה
 מזרחה וצאים . בים מערב נאים . יוצא חלד

זמן מולידים . ערב חצות לילה בקר וצהרים .
 ושבעה אשר נלוויו במעגלותם . ואף הירח
 קר דולף נגדה ואור וקרני דודו לא ישלח
 בשמים לא יאזר ויקית לארץ . ועת כי יכתיר
 השמש פניו ממנו ולא ישפוך עליו הודו . פניו
 פארור קכצו ורשף תארו . ישאר בעכרו אין
 אמון בנו להודך לאורו . והשמש אף לעודם
 עומד בכל סמך . ובכל מאפל זורח היציו
 ישלח בשימים וקרני הודו נגחו אפסי הארץ .
 אור עיבבו נאמן ולא יכזב :

(וזה כל האדם יבקש ויחפש דבר נשמתו אחר רוח אשר
 לא יחליפנו ולא יעורנו יאר עיניו ושמת לבו יורה דרך
 פעמיו ויאיר נחיצת אחריו ואלף מלורי הכל רבו , משרם
 וחפצת אור כוונת כלמו , נשמת סדי כי האיר אור שמש
 הסכל , ויאיר צמדרי כלבצ יכלח קרני הודו נפוחות ,
 ובהם יננח הכליות , זה אור פני מלך חיים בו נלכז כל
 אדם סלה , דדרכי ישרים דליקים ילכו ופושעים יכסלו
 גם , ינהגנו פלמות)

אמת אם אסק שמים נליוח ככביהם
 ממילותכ במעשי ידיך ישוהו . כלם
 ספניף יהיון . תאמר להרם ולא יורה בער
 ככבים הנגיר ולא יפחהו : ואם ארד תהומות
 תרום אל תרום קורא גבורתך . אתה
 הובשת מים כוף וגזרתו לגזרים ואם אעוף
 לארבע רוחות השמים . כקצה הארץ ועד
 אפסיה . הנח דקול הולך וחזק מאד מי לא ידע
 בכל איה כי יד עשחה כל זאת : אבינה
 בכל ומכל כי יד כווננו כוונות . אף למד
 אהקנודו אם מבשרי חותיק : עלי גמלכי

בקרש פיר

בק"ש : כי אראז שמיק וכל צבאם הארץ
וצאצאיה ילעומתם ברודך יאמרו לך קרבי
וכל עצמותי תאמרנה י אין כמותך : אשוב
ואזפלא בי נורא ופלא . אחזה בשרי וקרבי
כאשר יוצק יסודם הנה לא נפקר ממני דבר
מתחתי כאהל כל יצען בית ידותי . פרשו
שמי הראש . גם הכינות בי מיסדות הארץ
בצקת עפר למוצק השחורה חמתה שוחתח
רוחי כחמת זוחלי עפר . ואשר חוקר
חמד לאבדון תאכל ארמדת היא בבשרי
מבור אש וכי ירחמץ לבבי נהפך
לשייבזרונה כשיק עציני נחרו
וער משריפת מי מזום לבינחמי לחץ
בי שרשה פתוח עלי מים המגרים במורד
יהמרו מימי : וכלנה מרת רוחבל
בשר ודם רוח ולעפית יעבור יעביר ולא
יטהרם עובר פירתו ינחל רוח : ובארבע
פינות הצית כלים מבלים שונים . שחור
לבן ירוק ואדמדם : וכל בני בית
מתעברים על ריבם זה טורף סולות מחים
מדוי לחמי . וזה יגרש האספסוף אשר
בקרבי זה מחזיק וזה מכלה : אז ישטוף
וזה ישרוף זה ישורר וזה יקונן : וכל
צבאי כצבא השמים יעבטון אחד חורחם
זה הולך אל רחם וזה טובב אל צפון
יעצו וימהו ונגברו יסעו לרגליהם חלוצים .
ויחצו לחמשה מערכות :

ואלה שמות מערכות בני מאשים החונים אים אים
על דגלו לבית אבותם
א' דגל מחנה שדי"אור החמה מלחה"ראי , וחמונים
עליו אבי"רס מילדי הרפה , ענו"מי בן ננס . עז"מי
בן נמרוד , אים בן"סח משי"בוסח : (לפי
הספודים ננה במורד נקרא ע : פנים נמרוד כמו שאמר
הס"ל ספודים ז"ד ועיובין ז"ד . סהמ"יד אח כל
העולם כלו , ולפי שלא יתכן אכזריות וולת לבצני
מרינפא או מרי רוח וקסודי לב ע"כ מלאנו לכנת
אכזריות צאס זה)
ב' דגל מחנה שמע"ס השמיעני , והחונים עליו
מא"בי בן סש"ץ סנא"חז בן סש"בון מר"רנס
בן קסוח"לב , יוח"בן בן ירו"חם :
ג' דגל מחנה ריח"לני בן קפי"רה , והחונים עליו
כעס"מח בן בח"רי יו"אל בן שי"ז"אל , אל"קניאס
בן צרו"ס , סרו"ל"חז בן מור"ג
ד' דגל מחנה המע"ז"כי בן ס"ד : והחונים עליו
גילוי בן די"ל"ג דוי"ג סלדמי בן סו"ני סילוני
בן אב"שלים : ס"טוני בן יצ"ר
ה' דגל מחנה מיש"זלח בן אב"ר . והחונים עליו
יו"נדב בן אבי"ש : כיל"ני בן יקטן אגז"ס
בן בוס"פו , מיר"ליה בן זל"פזר . (לפי לי יאמר
יקטן . כמו שאמר רבה ב"ה שיש , לזה נקראו
סמו יקטן שהם מקטין את עצמי , וסמורד יאב סמיר
בכל סהר)

ועל צבאם נפש המשכלת היא
מנהיגם העליון ובלטה לא אים אים
אתידו ורגלו : היא כאשר יודעת בקיין
ובפועל נוהגת אותם כמנהיג העליון הפך
תנועתם כאשר יטב בעיניך יי כי מנהיגת
אתה מידך כלוב לעריקה ל א תבון רבר :
ידך עשוני ויבונני בונניות ארחי ורבעי זרית
ופל דרכי חטבע הסבן הסבנת : ולולא
עיניך יי משוטטות בטבע לעמודה בעינך
במוגד השוה כאשר מסכרתה וכאשר
תוהרתה מה קצות הנה כמו

דגע כייעכטו אורחות ודא יישיורו לכת
 יושר . בכעט קט ובעצף קצף יצען
 האר לזאשיותו יעישו בי מדרסי הבית
 יאמרו ערו ערו עד היסוד גח : ואני
 איבכה אובל המלט על נפשי אם יסובו
 אותי הרובים יעפכו וכוללות והיציהם
 יתהלכון למטרה . יומם ולילה לא יתנו
 הנינה ודא יע בורו במלאכתם . עכשים
 אמת ידו עשה מלאכה ואהת מהזקת השלח

וכן נסס ללוי הריחוק היוקיים ללוח
 נדגול לדבר בענין הסלוח הנפת ללוח

תנח רואה אני חלרי באין ומד
 אני להלהם נגר צוררי ולעמוד בפניהם הלא
 בדישוותם יד : ודטבע במאמדה
 בשלחה תריכנח . תרועתם ורעועתם
 צירי מרת גם שניהם כי יצדו האדם
 נצר . וכי יחברמו דאיש בשתאה
 (ומלטן ונלדו מאן יוכז מלטן אלס טלו עדים) .
 קנאת ביתי תאכלני וחרפת הטבע תחרפני .
 ולקץ הימין תהרס אשר בנתה . תתוץ המצבה
 תסחון לעפר לא תשאר שריד מפליט מפועל
 כפיח . והאשה אשר נתת עמרי תשוב אל
 אישה הראשון אל ענצאר שמו . שמה תראה
 וישמה תרבץ את גיותיה ואת גריותיה . על
 משכנות שוכני עפר תהת מכמרת הקרשים
 ומשם תפרד לארבעה ראשים עד כי יבא
 שילד ושבעת ההועים עוררי הנרדמים
 והעתירים עורר לויתן מעד איש וליות
 תריסותיו : אף הנפש אשר לא חלו בה ידי

דטבע מאז . כי היא חלק אלוה ממעל . גם
 ביום המות לא תרע להדבר כי בכך קודש
 לא תגע הטבע . ונפש כחת אלהים היא אליה
 המקד דבר רדה לבית אופל בנוי מגוש עפר
 ורהי שם לאור עולם עד אם ארז נקראת
 בשם . לבא אל המקד : וכבא יום תצנא
 אשר לאנוש עלי ארץ . עד ארגיעה יציר
 לו הצירים . אם לא יצייר כי ההבל דלת המות
 תסוב על ציר צירי גלעד . ומצרת הרגע ימצא
 רוח וגאולת עולם . כמו בין להבות אש בין
 חרבוני קין . כי יבאו נשיאים בשם ורוח סועה
 ומיעד . מפרק ארים ושן סלע . הארץ תחיל
 לקול הרעם . יחרו יניסין כל חיתו ביעד וזוז
 שרי ימלטו לגדרות . ידאו בני יונדה אל חגו
 סלע . גם צפור מצאה בית ודרור קלה . על
 פני כל הארץ נפץ זרם וגמר . הושך ענן
 וערפל : אבל רגע הן יורה שמש . ינטה קו
 בענן ירקרק וארמם . השמש בגבורתו יכה
 ברסיסים . ישלח הציו שם יתהלכון . יפיץ עק
 והישקוהיה בלא היה אז כל הסער : כן הצנחה
 להסיריו נפשו תמצא דרור כדרור מפה
 הנשבר תמלט . מקרית ארבע היא הכרון
 היסודות תעלה בית אל . ותשוב כנעורית
 בית אביה : תאלמנה שפתי שקר ההוברות
 שוא וטפל איה הנפש תחלק לרוח קל כהנהוף
 עשן . הלא עוצם גבורתה ופלאי מעשרה
 והכרת פניה מע דים עליה כי היא ממעל
 לטבע . ואיך נמכל להאמין שדטבע תבלה
 נפש יקרה במורגע אשר אין לאל ידה לכלות

להרום ולהשיב חלקי החומר מאשר לקח ער
 זמן רב. יבול הבשריי והעצמותי יעמדו עוד
 ימים ושנים עד אם תוכל להם ידי הטבע
 לחשיבם לעפר ודא לאין המוחלט. ומה
 הוציאה הטבע מאין המוחלט ליש. כי
 תהפוך יש לאין המוחלט: ואין להנפש ערך
 יחס אל האבעבעות עת כי זורמו מים עבות.

(המצרכין עליהם ברכת הגשמים)

או כי תבעה האש ברותחים אשר עורף בה
 איננה. תכלה לאברון: אבל היא מרחפת
 מזקרה מטמאתה תשלך בגרי אלמנותה
 תסכת בצניף הטזור תבא ותעמור בהיבל,
 תתענג מאשר תבין ומאשר ישעם חיבה:

כי גם צעינג הרוחני לא כל אשין שוין ודעת זאת
 נכון נקל מאד באשר עינינו רואות אישים מאישים
 וישים זה מתענג בנועם הניצוח: וזה מתענג בנועם
 הסביד, וזה מתענג בנועם הדלדל, וזה מתענג בנועם
 חכמה אחרת כן הענוגות הנפשות כי העמודנה לגמולות
 לא ממעדין עונג אחד תאכלנה, אבל לכל אחת ואחת
 נעשה מעדנים באשר אוהבת ואשר נכון לה, ומה מר
 לנפש החוטאת מזה, לא חשיג כל זאת אבל איפת רזון
 וציוס באשפתה באשר וזה לחמא

אמר יעקב לוי הנקרא גרוכד שמין אף הארכנו
 לדבר משנין הנכבד הזה כיד ה' הטובה
 עלינו, בחלק חמישי לספרינו לא יפלא ממנו לדבר גם
 במקום הזה אחרים, ואחת קורא התשכיל שמענה
 ודע לך, בענין הנלחה הנלחית אשר לנפשו של אדם
 אינו מהדברים אשר יעידו עליהם חמי השתי תורות
 לבד באשר קיימו וקבלו פ"פ דחינו כי גם הכרעת
 הדעת יזקיל השכל יחייבו חכלית הנלחה הנלחית לנפש
 האדם אחר הגידה, באשר קיימו וקבלו עליהם כל
 בעלי התחקר לל זונתם בחקירותיהם והוא שמחוייב על
 כל כ: לא מהנלחית שימצא לו חכלית מיוחד מדיחם
 ללוחמי ימים ערך חכלית הוא אל חכלית זולתו בערך
 הנלח צורתו אל צורתם ונהנה למה שהיחס הנורם

האנושים לבדה נבדלת הבדל עצמי ורוחני מכל שאר
 הנורות האילאניות, יחויב שימצא לה חכלית נכבד
 ומעולה מכל חכליותיהן באותו ערך שנבדלה מכול
 שאר ל"כ לשוא סיחה נבדלת נפש המדברה בצורה
 וחלילה להמשפיע כל הנורות שיעשה דבר לבטלה, ועל
 החקירה הזאת עמד החכם מכל אדם מה יחרון לאדם
 וגו', וכשנבקש ופאשפז בכל מעשי האנושיי מכל ארבעת
 רבעיהן ולא מצא חכלית מיוחד לאדם חחה השמש
 בעודנו, חזר ואמר פעם שנית מה יחרון לאדם, עד
 עמדו על המחקר וגור אומר המצטרות נבא רב לטוב לו
 עדי נלח כאשר הוכיח בתורה ראיותיו שיחרונו הוא מצד
 השארת נפשו בהתיישרת במעשים חסוריים האלהיים
 ושכרה נקוב לחלק עבודתה בעולם הנשמות ובטבעת זת
 חסם שפרוסיף דבר הכל נשלע את האלהים יראו את
 מלוחיו שמור כי זה כל האדם כי את כל מעשי האלהים
 יבוא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם רע, ודוד אדון
 כל המלכים ואב המשוררים נעים זמירות ישראל, כל
 היום וכל הלילה חמיד לא יחזה מהזכיר הנלחה הנלחית
 אשר שמורה בכל וערוכה לנפש האדם, ואמר לולא
 האמנתי לראות בטוב ה' בארץ החיים, אההלך לפני
 ה' בארץ חיים, לההלך לפני אלהים בארץ החיים אל
 האסוף אם חטאים נפשי כי לא חטוב נפשי לשאול:
 אך אלהים יודה נפשי מיד שאול: מה רב טובך אשר
 צגנת ליריאיך: נפשי בטוב חלון:

אביגיל אמרה והיחה נפשו אדוני צרורה בצרור
 החיים את ה' אלהיך ואת נפש אויביך
 יקלענה בחוך כף הקלע:
אליהו אמר הן גל אלה יפצל אל שנימים ושלש
 עם גבר להשיב נפשו מני שחח לאור
 באור החיים:

בלעים נביא האומות החפלה על עצמו חמות נפשי
 מוח ישרים וחקי אחריתי במוהו: ודע כי
 גמול האדם לטוב או לרע יבא על שני פנים, חסן האחד
 בהנלחת הזמן עושר ואריכות הימים וכן להפך, והסן
 השני הוא צבא, שיגיע לנשמתו שפע קוד וזיו אלהי
 להפעדין בזובע שמחות ונעימות נלחי לפניו יתעלה:
 וכבר ייעדה פורחיתו האלגית חלו השני פנים:
 באחר ויצוני ה' לעשות את החוקים האלה ליראה את
 ה' אלהינו לטוב לנו כ"ה ולחיותנו כיום הזה היינו
 בע"ה ולטוב לנו כ"ס היינו הנלחה הנפשיה הנמשכת
 כל

כל הימים ועד אין קץ : וכן פירש הרב המורה ז"ל
אבנם מהות הגמול צדק הוא ענין נסתר
 ונעלם מכל חי מדבר בעל חמרי : כי אחר שהאדם
 אינו משיג אהות נפשו ואיך ישיג מהות הגמולותיה אשר
 אין להם שום ערך ולא שום דמות שיוכל
 האדם לצייר ולאמר עליו כי הוא זה , ומה שמאלנו
 מפי המעשיקים מפי מניחי לפנינו מהות גמולות , כ"ז
 הוא אך להשמש האניסוכפי אשר חכיל לדעת נפש האדם
ועוד לדעת כי בצדק הנפשי לא יפול שום שוחף
 וזה שאמרתי לא ממעדן אחד נזונים כי כל אחד
 ואחד יש לו מחיצה ומדור בפני עצמו כמו שאמרו הם
 ז"ל ומחל עדניך חקש עדניך לא נאמר אלא עדניך
 מלמד שכל זדיק וזדיק מדור בפני עצמו ועוד אמרו
 שכל זדיק וזדיק נכוח מחיצתו של חברו וזה שאמרתי
 באשר אובדת וכאשר ראוי לה , כיאעלם כ"ל ואחד
 היא למינו ואף כי החפיקו רבים במצוה אחת כל
 ואחד יש לו בחינה מיוחדת אשר הגמול מתחם עמה
 ולפ"ז יחויב שיכונה הגדול מהמדרגה הקטנה ממנו כמו
 שיכונה הקטן מהאש הגדולה אשר באשר הגדול ממנו
 ואשרי המחכה ויגיע לראות חלקי ספרינו הנותרים ימצא
 עונג רב בענין זה וכפשו חפשי בצלחות :

אלהים ערומה ידעתי כי גדול אתה הודך בסה
 השמים עם כל אשר בם , ועל כל טוב אשר
 לרגלי יבא לך אתן תורות אדף ורבא ורלא
 לעבריה נושאי המנחה : ואם בשבט מוסר
 אָוֶסר , פניך אחלה חמתך אשכך אחיה
 תאמר לשומדיך הרפו שובו למדן ברק השנון
 ורָעֵש , צא תאמר ליבי לא יפגעו בך
 הרובים , הנה ברד בטח אלק קוממיות : כי
 רואה אני תבל הלזו מסיבות רבות
 סרהפכת בתחבולותיה אבל מידהנגזרו
 אמת אל אמת ערותך עאמנו מאד פקודיה

ומצותך נתונים גתונים בהררי אלק על פי
 חכמתך בעלת הטבע ישרים משמחי לב
 כאשר ידעת מאז ומלפנים הטוב לנו כל
 הימים רונה אף דמוי הטבעת בטבע בעת
 כי עמת משטרך עלי ארץ , הקנתה לך
 ורא תשנה את הבקרה , אל אשר דוהך
 דלכת שמה ילכו שלוחי הרהצגהה בלכתם
 לא יפבו כי אהה שך עי רגלם התהקה ואשר
 אין נעשה פרוגם מעשי הרעה מהרה , על
 פן מלא לב בני אדם לעשות רע , ארם
 הרשעה משוח ברבש מעט , בתענוגות
 החמריות תמתיק בפני הנף הרעה יכחידנה
 תחת לשונו , עד תקוב לחיו , ראש פרוגים
 יינק ועוד לא בלע , וטרם מלאות ספקו יצר
 לו מאד פמו רגע לשון שרף מתלקחת מנה
 וברק ממרתו יהלוק איבתה ופחד ומפח הנפש
 זה חלק מנאציה אלהים ונחלת בנים לא
 אמון בם : העושר והכבוד מאהבתך , ריש
 וקלון למנאציה : אתה הוא מעולם ועד עולם
 שמעתי שמעך עתה רכרתיה , הנה מאז
 ומאז ידעתיה , מעת כי עשתי בתחמית חדר
 הזרתי , בעת כי לילה אמר הזורח גבר
 (נדה סו גס סנהדרין לו אומר מלאך הממונה על
 סהריון לילה שמו)
 נקפאתי בגבינה מדבלונית המעופש מקור
 ההמדה , רונה מאז חלקך הרימותי למנה ,

חיים וחסד עשית עמי ופקדתך שמרה רוחי
 נבברתי ונקרותי לעלות מצהמים ולשנים
 ושלישים כי מרומים הושבתני כטבור
 ורוח על פני חלף היוצא מהררי תימן שאפתיהו
 שהווא לכלנו בין דם לדם הנקי מאד מציתי
 רבשי וחלב תחת לשוני ברכת השמים
 וככלות ירחי קדם טפחתם אתח גוחי וגווי
 לראית צניצואו: שלחת ותודני ציית
 יפתחני ועברתי בין הברכים ובאתי אל ארץ
 גזירה ואנכי ערום וערירה כי נשאו מעלי
 רדידה שלשה: או באו חמשה שוערים
 עשי משנת טעח לרלתי הפתוחות וגיפו
 הרלתות והסגרות פתחו פתח עינים
 ברל אזנים אף חוף וירם להולכים
 אל פתח החושים שיקים על רלתותיהם
עיתח ילאו להחילך וחזין כונתנו באגרנו להולכי
 ובלים אל פתח חושים, דע! האור הוא
 עשם מוגבל מחלק ומחוגע בזמן אל עין הרואה
 דרך השאי"ם, והם נקבם דקים מאוד ואשר בכל מי
 נומח ודומם, וכל אשר יפיל עליו הנשם, כמו קנה סוף
 בו יעבור רוח דרך הנקבים, ולא לבד בקנה זה אבל
 בכל עץ בכל דבר חריף ויקרי שקאפי"א בדקים
 ונקיקים, ודרך השאי"ם יעלה ההכל השאי מהמים,
 ולילא גשמים העבים מאד יגדלו כמעט בגוים דרתי
 השאי"ם וילך האשום עקלקית אין מעצור לעין הרואה
 לראות דרך הכלל בעו דרך הזכויות ומנועה האורח
 הוא בזמן אבל היורח שזיה בתנועת ודעה ואז לבטן
 נקל, הלא סיגנו רואית האשומקנה השריפה, טרם
 שמיעח הנקשה, יכן הברק טרם הרעש אף שהוא
 אחד, כי הרעש יוא לחי"ם הסגע בזמן היורח רב ונושא
 האור כדרך טנושא כל הקולות לפתח האון והרעש

לפתח האף, אך על קו עקום מצ"כ האור אשר לא
 יסאף האור לא חשיב העין אלא על קו הישר:
 והכחינה האור נושא מקול כשחריק מכלי
 המטמיע קול אוירו עם כלי הנקרא לופטפאמפ"י, הנה
 כך כפחור הפעמון ירעשו הספים וקולו לא ישמע
 לפי שהנושא חלף והלך לו ועל לחה הכרדיה אשר
 בלחות העין רשומה מהמוח הצורה, דעין הצורות
 סגורמות כמראה

חנה מי בער ולא ידע כי ירי עשרה כל
 זארה, הן אלה קצות דרכיו ומה שמך דבר
 נשמע, זאת חזיתי מבשרי ואספרה לאח,
 בתיך קהל ועדה, במעשי ידך אשוחח ועם
 נברא ידעך, ישאו פחדך ויראו מחטא
 אליך ישאו עין יבקשוך אלוה בכל עת
 יבקשו עור משמי קדשך, אלה לאלהי
 כסף ואלה לאלהי זהב יברעו ויפלו ואנחנו
 נתצורר לאלהים חיים אלהי האלהים וארנו
 האיונים נקרא לאלהי דוצבאות ייחושיעה
 החלף עננו ביוסק ראו, שמעח תפילתנו
 האזינה אלהי יעקב סלה ברוך אתה יי
 שימצ תפלה אמן ואמן

החיים והמוח ביד פלגן לבאר מהותם ואיכותם,
 כל הכתיב לחיים כספר המ"א בשם פשר
 הכונות (א"ח ס"ו) שגשמה כזנים מרנמית המאכל,
 והנוף מנשמות, המאכל הנה גסיד החקירה חכון עזו
 וזרוע בעלי חושים העיונית חלמנו, כיגס הס גורו
 אומר, שכל מאכל יוליד דם: ומן הדם יוליד מיץ
 זך מאוד שקורין בליא נערווין ואשע שהוא מקור
 החנועה וכולם לדבר אחר כיונו ומלאווח
 לבס לקרא מין זה בשם רומני לדקיות וחכמו
 ואינו נופל חחח החושים, חמגס עם כל זה הוא
 כספס במקום בשלטה מרחקים ומחוגע העמקה ממקום
 למקום, משא"כ כר אלקים נשחח האדם הרומניו
 ממש אינה עלת מדות הגבליות

וכבר

הוסכם מהחשיה פניונים כי נפש המדברת
הוזה עם כל אחד מהאישים והיא גדלה עמו
מפחו חלבל ומכוסו חשקה וכחיקו חשכו אלא שנחבר
כי בטוב ההגחה וישר השכלתה נאלץ עליה רוח
אלהים יום יום עד שחזק וחקקים להיום עגם גדל
עומד בעצמו כמו שנחבאר זה הענין בלו מבקל הדעת
ומאמתח דברי החורף והנביאים ומאמרי רז"ל אלץ
ויפח בלפיו נשמה חיים ,

וענין

המות הוא, על שני פנים, הפן הא'
מוחה הכרמים ההולכת לאדם, והפן
השני מיחה טבעית האדם הולך אליה לפי
שקוה יחשלה ויחברך צ"ה טועל ומשפיע צעילם בלו
צד'פנים א' בהגהה טבעית ע"י הסכות האמלעיות
שהם המלאכים והגלגלים ופעולם השפל כי זה כל
הנציאות, צ' הכרמית ע"פ השגחוחי הבאם
מאח יחברך לבדו הגוזר כן לחם לאים כדרכיו להאכילו
פרי מעליו שודד מערכתו לטוב או לרע לו, והוא
באחד ומי ישיבנו, ומי יאמר לו מה תעשה, כי
הכל מעשי ידיו הוא ונשפט באמונה: וכדברי
החלקי כד ישראל זכאין ימלאו הנכורות מהכפשותו
יחברך זריקן ברכה עד צלי די לא כדרך הטבע
אזנה כשאין זכאין פננרות נסתמים ויסכרו כל
מעני ההשפעה מונע בר מפי לאם שלא כדרך
הטבע אבל ע"פ הכרמי, נפשו אותה ויעש: וכל
זאת מצבאר כמה פנים ומה גם בסוד הקון כידוע
לחכמי אמת ויודעי חן

הנה

על קוטב זה גם המוח הולך וסובב אס ע"פ
הכרמי המלך דבר רדה ואל מעמוד בכל
סכר, ואס ע"פ טבעי ככלוחו להיות, כי
לחוח השרשי ורוח החיוגי הם מחזיקי הגוף ומעמידיו
על חכונחו אך בכל כלי הגוף יברה וזולת הכלים
לא יפעלו דבר כי אין אותן צלח כלים, וכן הלחות
השרשי כי ממיר כחו זהבליס לאיזה סיבה מקולקלים
צולו הטומנות ככל עוזר ונפל עזר, ויהויז כליון
קץ כל צער לא חתאר שריד וכליט זלנה נשמת
שדי צה מלך חסוב בנעוריה צח אביה:

בפרק

היה קורא, אמר ר' יוחנן ר' מאיר
כד הוה מסייס ספרא דאיוז הוה חמר
הבי סוף אדם למות, ועס המוקר הוה ראיתי גם

אני לסייף את ספרי ואומר מה' היחה זלח לשוחם
צפי כ"ה הסחכל בשלשה דברים ואין אחה צל לידי
עבירה צראך, צארך, צורך, הנורה ההוה,
חומר הנושא ההויה וההעדר הרשון והאחרון:
ובי סוף אדם למות אל ארץ חקיות בחוך בני אדם אל
יורדי צור, נגינתי כל היום צמות ישרים ממחים
חלקם בחיים תידך ב' למחים נגורו לך ג' החסד להנני
לעת פקדתי יקר צעיני סמוהה מידי אציר יעקב
כל מה שהאדם משער דברים, המוח קנני
למליץ ובאשר ענין המוח סוגר חלק ראשון לספרינו
בן אין מעזור לרמי להוציא לאור חיקיו סומרים
ועסוח ספרים אין קץ עד אס המוח יסגור דלתי פי
וילס פני באדרתו, ולחרי שאינני יודע יוס בואו,
ראיתי לכחוב היום מה שיהיה ראוי לכהוביום אחד
לפני מיחתי,

בר

מה שהאדם משער דברים, המוח קנני
למליץ ובאשר ענין המוח סוגר חלק ראשון לספרינו
בן אין מעזור לרמי להוציא לאור חיקיו סומרים
ועסוח ספרים אין קץ עד אס המוח יסגור דלתי פי
וילס פני באדרתו, ולחרי שאינני יודע יוס בואו,
ראיתי לכחוב היום מה שיהיה ראוי לכהוביום אחד
לפני מיחתי,

דואה

אני ובאשר גשבי יודעם מאד התעדי ככל
האדם להפקד לקץ בטעות מאח אשר
ימינו טפחה לי גבאי עלי ארץ להפקיד בידו נשמתי,
עד קץ הימין כי אעמוד לגורני לחשועה נלח
יטוש ויחוש כמו שאמר במואל לרב יהודה (ערויין
כ"ד ע"א) חטוף וחכול חטוף ואיבס דעלמה
דאזליגין מיניה בהלולא דמי:

ובן

כחז הרמזם ז"ל צהלנות חסונה פרקו' ז"ל
לעולם יראה אדם א' ע' כאלו הוא נוטה לזות
ושמא ימות בשעתו כו', וכמו בלחמו הם ז"ל כו' יוס
אחד לפני מיחך ישוב היום שמא ימות למחר
לבי ראה המוסר הזה ונחן בי ער והנעוררות
וכל טוד כפתי רענגה לא לחרמי לנקח האת
אשר לחלכי יאפוני ועל לבושי יפילו גורל, להקיס
מצבח אבן עלקברי וליחן עליה מלין הכחובים פה כספר
יחקו צפט צרזל, ועופרת במלואוהם, ונגז זלח
יתלל כל פסיד לעה מצא זו קבורה:

ואתה

קורא המבדיל זע לך כי לא דבר רק זלח
זמיוס צרא חנקיס אדם על ארץ וקנו
לעמוד ציונים ומצבות, וזה המנהג ציראל
מונאוחיו מקדם מימי עולם יקב העמיד מצבה
על קבורת רחל אבשלום, לקח ייב
לו בחייו את מצבה יד חבליס וכן על קברי אים
אלהים הבא מיהודה עידה מצבה ועליה כלל יאטיחו
מס הציון הלוי (מ"צ ב"ג) וכן מצבאר בדברי

רז"ל מותר המת יעשה לו נפש על קברו וכן (פירובין כ"ג ריש פרק מעברין) זכרו הנפשות לענין התעברם עם העיר דיני שבת

ואם הייתי אומר כלבי כי נדקתי הייתי מלוח לכל יקמו מלכה על קברי : כמו שכחו הקיסרות עם נפש ירושלמי דסקלים מאמר רשב"ג שאין לעשות נפשות לנדקים כי נדקחם לזכר עולם : אבל לא איכל דבר וזהו כי החטאים סביבי נשערו באין שיעור ע"כ מבקש אני לעשות ממוחרי נפש וחופלת הציונים רבו המה ולא אכלא שפתי לדבר אחת ושמים והוא א' בכדי למלא אדם קודש באשר הוא עם טמון בעל נפש יקרה יבאו הקרובים והרחוקים ישחטו על הקבר וכל איש נגע לבבו ודאגתו ישחטו ורוח לו עם כי זקקה שבר יעורר **ובמו** שאמר האלקי (זוהר אחרי מות) בשעתו דאקטרך עלמא רחמי וחייה חולי ומודעי להו לנפשיהו דנדקייא ונכיינ על קבריהו אינן דאחזוי לאודיעא להו מ"ט דשוויין רעואה דלהון להחדקא נפשא עם נפשא בדין אחרין נשטייהו דנדקייא ומחכפי ואולין וסיטין דלמוכי חדרון ומודיעי להו צערי דעלמא וכולהו עאלין בהוא פהא דג"ע ומודיעי לרוח , ואינון רוחין דמחטורין בג"ע מלאכי עילאין חולי ציניה וכולהו מודיעין לנשמתה ונשמתה אודיעא לקב"ה וכולהו בעינן רחמי על חיון וחס לקב"ה על עלמא בניניהו ועל דא אמר שלמה זשבת אני את הממים שכבר מתו וגו' הנה עינינו רואות כי כל המפיל מחינתו על קבר בעל נפש יקרה דבר שפתי לא למחפור

צ' ציון הלו עומד לנס הכהנים כמו שאמר רז"ל בכמה מקומות וביותר מבוארים דבריהם' (במ"ק פ"א) אמר ר' שמעון בן פזי ציון קברות מן החורה מנין ח"ל (יחזקאל ל"ט) וראה עלם אדם ובנה עליו ציון : בא בן בוזי ופמד אקרא דבר חורה שחידים לעשות ציונים על שדי בוכים לעשות משמרת למשמרת היינו לאוכל תרומה להורות הדרך אשר ילך צו ולא יבשל הציון יאמר לו פרוש גם מובן מדבריהם (בסנהדרין מ"ז ע"א) אין קוברין דיקאולל רשע וכו' , וכמו כן אין קוברין רשע חמור אכל רשע קל וזה מה שרצנו לבאר לחוק על האבן שם ושאר יראו בנים אשר ילדו לדור דור , לא יהיה כדדיק כרשע

ולפי שהיה גלוי וידוע לפני רז"ל גדול החופלת בציון הקברות ראוי להחיר לציון אף במועד ואף בציון קברות אשר דברו בו הם ז"ל סיה מסיד כמבואר : (במעשר שני פ"ה וקמא ס"ט :) ואל קברות מסיד ח"ור כעין עצמות ממחה ושופך כו' : הנה אם בציון סיד מהדרין כ"כ בציון אבן חקוק עם ושאר הכולל כל הצעמים עאלכ"כ :
נוסח המצבה

זאת בריתי מלבי לחקקי מצבתי יעקב לוי

שפתי ישנים דובבות בקבר נפש היה שוכנת בית חומר נפלו אשיותיו תחת גל הזח כבסתין בבורית המדע טהרתין מגוה שובי השולמית להיברי עונג תתעדני בעונג הזך באשר שם הרבות וענוגות שובי שובי השולמית למנוחיבי תלוי ראשי אישך יחיו מתיה נבלתי יקומין לקץ הימין בנפול טלדי תחי העתידים עורר לויתן

ונפשי יודעת מאד אם היה איס ריבי בעל לשון למודים היה גם הוא מלוח קודם מוח לחוק על אבן שיש וזהו במלואו דברי אלו :

שובח צולה חריבה ושלוה בה סביר מלא זבחי ריב , לשוא אכלתי עד בבקר ובערב ימי ושמנתי פשיתי , עביתי ביקר מרים והנותר מבשר הזבח , יאכלנו חתולעת

אמר

תכונת בית יעקב מדי עברי דרך קק לבוב
 לשוט בארץ גאלינים ולאדאריע וקהלהך
 באמו פאדאליע לקוח אשר ונימוס, בחינת ושנון
 לקבוץ על יד אפס אל אחת מהם שיספיק לשלימות
 פאנוסי, הגם אחי צעיר ממני לימים וקן להבונה
 ידיד יסודיד נסאי רב ידידות איש המודות אינן חכמה
 ואין הבונה אשר אין להם רואה מוח' אהרן ופסטייל
 כ"י הוא החזיק בכנף בגדי ויאמר לא ארפך שב עמי
 חידש ימים הלל מצער היא ומחי נשטי ונחי שלמים
 עליך פת על מזבח הדמים נדרך לאביר יעקב ונדבות
 סוף לא חומר לשלם והיה טאריס יעקב ברכה בארץ,
 הנה אף שערבת עוד לא היחס נכונה צידי,
 נעשהתי נהפצרו ובעלתי רצוני (שהים לוישר עוד
 הענין על נכון כיה הסיבות עלי) מסני רצונו: חודש
 ימים לחמו הפחה הכלמי, דם ענב חמר שחימי וכל
 אשר שאלו פיני אלל לברכה הנה כי כן יבורך גבר ירא
 ה' יברכך ס' באושר מעושר וראש כפוב נעימות נלח
 עם הכבוד אשר פוכיחה ה' וראה בניס לבניך ושלום
 עד אין קץ, ומדי דברי בו זכור אזכור להניף אומ'
 חנוסת לפני ס' אבר שמעתי משיו שסחיו נוסאות מור,
 ומחבב לזכרון בספר:

אמר

רבי אחי אר רב (נזיר סת ע"ב) אם בחרת
 קודמה לשער לבן טמא והם שער לבן קודם
 לבהרה טמא ספק טמא רבי יהושע אומר כיה: מאי
 ביה אמר ר' יהודה ביה וטמור, ודלמא כיה וטמא
 אמר רב יהודה אמר רב אמר קרא לטהרו או לטמאו
 הואיל ופתח בו הכחוב בטהרה החלה:

והרמבם

כחב ספק ברה קדמה ספק שער לבן
 קדסטמא נראה שטומאחו בספק עיין
 בח"י מה שכתב ע"ז

ונראה

להוכיח כן מהגמרא דפריך ואימא כיה
 וטמא ומשני אמר קרא נטהרו או לטמאו
 כ"י מאי טעמייהו דרבנן דמטמאין הא הקרא
 בטהרה ואח"ל שרבנן ראו מה של ככה טעמם
 וגימוקס טעם, דילמא לא נטלואם היא גם מרבי
 יחושע וגם הוא אחו בזה: ועוד מאי פריך אימא
 כיה וטמא א"כ היינו רבנן

ונראה

ליישר הדורים ע"ס הרמב"ם שהביא
 הר"ן ובשמו סברה נמרנה כופס ק' דקדושין
 דכל הספקות שבסורה שהולכין בהם להחמיר דבר זה
 הוא מדרבנן דמן התורה דנין גל הספקות של תורה

להקל אבל חכמים גזרו להחמיר בהם, עיין באשר הוא
 שם מאריך למעניתו

הנה

על קיטב זה החירוף הולך ומוכב על נכון דגא
 דפריך ואימא כיה וטמא ר"ל דמ"מ פליב
 אח"ק ואיבא בנייהו דלח"ק אינו אלא ספק טמא
 וא"כ בשיחפה אסור בהגלחה ואינו מביא הטמא
 ואשם שא"ל להתנות בנדבה נמצא שחינו יכול ליתקרי
 לעולם ועדי עד עומד בספק, אבל לרבי יהושע כיה
 וטמא טומאה ודאית, ומשני א"ק לטהרו או לטמאו
 פתח הכחוב בטהרה החלה א"כ א"ל לומר דרבי יהושע
 ס"ל טמא טומאה ודאית וא"ל לומר נמי דלרבי יהושע
 טמא בספק: דמ"מ קסה א"כ היינו ח"ק
 וכן א"ל איפכא דח"ק ס"ל טומאה ודאית ורבי יהושע
 ס"ל טומא ספק דא"כ קשיא לן על הח"ק סיבי מפרש
 קרא לטהרו או לטמאו אלא א"כ רבי יהושע מטהר
 לגמרי לפי שפתח הכחוב בטהרה חלה וח"ק ס"ל
 שטומאחו בספק וא"כ אין ראיה ממה שפתח הכחוב
 בטהרה חלה, לפי שכן התורה דנין בכל הספקות
 לקולא והוא באמת טהור מן התורה אבל מדיבנן הוא
 טמא בטומאה ספק, הנה נכונה צפי הרמב"ם
 ו"ל ומסוד הסוגיא בראה לו כך, אמר ויעב ונכון לקיים
 ושסה חמת חטון לעד

אמר הבונה בית יעקב! להיות שרוח המושל הגדול
 עלה עלי במגלה סהרים חוכחת מגולה יאסוף ויקהל
 פקודה ויקרא לו אח בני ישראל להיות שלמים אחת
 בארץ: הנה למען אחי ורעי אדברתי נא שלום על
 העמים אשר ראשינו אלו פינינו משובלים בארצות אבי
 שלום ואחם שלום על ישראל: והיות שסיריפות חכלנץ
 אל אמה להלעי איליה זה הענין סבוחי אני ולבי לבונן
 זה הענין על סן סלע המחלקות שם אפריך ואפריך
 למעניתי כיד ה' הטובה עלי ולמלאות רצון המושל לא
 הכלל שפלי לבונן אחם ושחים גם על אבן הדינה קורא
 המסביל במענה יאחה דם לך כל איש יסוה לנגדו סמיד
 כי התטהרו לגמל הסדיל לאהוב כמו פלמו וכשרו אח
 אדם סנברא כללם אלמים באח כנכרי, אם נכרי הוא
 בהרה קמתימה והנלחמנז ובחליהם ישרים, אח הוא
 בדה ארטיי הנחנה לארם בכלל מליו מני סם אדם עלי
 ארץ ע"ס הטבע הנטועה בנו מאת יחעלה ויהצרך גם
 סכארום ספן אלמים אך לא בהרש' אנוש לא יקראום

וולחובי בראות מחוד מיקרי שקאפיוס, ועכ' פרשים
 אלהנו עזר טחם וערך אדם וסאורם הכלתים אמה
 וההנה לרעה כמודאדם - כחז טרז האלירי ז'ל דכל
 שמקיימין, מנח דיינס אללינו כדינו אללם ומעשה
 אין לריד לומר צא ומוח סגדורח כדרכי דחוח וגימוסין:
 חא ח' מה שאמר רז'ל (ב'ק ל"ח, ע"ז) דשני רב
 יוסף עמד וימודד ראם וימר גוים (מבקא נ) מאי
 ראה' מנח כו' אמר מר בריה דרבינא לומר כו'
 ולא וזמניא הים ר' מאיר אומר מנין שאפילו נכרי
 ועוסק בחמה שסוא ככהן גדול, מ'ל אשר יעשה
 אחוס באדם ומי צמם כהנים לויס וישראלים לא נאמר
 אלא האדם חא למדח שאפילו נכרי ועוסק בחמה טרי
 סוא ככהן גדול כו' : סנה צום קורא המשכיל הראית
 לדעה ימם וערך האדם ואך כי יסיה מקום לקיים מ"ע
 של וההנה לרעה לא סחרשל כי לא סחכלל ממנה בשום
 צד ובחלמוד שלנו (קאאלה) מסיק ליה מדיוקא
 דנכרי נקרא ריע. דאל' צ' שור סז נכרי סגנח שור של
 ישראל לישטר. וצות יסליו אפלינו ושלום על ישראל
 ה' עז לעמי יסן ה' יברך את עמו בשלום :

בשארם

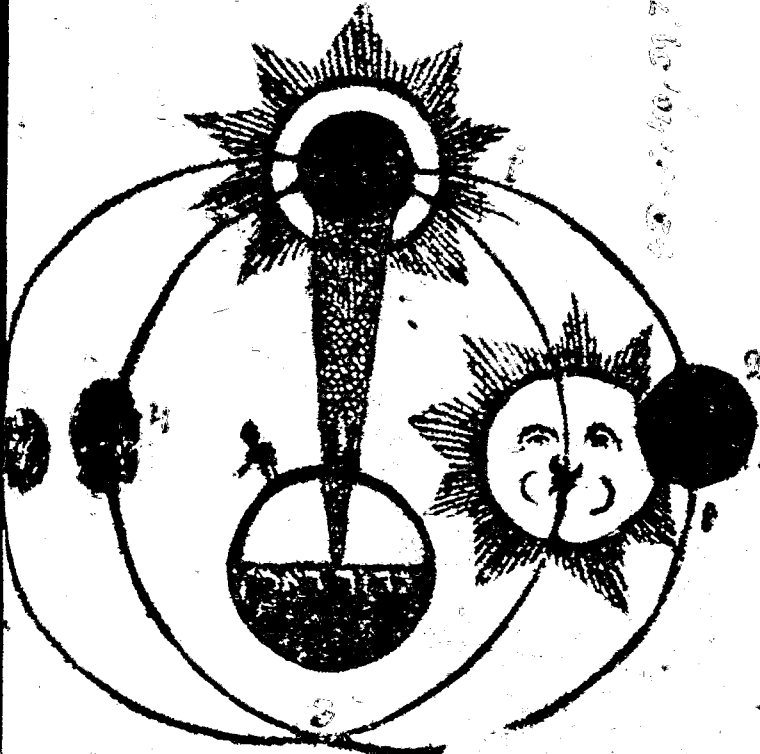
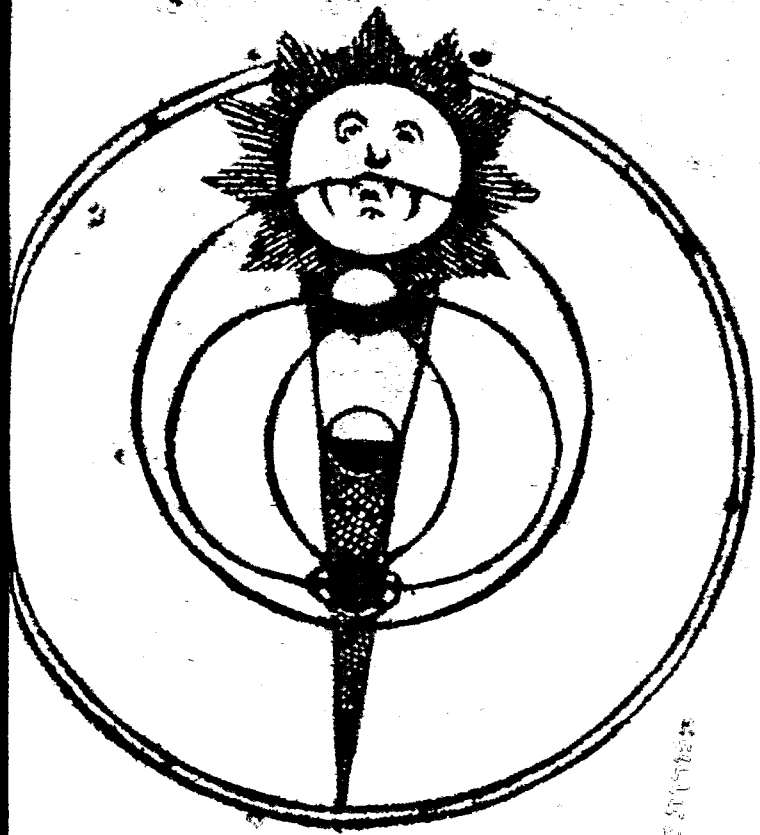
נומר מלאכה צריכה ברכת שהרי לאמר
 ששקנ'ם ברא עולמו וברכו אר השולם ס'
 ימח ה' במעשיו וסמוקום אר בשולם אמרו כדאיתא
 בצרק שש' דחולין :

ובן

בהם כלות משם להקים את המסכן בירך משם
 שחיסרה סבינם במשגן ובברכת כהנים, וכלת
 חסר כתיב מכאן דרשו חז"ל, שאף בלא צריכם ברכה :
ובן הוא אומר מי סה' אשך ארם אשה ולא לקחה
 היינו שלא היו עדין ברכת נשואים, ובן כוס
 אומר מי סה' אשך נטע כרם ולא חללו היינו שלא
 צרכו ל' כשחללו מנרך :

ובן

מזינו צדוד שאע"ס הדבור נצטוו לנשום מוכח
 א"ס' כ' ברכו ארונא הינבסי, כה אססה לכיפי
 נס אנו וטחה אני סומך ידו על ספרי זה ואומר א'
 ושיכך אלהים שארית ברכה בארץ, בצעדך חוץ
 ובחשו אייביך לך ואתה על במותימו תדרוך,
 ותלכו אלך ששית בני מעגיד והשתחו על כפות
 בגליך בנאציה, וקראו לך גאון עולם
 בשוש דוד ודור :

ח' עז לעמי יסן ה' יברך את עמו בשלום
 ח' עז לעמי יסן ה' יברך את עמו בשלום

Selb Entzweyung

zweyter Theil

• o n

Haus Jakobs.

Wird zu drucken Erlaubt,

Lemberg den 22ten Februar 1790.

Herrn Lomberg.

עד

לא יאדחי קירות הבית ובע"מ אסאכין אל אבן ידחי למסקנות אבן וקראתיו סלע המחלקות כי מן הס'פ החזק פי מריבה מפנים ירבו העפל ריב חלקים נכחים , יתעורר לקרא על הכפיר יושב על הקירופה מלא רועים , אחר העדמותו לפני החגלע הרב נטום :

ובי

דברי הספר חלקי מחמאה ומשמן באשר הם גדולי ארץ לאדם יחליקון כמחליק כפטיש :

ובי

הם חלקת מחוקק סגון ויחא ראשי עם גדולי ארץ לכל דבר המחלקות נדקת הי יעשו ומשפיו עם ישראל , הם יאספו רועי העדרים וגללו אבן יעמטה מהעמ"ס מני בטן , סיה"ז סחח טר ויוזכו מים חיים ויגל כמים משפט נדקת כנחל איון מושכים גם יח ביטיון לתקוף עם נחור לסגולה , זה יקרא בשם יעקב , וזה בשם ישראל יבנה , ומשם הלא ייראה משפט חלקים לאיר לעמים ירגישו רגעי ארץ ובי זה סלע הוא צור לבני , וחלקי מכל עמלי והיה לי כפלגי מים ציון וכאל סלע כנד בארץ פיסה , צור מעוון ומחמה בצורה דומה מפני כל אבן ניגף וגדוף ובי עזה לא יבוש יעקב

מודעה רבה

כל מקום אשר המלא ימלא כפטישנו מלא עמוס וגוי הם הטלחם אוח סוכר הרמב"ם ז"ל בהלכות ע"ז , ולמען דעה כל עמי הארץ כי כל אים ישר הולך זהיר כמזיה וטומד לגמול טוב ולא הוב כמו עמו ונשרו ול דרום בשלום כל אדם הנברא נצלם אלהים אף אם לא יודע משפטו על האדמה , אם טוב ושלום קורא גם אהה העניה שלום ופיו בעל גמולות הגמלנו לא הדבר בו דופי וגם במדעך אל תקלנו , כי אחת על הארץ ואלהים בשמים שומע ופן יחר אפו ויקנא קנאה נורא ויהי' לא דבר , ע"פ עבדיו הנביאים לא הם שמיך להעב אה אחר לא אחך הוא על לא המם נכסו : ואם חמלא כדברי רז"ל סרה אחר דברו על העכוס נכונה בפייה , כי כוונתם על העובדי בוח"ו , שהיו ביניהם וכל חושבת ה' עשו להכעיסו ברוע מעלליהם . ונברו כל הנחשלים בישראל : על אלה רננו , כי כמה לא יעשה ה' , דרכיו לא סבירו , חורמו הפיו ימאחיו כזו : אבל העמים שנומנינו אהם יראים ולדבריו מרדים , נאמנים

כבוד לחורה וללמדיה , עינים נדקת ומשפט בארץ לכל אים ישר חולך לסועל נדק בארץ הוד וסדר יסו לו וכבוד יעטרוה יאהבו חכמה ידעו וגומנים יקר לבעליהן , אף אם לא גודע משפטו על האדמה חביבין ישראל צרי לבני אהים יקראו כמחמא ועל בית ישראל יאמר עובר סארו אכורי ,

ואחרי

הודיע אלהים לכל זאח עוד אחרת אודיעך ואביך דעה כי מצוה וחובה עלינו לדרוש בשלום מלכנו ושרנו אשר גרים ומושבים אנטנו בארצותם וכאלומס ישליו רה"נו כאשר הורונו נביאנו , והלכות למעשה כהיה כבר זה המנהג בידי אבותינו ומנהגם חויה מורשה וזאח לפנים בישראל מוצאותיו מקדם ומעולם חקרנום כן היא שמענה .

ואתה

דע לך דבר זה כחוב בחורה וסנו בנביאים ומשולם בכחובים ומרובע בחלמוד מחומם ביוסיפון משמש בספרי ה' ומנואחים .

חורה

זה לנו באהרת אלה סגרופה לא חחעב מזרי כי גר היים בארנו , לא חחעב אדומי וגו' . ירמיה חזוה במלאכותיה דבר (כ"ט) דרשו את שלום העיר אשר ה' בימי אהכסיה , זה זבלו בעדה אל ה' כי בשלומה יהיה לכם שלום : בעזרה (יוד) מלאנו איד דריוס המלך קיים אה מבחב כורס אשר בו צו להמר מנכסי מלכא לה ימה ה' : להוס יוש ציוס די איה , מהקרבין לאלה שמים ומללין לחיי מלכא נבוכי : והיוסיפון לרומיים (ספר י"א פרק ד) משיד על זה כאשר קבלו בן קיימוס וצאי אחריהם : שלמה ע"ה אמר גם במדעך אל תקלל מלך , ומעמקי לבו כך אמר בהפלהו (מלכים א"ח) וגם אל העברי אשר לא מעמד ישראל הוא אחת חחעב השמים ועשים ככל אשר יקרא אליך הנכרי :

ובמנחת

ימא (פיק בא לו) נמלא בכ"א יום נכסליו סנכשו כומיים מאלכנסנדר מוקדן לכחריב אה בית הבחירה מפני הכמה ברכימו להם נבר נרזים ואמר שמעון הכדיק פקוס סאנו סחפללים בו עליך ועל מלכותך סלא יחרב יתעך גוים הללו להחריבו :

ובראשון

מספרי החשמונאים (פרק ו') נמלא כי בשלוח דימיטרי"או מלך יון אה גיקגור

עיקרו שר' זכאו על היהודים אשר חסו לחנו אליקים
גרשע יען בקש להיוה כ"ג ולא עלתה לו , יטעו מן
הכהנים והכהנדרין לקראתו אל הר' ליון ובין יחד דברי
המינותיהם לפניו בראותו את הזכאים והעולות אשר
היו מקריבין על שלום הנוקד , עוד המלא שב (פרק י"ב)
בי יונתן כ"ג כאשר ברח זרים עכשורה הפשארני אטו ,
כהב אליהם כואח אהמנו זימי החגים זוכרים אחס
על הקרבנות כפי מה שיאוח לנו לזכור את אחינו :

גם

בשני מספרי החמונאים (פרק ג) וביוספון
לרומיים (בספר הפרטי על החמונאים פרק ד)
וביוספון ליהודים (פרק ו"א ספר ג) המלא נחוב כי
בבא אלי אודו"רו , בר זבא סוליקום מלך יון מחמת
שאעון איש ימיני אשר בשו כן הסיה אח המלך לשלול
אח כבוד עוטר במקדש , ויהונן בעת ההיא אליו חגיו
כהן גדול ואשר לו אדוני אשר כלא דין ודברים אין
לך להזיק את המקום אשר בו אנחנו יוש יום מהפללים
בעד המלך ובניו ואוהביו שיחמיד האלקים עליהם
שלוה ונחח :

והיוסיפון

לעזרים (ספר ו פרק ז) ספר איך
היהודים אשר זאסי"הה שלמו
להורקנוס הכהן ושרי יהודה ספרים ומנ"ס נאמר קחו
את אשר שלחנו אליכם לכבוד אלקינו והתפללו בעד מיי
אדונינו אב גוס"טו קיסר רומי ומיי חברו רקאנמוני"או
והרמז"ל די זאר מענין כיבוד ושלום מלכות :
זעוד ידינו נטויה שטהזלקטה תקנוץ על יד
אחת אל רחח מאשר מליה בדברי רז"ל
בענין שלום מלכות :

ברכות

(מ ד) לעולמי שיהדל אדסלצאה לקראת
מלכים זכו' רב ששח סגני נהור הוה קס
ואזיל בו' אלא השחא אהא מלכא דאמר מלכותא
דארעא בעין מלכותא דרקיע :

בתרא

(ג) וערכין (מו) אי אמר מלכותא
עקרא טורי עקר טורי ולא הדר ביה
עין (ד) הוי מהפלל בשלומה של מלכות באלסלא
יוראה של מלכות איש את רעהו חיים בלעו ,

סוטה

(מ"ו) וקמא (פ"ו) אכטולס בר ראובן
ההירו לו לספר קומי מפני שקרוב למלכות
היה וכן של בית ר"ג החירו לו חכמה יגיה

בפרק

הניזקין אמרינן מפרנשים פניי כותיים
עס פניי ישראל מפני שלום ,

בתרא

פרק קמא איפרא כורמיו אמר דשבור

מלכה בדרה ד' הלה ארנקי דיגרי קמי
דר' יוסף ונקמיה דרצא וקנניסו , ורנא אמר לבני
מחוזא עוסי אהדלי בי הכיזי פהוי שלמא צם לכיורא -
ע פרק לפני הליהו (יוד יב) צבא רבי ואמר
יש קנה עולמו בצעה לחסוים קונה עולמו
בבמה שנים אנטוניטם שפטים לרבי אהרן כהמים
לרב כי שכיז אנטמוטם אמר נחפרדה גמזילה כי שכיז
אהרן אמר רב נחפרדה החזילה (פירוש רש"י
אהבחינו סוקברה נפס צנפס)

ופרק

קמא דפרכין דקביל ריהוא טייטה דנדר
שרגא לבי בני שהא יחס לא הוי יף משום
שלום מלכות , אך לפי שהוא יעלה אל ארון על כל
המפטים והאישיות לא יהאל לכל נזראיו , ונמו באמר
שלמה בהבלתו וגם אל רנניי אשר לא מעמד ישראל
ההה השמע פשמים : ויה בחנו מתפללים להעבד
מתשלח ארון מן ברין גח הכונה פ"ו על שר ומושל
נכרי אשר ידו נטויה עלינו חלילה מחסוב כואח אל
שיונה על החמא ורשע המהפריז עלינו ורודים בנו
צורך כמו שכרוב (יחוקיאל ז) לך גמטה פרח
הודון (ירמיהג) וככל הזדון וככל : ואיניני נאחי
להזיז להחטובים שבנו כי אינס זריכים להזרה אמנס
לס' דיטוים והצוערים צעס אשר לא ידעו משפט
לשונינו הקדושה וכונת יהוצר :הס , סוף דבר
הכל נשמע , נכל אשר הו' אל ידך הימול לרטיף
אשר שמו אדכסהד מכל חפרו לא מוכל יהיכלתהעלם
ומי יודע אם נא כיים מהר בעל גמולות יגמליך
כי מכל מהסרו לא מוכל להעלם כי גם אהה אדם
כמהו , ולא הוב לרטיף פרעהדך ולמה בהאל לשמו
והוא פנאי ,

ואכד

החכס פשה הסדעס מי שראוי לו וגם
מי שחינו ראוי לו , כי אסי"ה' ראוי לו
השיבסו במקובו , ואם אינו ראוי לו הריה אהה ראוי לו
כי הנורא ציה לפשות וחובותסד :

ערבנו

למדימם שיספיק לפינונו וביה זא
לזכרון בין עיניך קורי ה' וכל נכל מקום
אשר המגא בשפרינו מלה גוי וק"ס ונזרים
הכוונה על אלו שהיו בימיהם בין דמק מה שיהב על
פסוק , יש יוס קראו נזרים ונז' : ובני אי הים
ראוי לפיהו זאת צעיני כל גדולי הדור והדבריו שר
נזכות לבושיב בכל מקום אדכוס מבוהים יראש
ובלימים

תלמידי ה' אים ילדום , לעוק ולקלל - ולישר
 גדולים בכל יום אשר יקלה למכשם הדשים ולנקת
 כן מלא שמורה וקרח וסיה בזה שלום על ישראל :
וכבר העיר ה' אהז גאון ישראל לשיא אלהים
 נחובינו רבינו ה' נתן לדבר צענין זה מלא
 צדקו ונבנה כרחי ושליו ו'ל קרני כלשוניא ער
 כחתי שטעמתי בוויכוח עם חכמי ושרי אומות העולם
 לחגיל אעלינו ח' יתת הנ' ירים האומרים עלינו כי אנחנו
 מחרשים ומגרישים אומות נהזולדחם בספרים שלנו
 זחמת ער לעמנו כי האלהים זוחת הבא בספרים סיה
 משום כי כך הסדר ל' יום נמשך אחרי ספרים שקדמונים
 ובפי אשר יתאל' סם הנוסחא כן יחזיקי בו וישנו
 לעון לעשות בו סיני' וצנרעה מכלי ממים על לכי
 סכל נחמה לשי' ה' וישיב ספנין וכספרי הק' יאונים
 כן הים וכן נחמה דברים בלתי סוכים של העשים בזמן
 סה א' ויחוד עבר'ם גוים נכרים כי שורם הדברים
 מוסכ על עתלקים א' אנו ממים נקורות לשמתי אה
 עגם ולא כד זכרם לאררם ולקללם ובהם סנוכס כו' ,
 עוד ידו כמיה אה חזאל' יתאל' כספ' הזה לשמתי
 ממות בלי' נכמות הוא טעום וסגירא דלישאל' כי לרוב
 חולשתי לא יכולתי לשגות בעין סקומא ונסלת כו' כי
 לכל חגם כצגה ונני מחשלל כשלתו של מלכות
 ערך כלל מלכי ודוכסי נטרים החזאים ככל כנסתם
 כל בני עמינו ס' ינרך אוחס וישנא חילם וכיחוד
 אדונינו המלך הגדול המשיד מלך דענו מארק פרידריך
 חמישי עם המלכה ונני משפחא ויפענו וסריו חורים
 ילדים הוא המלך המשיד אשר היה מנן כפדי וכחוסך
 לי להקים רגלי כן אשוירי ויגער בשפן והן ללדק
 מלך מלך לחאום כל סה דונר סיה זכרה לו חלקים
 לטובת וינרך אותו ואה' כל אשר לו נברכה שאין לה
 מפאק וירד מים עד ישיא שכו' כל מלכי ארץ חיים אורך
 חיים עילא ועד, אמון ואמן , עכ' רבינו יאונתן ו'ל ,
במה כמוני גם אנכי מלאתי חוב וזכות לי
 לדרוש שלום מחונני , כי רבת שגשג
 לה כשני עונג ושידון כסילי עונג של מלכי ואדוני
 אשר אנכי מקדשך בכל אברתי ירקרק חרוך ולולא
 נכמדו רחמי עלי חיימי כשה' אובד בין מלחמות ואב
 שרבות ידוב טעל וכחמדו הגדול כי גבר עלי זכיתי
 לבנות זה אביח כי היה לי לצור מעון וחומה כנורה
 נותת מעלי כל חנן גוף הגלול אלי כלל סלע כבוד
 בארץ עיי' ע' וכסילי אומר כבוד כלו בניתי וס הכיני ,

מן השנה ועד לנו כחשך עזה אדאית לא דלף עלי
 שום סיד , נבר עלי חמדו מחשבי סרי
סרי דברי נלדקתי מוימותי סימנתי כמו סם
 בלא סמנתי מעלי לזכות אהבן חשתי סרי
 סנה ממעקפי לכי אשר שרת דודי ונאלתי :

אק מלכי ואדוני כבוד אדם עלי מכל שלום לרובה למו
 מערך אהובתו ויבדק עדימות ועזר עמוד סי
 מאו סמה לרקז לקו יתשש לנסקלת
 לשפית על כל דבר על הגלוי ועל סחזום לב סביטת
 בין סזו אמז וסז סנך סנדל סינות
 גם כל חומר כקודם אונת כפיניס כל רגעי עזר סקלת

כל נדבאי רוח יסאו לך נשע ועין
 חשך עלימו כי תי' אה' ישר חס ואום עין
 רוח נשפית מלפיך יצטיף אה' כאל ירעוב חורב
 על כן כל איך ירון לזלתי יסז ידית
 אנה יחי א' ריע אדם איבי עוסיסו
 ינדל סמו עד אשפי ארץ וגולתו כספ' סאל סרי

ספר סירוש על סגרים כזלו כוק- לא עכום . לא וריב
 סה ככוד חיוס כלו יתל סגז ער אס ינשי כללי יריב
 כן סחיות איס כבך יציו סגיד סספמדו למס סיה
 סחרותך א' כבי סחית מתקז כאר לעין
 כלס ססאותך אמון ולדק חותמים כלס סוכו זום אין
 מס נאוו רגלי סמבסר נכא רב כדק ילכין סערימו

על ססכרי כסיכלי עונג ססר סריחי כסר סמלך ילדמיאו
 סספסחזיו סס רביחיו גכום על נכוחי' יסוככנני יכונכסו
 על צר אמון ויהי סעסועים אכל סנינו גם יחד
 מגר סמי' זמרת א' צמחתי סכל לגמול' ססריו הנלמנים
 כמסקל סיוו ואבני כויו כל סמולותי וכסחק כמלונים
 לו סקל יסקל נגדו ססדו כספ' סאל כמלונים כי יסאו יתל

מרוס! אכל כידך הגמול למדי ססב סכפעים אל חיקו
 כיתר עז אשר על סרבי רגלי סמערבה והמוג סחחקו
 כימיו דכאו אדיוסר יסוככנתו יכונכנו כל רסע סק' יסקך
 עס סככודם עדינה אססזער וסמססע' על צר אמונים
 יבלי ימיהס כסינה עיב' דסנים ורעננים
 ססככן יכורך מלכי ואדוני למינה אסרס שלום חיקך
 סחח עברו יעקב ברנוד שטיון

בבר

הארצנו לדבר באופנת החיבור בתלק הראשון
מספרנו והשתדלו בכפלים לחוסים להאריך
פוד בענין זה בתלקנו הנותרים אם יאריך השם הנכבד
לנויזום או יומים ולא נכלה שפתינו לדבר גם עתה אחת
ושתיים ואתה קורא המסכול שמענה ודע לך כי לא
קגמור שום דבר אולת השלשה חושים
שכאלס וחס הראי' והמחשבה (הוא כשכל אשר
ישפוט על פנים המותק הוא פלג לפטק קפליהם מדד
בשפל מימיים ובזרת חכן שמיים הוא ירטיק רביציהם
ואו תלמחנס ללבי פירות פארוחיים ובלעדו לא חוליד
השפם זיפה נכונה כי זולת השכל יחוו חושינו משאת
שוא ותלוחים ובלעדו אל משקן האמת לא תבא וכל
קודם לא חגפ) והמשום : ואם יש בו
חוש השמפ גם הוא משמש את המשוש אך אינו מביד
בתלמחחו ופעולתו בכטני הראות כי הוא מביא מיד אל
חוש הלכ ואלכ שוטק קים מבר אל המאס ועל זה הזבג
שכתוב ולא תסורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם ותמרו
בהגדה לבא ועינא תרין סרסורא דחטאי תינן וכן אמר
החכם חנה בני לבך ליועיניך דרכי חרצה : הב לי
לבך ועיניך ואנא ידע אלא דילי ודעת זאת לנבון נקל
כי אם יחפעל איש החמוררות בהרגשת השכל כי ישם
לנגח בכחו המדמה דבר נורא מה הנה כהנה כפלים
יחפורר אף בהרגשת חוש שמייתו : והנה כהנה
זכהנה כפלי כפלים יחפעל ער השכל ועוררות הנפש
ורעופת לב ורחק האוף בהרגש דבר נורא מהמשום
דאיתו

ולזה

השכל איש לוי שלא אמר בהקבל אודות
פלגשו להופיקם ולפוררם ללאת לעזרת ה'
בצוריים להכניע ידי עושי עמל כי אמר בלבו אפונה
אפונה אם אוכל לרכך לבס ולפתותם לחגור איש איש
כלי מפלו ולתבירם משמר לשמר ולהשכיר בדם חרפש
אלל זאת אפנה תתחש לשניש עשר נתחיים ואפלת לכל
שפט בתרו : הנה הוא לא למשמע און יוכית אלל
למראה עיניו ישפוט וכן כתוב שם (שופטים כ) והיה

כל הראש ואמר לא וסיקם ולא נראתה סוף דעת
עלות בני ישראל וכו' : שמואלכש מלך עמ ודבריו :
והפך בלדיק לא נכמח דלחמו לככות על לבן
ואף כי על לחיו על לבי שא עיניו ויראהו :
האיש משה אף בשאטו אמרת אלמא סררע
רד שחת עמך : לא החחץ לבכולשבר הלכות
עד אשר ירד וירא את פעגל :

וכן

גם

וכן

וכן

וכן

איתן תמודות אמר במראה נאפכו כרי עלי ולא
עלרטי כח :
מלכת שבה יחמרה לא האמחה לדברים עד אשר
באתי ותרתינה עיני (מלכים א קד)
כתוב (איוב כט) כי אף שמעה ותאשר יעק
ראתה ותעירני : קדש לפי מחוקק המליכה
כמו שאמרתי לך חיינו חמה שמיים לראיה

הנה

אחרי כל זאת בודיע אללים לחוט שאין אלם
ותא ידי חובחו בדבר שמלכה ולהגיד לאחריים
ואם לא עידי ונשא צונו ללה כי יליע דברו ככתב מיד
ס' עליו וימסרם לכל שבט יאקיף וירא ולמראה עיני
ישפוט

הנה

כל זאת חשיב אל לבני על ק לחולל לדבר
חיללים לגבר ומפר לחבר ואף שניפשי זדע
מאלד קומן ערכי ופלת קומת כגוב גובי לנגד גובים
ואינינו כדאי להיות מן המשאכיים ואף כי מן צרי הספק
את עדה הקדושה יהושם במקדש ה' יתן להם
קטנתי מהיות לאיש : מרס היא קסן בעל שם מלך

וממני

פלאוני המדבר מדעי נמדעי שימול
דמסי מפני דעת אשר עבלי קיגוס
נקלה סלמס ומסרתו קבחות כפיקוסקידס רביס
אנכי נשפתי בחפץ למבר ולהקים ארוכת כס עמי ל
חבי' גאולת פולגם סוכתה ועבליה כמאמת סלמס
ואולי בחפץ בתי צלחה סקו פילי אשר פללתי ל
עביאם הנה הפעתי לתקן אם יאריך שום כבכד
ימי • ולהקת כחמי כמי תבואה ועתה אם סמל ימל

בית

סמל

ח

הגות ב' בוקי סרוקי :

ועיניך קורה המעביל למוכת וביטו אף צפצפיק יתירו מנגד תראה כי קצר המנע תאמרם והיריעה מהכל מראה מקומות באשר הם חגשי שם גם נביאי אמת נבוכו

נבוכו פגוגים טעו, ולא אכלא שפתי לבאר קצת מהם בזה דלא הם ז"ל אמרו (פרק חלק) בערך ירבעם אמרו על אחיהו הנביא אף הוא תחת טעה (פרק קמ"א למג"ה) אמרו על דניאל איהו חמודות אף הוא טעה בחושבנא (יבמות יב) שני טעיות טעה יואב שלטם טעיות עתיד לטעות שרו של אלוס, וכמו כי התנאים והמוראים לא נמלטו משגילות כמו (שבת סג) על לין דברים שאמרתי לפניכם טעות הם בידי, וכן (ערוכות עה) א"ר יוסף מאריה לאברהם ריבוי דברי איתלף לי, וכן שם (ק"ק פרק בתרא) דברים שאמרתי לפניכם טעות הם בידי וכן (בתרא ק) בר אחתיה דרמי בר רפא שכיבא עבד לה מעמד ומושב וטעה דלא אמרינן אלא בקרוב וביום א' ובבית הקברות צמקום שנהגו וכן שם (ק"ק דברים נד) וסולין נו) אוקי רבא אמורא עליה ודרש דברים שאמרתי לפניכם טעות הם בידי אמר רב אובשיא מפני שהיה דקוח ועקומות כי סליק לנהרדעא שלח להו דברים שאמרתי לפניכם טעות הם בידי ברם כך אמרו משמיה דר' שמעון בן לקיש בודקין לחולה ביד ולא בתסמו (וכן סנהדרין ק) דב פסא איהתלי ואמר בני רבנן כו' וכן (מכות לד) ענין סתרון משמיהו משמיהו לר' ש"ס וכן (חולין קז) ועירובין ס"ה) כי סליק רבנן ז"ל אשכחינשו לר' אמיר ור' אסי דקאלאבלי בבלי אמרות אמר חרי בדרי דברבי כוונתיהו ימעי בדרי שמואל, עוד שם ז"ל אינו קא מטעו אנפשיהו, כי הא דמר זוטרא ורבה בר ספרא כו' **אגרוי** ודוע הוקע זאת לפניו ור' בראשית כי מין האנושי אשר יכול עליו הגשם ויטרידהו לא יוכל להפגיאם אלא שיהיה גדול שמים לרום, ע"כ מאז **אמרו** אשם הכהן הגדול יקטל אשד נסיה עתה

וגדל מה ששגיתא חוכל להמות בחיך כל העדס כמו שנאמר ואש כל עלה ישראל ישאו, וכן נראה מן המכילת' פרשה ד' שמן חשרון זה לא נמלטו סנהדרין גדולה ומי לט גדול ממשה איהו אלהים וארבע טעיות טעה בחיבורו הגדול והמורא, באשר חזר בעצמו וינקם על הרעה

א בהלכות חמץ ומצה פ"ה כתב חמשת מיני דבן אילן אש לטן במי פירות בלבד בלא שום מים אין באין לידי חימוץ אלא אפילו הכינו כל היום עד שנפתח כל הבצק הרי זה מותר באכילה שאין מי פירות מחמיצין אלא מסריחין חזר ואמר שאין חייבין על חמצו כרת אלא אסור באכילה והדליה מלרבי שמעון זו לקיים לאמר (פסחים מ') עיסה שנילושה ביין ושמן ודבש אין חייבין על חמיצה כרת מאי טעמא הוה לכו מי פירות ומי פירות אין מחמיצין דאלמא כרת הוא דליכא הא איסורא איכא, ובאמת הרשב"א ז"ל פירש ויגע לקיים דברי הרב הראשונים ע"ש :

ב בהלכות שופר כתב שופר של ע"ז ושל עיר הנדחת אין חוקעין בו לכתחילה ואש חקע יצא, שוב חזר לחקן של ע"ז לא יחקע ואש חקע יצא אבל בשל עיר הנדחת לא יחקע, ואש חקע לא יצא :

ג בהלכות תענית כתב אש אכל ושתה ואת"כ התחיל להתענות שאר היום הרי זה תענית טעות וחזר וחקן עגוי טעות אחר אכילה אינו עמי אלא אש לא טעה באותו היום ונמלך להתענות חושבין לו טעות מאותו טעה שנמלך :

ד בקדושת היוצר שכתב בהלכות תפלה שהיחיד בשחר קורה את שמש ומבכך לפניו ולאחריה ומלב הקדושה מן הכרחה ראשונה לפניה שאין היחיד אומר קדושה, ובחשובה אמר ענין זה לשונו ואמנם לשון היוצר אינו אומר שכמות שיתפלל בו שלית ציבור כך יתפלל בו היחיד :

והם בנוהג של עולם כתיב אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם, ודרשו ר"ל שרדין לכוור משכחו ד' פעמים על שיוציאנה מפיו לבני אדם, ומה

מיומונו הביא זכרי ריבם לפסק בלכה , וכן הסכים
הרא"ש ותימה מאד על בגאון מה"ר"א שהביא
(סי' קע"ה) זכרי רבין לפסק בלכה , ואף לא סוף
הזכרון כל עיקר אלא סוף קצת , אמה שכתב בסוף
התשובה ח"ו ואף כי עיקרן אינה אלא לזכר
אמיחת הזכרים לפי אומדנות הוכחות עכ"ל (פירוש
מטעם זה ה"י מהיר לגבות שלא בפניו) ועוד נסוי
הבלכה כמותו לאו וראו בלויז איש הוא מדבר : וגד
מי אים להעיד שלא בפניו נגד גברא אליה הנוגד להרפא
כמ"ס בראש התשובה מיהא נגד פרעום קנן קנפיים כמו זה
הבב"ד ודאי גם הראב"ן מודה שאין לגבות שלא בפני
הבב"ד וכ"ס שלא בפני העדים הנפסלים מכתרותם .

ואף

לזכרי הטור שכתב והואם שלא בפניהם אע"פ
שאינו הזמה הכחשה מיהא הוי לבטל ערוהו ,
כי מכתיון את העדים אפילו שלא בפניהם , וכן כתב
הרא"ש בשם הרמב"ם וגם (בכחצו' דף י"ט) בתוספ"ד"ה
ואם כתב ידה יולא ממקום אחר כו' ואם לאו האמינים
האחרונים לפסול את הראשונים אפילו שלא בפניהם ,
ואם אלו זכרי אליהם חיים וראו בחלוט לילה במחזה
בפסול תרדימה על הדיינים , נראה לפסול עדים שלא
בפניהם שגו ברואה לא ירדו לסוף דעתם של בגאונים
לא ידעו או עשו א"ע כאלו לא ידעו כמה זכרים אמורי'
במקום שאין שום חוב לעדים אלא להבב"ד והוא בפני
ב"ד ולא דברא ריב"א מביא ראיה שאם קבלו בדיעבד שלא
בפניו אין עדות כלל לדון על פיו וראינו (מפרק האשה
שנתארמלה) אין מווימים העדים אלא בפניהם נהי
להזמה לא הוי הכחשה מיהו הוה , פיר' מכתיון את
העדים אפי' שלא בפניהם ללא לחוב העדים אלא לבב"ד
והוא בפני ב"ד , אבל אין מווימן כו' כלומר לדון אותם
ע"פ אותה הזמה משום דהוי חובות העדים ואין מקבלין
שלא בפניהם אבל לענין הכחשה הוי שפיר הזמה :
אמא אף בדיעבד שקבלו בב"ד ההזמה מ"מ לא הוי קבלת
העדות לדון ולקייב את העד' מאחר שהי' שלא בפניהם ,
גם בלכה דרך האחרים יוראה בראש צורים מאין מקור
דין זה נובע , מהברייהא וממרא דר' אבכו בכחצו' יע
ת"ס ב' סתומים על הסטרו ומתו ובלו שנים ואמרו ידענו

שכ' הוא זה פו' והמלאי מר' ופיר' ד' כו'
אבכו אין מווימן את העדים . אלא בפניהם ומתו
אפילו שלא בפניהם , והזמה שלא בפניהם נהי להזמה
לא הוי הכחשה מיהו הוה , ומלאי נקט' ואינם כאלו
לפנינו ונקט' דוקא ומתו משום דלמה ללמרו שדוקא
בכס"ג מקבלין שלא בפניהם היכא דאין שום חוב לעדים
דהיינו מתו וילכו עפר בקבל רפאים ושם חללו רוגו ,
ואין לו זולל וחוב אים אחד הריקים מולו! זו או אף אים
ינקר עניני חלקו בחיים ופאו חסוב פנעורי' בית אבי'
ואשיותיו יעשו וזווי גשם הארבעה אקים בבב"ד כי
יעדרון , לא ישמע אים יחרץ כלב לשונו עליו , כבוד
ה' כי יחופק עלי נפש המשללת ואור הבב"ד זרות עליה זה
תכלית כל יקר וזה כל האדם : והמספר אחר המת
כאלו מספר אחר האבן , אבל כשהעדים חיים בריאות
ושלמים לית מאן דפליג דאין לפסול אותם שלא בפניהם
דאין לנו חוב גדול מזה וגרסינן (במסכ' קדושין בפ"ק)
תני' הקורא לתבירו עבד כו' רשע יורד עמו לחייו , וכ"ס
הבב"ד לפסלו , כי אים נגזל כל הונו לא חזר לו כ"כ כי אים
ימוך את הוא לכל ישרא וחי עמה , והפסול לנפסל כאשר
יקום איש על רעהו ורצחו נפש כן קשה לו הדבר הוה
להיותו רשע לכל ישת אדם ידוע עמו , ואין הפרש בין
חוב זה לחוב זוממן , דאין מקבלין ההזמה לדון ולקייב
העדים אים לא בפניהם , ואף שכתב אמרדכי שיש דוחק
שכל עניני הזמה חרוט הוא ולא ילפינן מיני' , אכאין טעם
בריר חלמות , כי נהי פדים זוממים חרוט לקייב אותם
מטעם תרי ותרי נכחו מאי חזית כו' , ולא בגרינן
לחיצו' ולחומרא , אבל לפפור ולקולא שפיר ילפינן מירי'
ומכח ק"ו , שאפילו עדים זוממן שבאו לאבד נפשות
מחייבו לטו שלא בפניהם עדי קדושין שבאו להציל נפשות
מפח יקום עא"כ דאין לקייב אותם שלא בפניהם , וכן
מוכח מלשון רש"י בבב"ק כל הבשר , גבי בשר בחלב ,
פדום הוא דוקא חומרא הוא ללא ליפיק מיני' , ועוד
מה לי אים ליפניו הזמה או לא ליפניו הא הזמה גופא
דאין מקבלין שלא בפני העדים לא גזרת הכחוב הוא אך
מטעם זה דק"ל לרבות לזמה שחוב לאדם אין מקבלין
שלא בפניו , כי קבלה הוי כמו דין , ואין דין אלא
בפניו דכתיב עד שמדו לפני העדה למשפט ואף שכתב

גימל

הקטנה הנלווים כמקבלי קצת מן הקטנות שאין לעדי
לקטור בפני הבע"ד כדי שלא יעשו זה את זה קטנות
בקיטמתן פדוחם, וגם הדיתים לא יגלו ערות' שיקבלו
לכפלי הדיני למטן השלם, אבל עסקי ממוק מקבלין
בפני הבע"ד עכ"ל אין לטעות למלא שום הוראות היחר
מכאן לקבל עדות שלא בפני הבע"ד דהא על עסקי
משון הזהיר שלא לקבל שלא בפני הבע"ד ואם בדררא
לממונה כ"ש בדררא לנאמנות וכשרות וכן הביא (סי'
יב) ושארית וכוף (סי' עז) והרש"ל [פי' יא] ובחיבורו
הגדול והמשאלה בנימן (פי' קו) ומהר"ם בר' ברוך
(סי' קסו) בהשו"ת שלם הסכימו כלם וגזרו אומר
סאין הראשוני נפסלי עד שיעידו בפניהם, וכל איש
אשר עיניו לא עור סכל ולא שחטה עצלה יראה מקור זה
הדין מאין נובע מן הכתוב בחו"ק, לכתיב לא יקום
עד חמש באים וכתיב והנה עד סקר ענה באתיו וכתיב
לא יקום עד אחד באים לכל עון עד אחד הוא דלא
יקום, אבל שני עדים יקומו באים, לכל עון, מכל אלו
הפסוקי' מבוחר היטיב דאין לפסול עד אלא בפניו,
ואם באו לפניו' אלו לא העיזו לכחש כ"כ וכחשם בפניה'
יענה. ולא אפונה כי היו יכולים לעשות פסולי
לאורייתא כי באין פן כי חזרי גנבי כלם אכנס אף לא
ילתים: אף כאשר נפשי יודעת מאלד כי החטאי'
האלה מוכרים נפשותם עבור נעלים: וזולתי בלוי
סחבות אשר לא נסחו הנג רגלם במנועול על פארץ:
וכעירי ירקדו ברחובות קרי' ומכריון מאן בעי סהדי,
זהנמו מאשר לא יקדישו את קדוש ישראל ולא יאמינו
באלהי יעקב, ואיש אשר יראם ד' נגעה בלבוי יבזו
לכל הון ולא ידבר בזדון לכסות עון הזה, ואין כוונתי בזה
שיביא עדים אשר הכרת פניהם תענה לדקתם כי לא
נמלא זה בחו"ק: כלנו בני איש אחד ואנשים אחים
אנחנו, יראת ד' תקונן בלב הדל כמו בלב העשיר,
אף על זה אנכי קורא דגר, איך הדיינים מלאו את לבם
לקבל עדות מפיהם שלא שלא בפני העדי קדושין,
ובדיעבד אם קבלו אין לדון ע"פ עדות קזה ולפסול אנשי'
כשרי' ונאמני' וכבדים שני ופלי תלוי בם, מכשרותן
ולהבאים ריתם המוצב בעולם וכמו שהיו מחויבים להעיד

בפני העדי ק' ה' מחויבים להעיד בפני הבע"ד אם
הדייני' ג"כ התחכמו לטעות הכל בהסתר גדול לכל יודע
לו, מאין מלאו היתר להרע לו כ"ע"פ עדותם,
ולא ידעתי היס רעה גדולה מוז או היס מר מזה, אשר
התכלו לזמתי ולהסיר ממנו שמת עורו ולכתת ממנו
ללעו ולהעכרו בין עמו וכתבו עליו שטנה ברבנות המשטמה
כאשר כותבי' על חדל אישים, ועל אחד
הריקים, ואין חבין לאדם כ"כ שלא בפניו לך ל'
החסד ואחיה חסלם לאיש כמעשיהו, ויודע כי יש לעה
בעליון ושדון זה ימים לא כצירים היס למראה
עיני פה ק"ק ברלין חסובה שכתב גאון אחד מפולין לחכמי
אפכנו ותבוס כל העיר על עולם בינתן וכל חכמיה
שבחיהו ונתנו יקר לבעליה, וכי היא זאת החסובה
מכוונת להלכה פסוקה ממני ששתי כעל כל הון יקר כי לא
לבדי אנכי הולך בדרך ואיני ערירי להוראה זו פ"כ
כתבתי בספר ולא למשמע און יוכיח אבל למראה עיניו
ישפוט קורא במשכיל
אחד ד'ש כמספט גי' ק' משו"ת אל מול עבר פני ילכו
והניחותי אור נערב ששתי כמולא שלל רב
בדון השאלה דשאל קטב כברי ידוע ומפורסם שגדר
דרכי בגזית שלא להשיב שום חסובה לצד אחד כי מופנה
מאלד אחד למידין ומשיבין ומשם לא תאלכל לחם של חורה
רק מעץ החיים שהוא דרך אמת קנה ואל חמכור לשום
פלפלק כל שהוא, ות"ת לאחר מעשה אני קורא עליה'
שסם צד אחד בריבית ברוב דברים, בגלל הדבר הזה
דרכי להשיב רק בדרך מו"מ כל הדיני' המסתעפי' דיני'
האלו ולא על גוף המעשה להשיב או שאכור או מוחר
יאלו וראו הלא גראה בעליל שכוונתם לש"ס שלא יכשלו
איש באחז בחומר אמת איש, ועכ"ז מחמת אהבת
הניצוח החשו קצת אף בדברי ניצוח לפייע לצד השני
צראי' מה שכתבו נבי להזמה שלא בפניה' לא היו מ"מ
הכחשה הוה: ולבו לא כן עמי כי שם מירי דבעלי
דינים לפנינו אף העדי' אינם לפנינו והשתא כיון דלא
מקרי הזמה ואינו נוגע לעדי' רק לבעלי הדיני' כיון
דהוה הכחשה ונגע לבעלי דיני' וכיון דבעלי דיני' לפנינו
מקרי הכחשה: אבל בנ"ל דבע"ד אינם לפנינו אף
הכחשה לא מקרי מה לי הזמה שלא בפני העדי' או

הכחשה שלא בפני רבע"ד ואקדבה חירון שלהם אף
טבוא קלח אמת עם כל זאת לא נוח ל' אחר עיון היטיב
כי כשהעדי' אחרוני' פסגו לקמאי בגזלנותא הוה כמו
הזמנה להחזרה האמינה לאחרוני' רק שהוא שלא בדרך
חידוש עבור זה לדעת הנורדכי רשות לקבל העדות אחר
שנגבה שלא בפניה' אף פסול העדי' כי עיקר הטעם
מחומה מחמת חידוש אבל לאותו דיעה שאינם רשאים
לקבל העדות כשנגבה שלא בפניהם ועכ"ז נוכל לאמר
להכחשה הוה כמו שחי עדי' המכחישים התורה האמינה
לאחרוני' לפסול את הראשוני' דוקא בפניה' אבל שלא
פניה' מיקרי הכחשה כגוף העדות אף העיקר כמו
שכתבתי לאף גבי הזמנה באמת לריק לומר כך להוה
הכחשה כי שיהיו נאמני' לומר עמנו הייתם שלא בפניה'
אינם נאמני' רק לענין זה נאמני' דיהיו מקרי הכחשה
על גוף העדות, וצפירט שיהיו רבע"ד עומדי' לפני
צ"ד אם לא לדעת המרדכי להזמנה היא עיקר הטעם
משו' חידוש ותידעה התורה דוקא בפניה' וכמו כן בכל
דאף לאינם נאמני' לפסול העדות שלא בפניה' עם כל
זה מקרי הכחשה נגד רבע"ד כיון שעומדי' לפני רבע"ד'
אם לא לדעת המרדכי אזי יוכל לפסול' שלא בפניה' כי
הכחשה בגזלנותא לא הוה חידוש ורשאי להיות שלא
פניה' אבל לשאר דיעות אף הכחשה לא מקרי אם לא
כשבעי' דיניס עומדי' לפני צ"ד, ולא מיקרי רק
הכחשה כמו חרי וחרי וזו באה בפני עצמה והעידה כו'
וכן מבואר להדיא בתשובת רש"ל אף קלח תיובת מלאתי
שם נגד המרדכי כי מהפסול על אחריו' והוא לריק לאותו
דבר כי השיג שם על המרדכי כי המרדכי פוסק בכל
מקום כי עדות שלא בפניו הוה עדות דוקא גבי הזמנה
דהיא חידוש מאי חזית לזיית להני ציית להני : וזוה
החמירה התורה לחקא בפניה' אבל שלא בפניה' בקולה
התורה לעדי' ראשוני' כשרי' והשיג שם מרס"י לחולין
בסוגיא לשיפת חלב דרס"י כחצ דבשר בחלב חידוש הוא
דהא לחודי' שרי וע"י הערובות אכרי וכהצ רס"י הילכך
לא ילפינן חומרא מבשר בחלב משמע מה שהקילה שפיר
ילפינן מבשר בחלב אף דהא חידוש, ולפע"ד המרדכי
מדויק היטב ולא דמי זה לזה כעובלל' להנא דבשלמא גבי
הזמנה החידוש הוא כגוף הדבר שהידעה תורה

האמינה לאחרוני' דוקא אימלא חידשה תורה
דוקא בפניה' אבל בפניה' לא חידשה התורה להאמין
לאחרוני' ונשאר הדבר כמו שהיו מאי חזית לזיית להני כו'
ובהו רק הכחשה ואבהכחשה אין כאן חידוש וממילא הוה
הכחשה אף שלא בפניה' ואפשר מכת זה מוכיח המרדכי
דבכל מקו' כשנגבה העדות שלא בפניה' הוה עדות כי
המרדכי לא רלה לאוקמי כשבע"ד עומדי' לפניו ומה גס
לענין עדות גיפא מאי טעמא מהני לענין הכחשה שלא
פניה' אלא ודאי עיקר הטעם מחמת חידוש ובהכחשה
לנכח חידוש ועבור זה מכחשין אפ"ו שלא בפניה' אבל
גבי בשר בחלב חידוש הוא דבר אחר שאף שהוא הישר
בהישר עם כל זאת אבהרה התורה מחמת זה החמירה
התורה עוד חומרא אחרת לענין טעם כעיקר ולא יוכל
ללמוד על מקום אחר החומרא הזאת דלמא דוקא כאן
החמירה התורה כיון דאף חומרא אחרת החמירה
התורה כאן אבל לקולא בודלתי יוכל למילף כיון שהחמיר'
התורה אף הישר בהישר ועם כל זאת הקילה התורה
קולא אחרת אשר לא שייך לחומרא מחדש מכ"ס מקומות
אחריו' שמה ראוי להקל אבל חומרא לא יוכל למילף אבל
בכאן שרי חידושי' דבשר אחר להחזרה האמינה לאחרוני'
ודוקא כשהזמנו בפניה' דוק היטב פירט אמת גומר
ואיז מרדכי הולך וגדול בדרך אמת, ושניות מדברי
סופרי' מה שחלקו בין עדות דק"ק פעטרק וצין עדות
מעיר מלוכה כי שם שלחו ולא באו באמת זה קלח טעות
דחילק זה שייך רק בדיוני ממונות להפקר צ"ד הפקר אבל
גבי איבוד לא דהא אמת שאף ששלחו ולא באו לא יוכל
לגבות שלא בפניה', אף עם כל זאת האמת אחס בדיון
מטעם אחר ולא שייך למימר ממנהפסך אם הדיון דבצ"ע
שלא בפניו הוא טוב א"כ אף הגבוה עדות זאת היא טוב
ואם לא טוב עשה שהגבה עדות שלא בפניו בפיעטרק
א"כ לא טוב הוא דז"א דאף דאין גודין עדות שלא בפניו
כי שלא בפניו יוכלו בעדים לומר סקר ולא האמינם
התורה עם כל זאת מידי הפיקא לא נפקי, דילמא אמרו
בעדי' האמת והוה עכ"פ הפק קדושין והגע בצלמך כי
צויהי אין גופין שלא בפניו אף אמרו אח"כ בפניו לא
הוה עדות כי החזיקו דבריה' הראשוני' והסתא עבור
שגבה עדות שלא בפניו שרי א"א לעלמא וז"ו מלומר ק

שכח ע"ז אמרינו מים גנוזי' אלא ודאי המשמעות מב"ס
לאף בכ"ן מים גנוזי' כונו בדברים ובכ"ן יש כמה דבני'
לדבר מזה אף מחמת שאינה ידוע הפסולי' מעדות
חרתי בלבי למשך ילי בקסת הסופר מקצר * אם לא
לדחו' ע"פ חסובת הריב"ש כי מעשה היה אצלו מכבד
שהיו בצוואה אחת כמה עדים כשרי' רק חסובת אחד
היה נוגע נקבעת הלכה למעשה ללענין נוגע לא סייך
נמצא אהד מבין קרוב או פסול עדותן בטילה דהא
באמת אלא אמר נוגע כהיום דהא בלא"ה יש בני עדים
אך לענין קרוב גזירת הכתוב הוא דקרוב מגרע גרע או
פסול אובל לענין נוגע דהוא בעלמו כשר לא סייך נמצא
פסול דהא לאו פסול הוא כיון דלא היה נוגע מחמת
אכיר' שלו דהא בלא"ה יש שני עדי' כשרי' א"כ הוא בעלמו
כשר כיון דלא היה נוגע, ואח"כ מלאתי בחשו' ריב"ש
דנוגע הוא כמו בע"ד וא"כ בלא"ה לא סייך לומר נמצא
אחד מהם קרוב או פסול ועיין בגמ' דעכות ובודאי לפי
דעתי אין טעם לדברי' הב"ש כיון דהוא בעלמו יודע
שהוא שקר וליכא מים גנוזי' א"כ כשר לעדות אך לפי
חסובת הריב"ש יש לדחוק כיון דהוא נוגע באמת הדבר
מחמת מים גנוזים א"כ חסוב כבע"ד עם כל זה לא ניחא
לי להחיר א"ה על פירש זה והשתא אבאר הטיפה בעמי
כל הדיני' המחדשי' אשר כלמחו מזה החסובה, ראשון
דמטיקרא כששניה' מודי' לקידושין או ע"פ עדות בשניה'
או ע"פ איזה אופן אחר אוי רשות לגבות בגוף עדי
קידושין שלא בפניה' כי בגב"ע הוא הוא עיקר לאהרינא
ולא צריך בפניהם, שניות מדברי' סופרי' דכומה שלא
בפניה' לא מיקרי רק הכחשה רק דווקא אם הוא הוא
בפני' הבע"ד שלא בפני' העדו' ואז מקרי הכחש' אבל שלא
בפני' הבע"ד לא מקרי הכחשה ואף אם פסלו בגולותא
שלא בפניהם אבל בפני' הבע"ד הוא הכחשה על גוף
העדות ושלא בפני' הבע"ד אוי לדעת המרדכי דהטעם
משום חידוש אוי מהני העדות על גוף הדבר ואף לפסול
העדות שלא בפניה' ולדעת שאר פוסקי' דהטעם משום
אוי הכחשה לא מיקרי כי אם בפני' הבע"ד אף שלא
בפני' העדות ושלא בפני' הבע"ד ועדות אף הכחשה לא
מיקרי ודעת המרדכי הוא עמוד גדול מאחר שדחיית
דברי' הרש"ל והשליטת דאף אף אין גובין העדות שלא

בפניהם

בפני' טעמו צ"ל וגם * ואת שלא בפניו להחיר א"ה
לעולם ובה מלהכיר אלא בודאי כמ"ס למיד כפיקא
לא נפקא אלא סייך לומר מידי כפיקא לא נפקא ממה
נשך בזה אינה דילמא כת דרשונה או רן האמת דכבר
נשך דחשובת ר"י מינך ורש"י דחמירו אף בעדי' פסולי'
שמה דרברו חסובה אך האחרוני' סמכו על מהר"מ
פאלדווא שאין ספק מוצי' מידי וודאי כי הנה בודאי
פסולי' וספק שמה דרברו חסובה ואין ספק ואלא מידי
ודאי לכן כשהוא רק ספק שמה הם עדים פסולי' לא היה
ספק כי נגד ספק זה יש ספק שמה דרברו חסובה וספק
מוציא מידי ספק וכשאר הקידושין בודאי, זאת שהיו
בגב"ע צפניו וגב"ע השני לא היה ספק כלל,
ולפענ"ד אף אם קידשה אחר לא היה קידושין כלל אף
לחומרא וכשב"ע הראשון היה שלא בפניו הוא רק ספק
מחמת גוף הדבר שהי' שלא בפניו א"כ גביות עדות
השני לא מעלה ולא מוריד בגד ספק שמה עדי' פסולי'
איכא ספק שמה דרברו חסובה ודוק אף שהוא דין חדש
כשהוא ובהאשה מודים בקידושין ודאי מהני העדות אף
שלא בפניו כי האמרא הקשה מאי שכת' ממון בשניה'
מודי' מהני והיריץ בגמ' מחמת כתב לאחרי' וא"כ
לכאוג מהני בודאה בלא בגב"ע ועיקר בגב"ע הוא
באחרינא וזה מוכח בהדיא מכוונה לאין הכהני' רריבין
לבנות שם ועיין, וא"כ אם האשה הודה באיזה פעם
שנשקדשה א"כ בודאי מהני להגב"ע אף שלא בפניו
ובנידון העדי' לא בארו הכל יפה בעטם איזה פסול
אם מחמת חסוד על העריות כי כאן יש לי מקום חימא
על בית שמואל כי נחן טעם דהוא פסול מחמת מים
גנוזים ימתקו ואני לא זכיתי להבין איך סייך לומר מים
גנוזים כיון שהוא בעלמו יודע שאומר שקר וליכא מים
גנוזי' ומאי מיחוק אצלו מיחוק של שקר והוא יודע שקר
שאין שמת בתלתו ועיין בכתב אף דמהבגארא משמע
ג"כ עקו דחימא מים גנוזי' ימתקו זה אינה דרש"י פירש
סיפס מים גנוזי' דהיינו בפני' העולם אכיר' ואז לא
שכיחא אצלו והוא לחם פתרים אבל מב"ס וודאי לא
משמעין דאל"כ קשה מנדרים דשם ודאי לא אמרינן
מים גנוזי' דהם אינור גחל אבל בכלן דהוא באמת
ליכא אינור כיון שאל יודע שהוא שקר אף שיהיה לא

צפניה' מידו הפיקא לא נפקא וילמחו מזה כמה דיני'
 באם סיגבה על ג' הקדושין שלא צפניה' ואף על פסולי
 עדות נגבה שלא צפניה' עם כל זאת הוי ספק קידושין
 כי לילמא בראשוני אמרו האמת והתירוני אמרו סקר
 ואף גם זאת כשיגבה שלא צפניה' על עלי פסולי'
 למאן דאמר דאף פסולי' בגולגותא לריק להיות צפניה'
 דלא כמרדכי אז הוי דלאי קידושין כשנגבה לגוף העדות
 דלת כי נגד הספק מעדות איכא עכ"פ ספק שמה הדרו
 תשובה על בנידין עדים פסולי' יס לי הרבה לעיין
 כשיבורר היטב כ"ס בתשובה סתמתי כבר אך אל
 השמועה כי בא סכבר כשא ה' האשה עמון בארץ כמוני
 רב יוסף ודקרת קחצתא איכא את אשר כבר עשה
 חצט לגבות ממני אך היום הזה שמעתי וחרגו בטני לקול
 צללו ספתי שהרב אחד וגדול החורה עשה מעשה שעל
 פיו פשטה אשת איש את ידה וקבלה קידושין מאחר ואף
 שהרב יאמר כן מבואר בתשובת רמ"א עם כל זאת
 לבו כל עמו יודע שהמחשבות וזמן הלצנות הוא יודע
 ועל וכוולאי רמ"א ז"ל לא דיבר מזה כשכבר העירו
 עלי' אך אחר זה פסלו ואף אם האמת ככת המתיירי'
 עם כל זאת כשבעל אומר ויועק שיש לי עוד עלי' כשרי'
 הם מלהזכיר : (נגד עלי' פסולי' לא אמרינו מיגו ומכ"ס
 להמתין על עלי' כשרי' וחד מאי עלתה שהאמת כן)
 שרמא דובר מזה שלא להמתין על עלי' כשרי' ודומה
 לזה פסק הר"א ש' דאף מיגו נגד עלי' פסולי' לא אמרינו
 ומכ"ס להמתין על עלי' כשרי' וחזי מה עלתה שהאמת
 כן ואוי לדור סקר עלתה בימי' ואף אם הרב עשה
 כהוגן כי יודע לו : שהוא גברא רבא בחורה וביראה
 כשלמה עוסה חורה עז כל זאת האשה עשתה שלא
 כהוגן ולא מקרי כלל נשאת ע"פ צ"ד לזאת קירא
 אזי על האשה כל הדיני' השני' במשנותינו ובולאי מוטל
 על כל גדולי הדור מאימקליה של פולין וכדאי, הוא לחוב
 בעלמיה' כממייובל בדבר לקאקנאת ד' לבאות לרדפה
 ברדיפה מלא ומניס' לו כח לעמוד בהיכל מלך ושרי'
 שלא לקצר במילין קצור מילין מי וכל בנושא חמור כזה ,
 מי יתן מלי בספר ויקחו גש על לות ישרי' בלצותה גש
 הם יורו דעה כאשר יורו מן השמי' , יסופמו רבים
 תרבה דעת זאת בכל הארץ כמים לים מכסי' ישב ממור

באשדוד ומתנה ישראל יהיה קדוש , ולכן ולתת
 קנאת ה' לבאות העשה זאת את ב' אגזל והנורא אגזל
 והלחמו דעו שקן ולא תחבו , שקלו צמק גזל העין נטל
 החול וכבוד - האזן ועין הזה משניה' , תשו לא קלטה
 נלה העטין בלף ת"ו מדור דור , כמו שאמר הנביא
 יוספר העין הזה לכס על חמותן , וכן אמר איוב כי
 היא זימה והיא עון פלילי' , כי אש היא עד אבדון
 האכל יע"כ סורו מפחמים כי האם פתיחות , כ"צ
 אסופה הגרסת בעפר רגלי התכמי' והרבה והפליר
 בחפלה קנאה שכל מי שנגעה יראת ה' בלצנו לקנא
 קנאת ה' לבאות לבער רשעת מן הארץ יתנו חטאי'
 ונאמרה ונשנית להכות לזה ולזה נאמרה אף לבני מת
 לכוף ע"י עכו"ש עשו מה שישראל אומרי' , ומחמת
 שבטות אזי באחינו בני ישראל שיקדימו נעשה לנשמת
 השמע זאת בקרב אחינו בני ישראל , וכאשר מבואר
 היטב מאגרת של הרב הגאון מקראקא הלכתי אחרי
 הקולרי' במאמר ה"ק יוסף גינלבורג : דמתקרי דן החונה
 בק"ק כנען זהגלילות חותם פה ק"ק ברלד :

שאלה

שמעון

ולר אחים ומה פאעק בלא בני' ונשאת
 האלמנה מעוברת וכל ראובן והסקה
 כוס של פיקן לעקר ולשרש העובר ממיניה נשאלתי
 מה תהא עלין :

תשובה

בדן היבוס לית למסקל ולית למטר
 כנראה מדברי השואל מה טיבו של
 עובר זה שלא היה בן קומא לפי שלא כלו חדשיו , ואכל
 אפין לו דין נפל , ומ"מ הכליטל אשר היה בעוכרה
 יעשה אותה החשובה לפרק זה בורר , ילכס שחורים
 ויתכסה שחורי' וילך למקו' שאן מכירין אותו וזה הוא
 מאמר האהר הקדוש (פ' סמוס) מאן דקטל הווא
 עוברא דמתעברא איתחא וגריס לקטלא ליה במעשה
 דבזיר בנינא דקב"ה ואומנותא דליה אית מאן דקטיל
 בר כס והאי קמל בני' תלמא ביטק עבד דבל עלמא לא
 יכיל למסבל , ועל לא עלמא מתמוגגא זעיר זעיר

דלת

ול

באורח הפילו של יצא קול אלא שבא אחר ואחר פים
עדים במקום פלוגי הפילו פשטה ידה וקבלה קדושין
מאחר חייטנין כיון דאפסה להחזרה , וכלאמריון
ברוב מלוין אלא הויסה מומחין הם דלא מכריעין אלא
רובא אלא היכא ליתיה קמן גניטיליה , אלא אי
איתיה קמן בדקנין ליה , ולפי דברי הרמ"ה יראה
אפילו בכסוימו מקום ואפסר להחזרה קאמר דחייטנין
היכא אלא קולאם עדים וכ"ס היכא אידוע איס עדים
שוודעים ובטנין כזה כהב הרשב"א שנופין אוחו לברר
טענתו או לגרס , ומנחם לה מדלאמריון צפרק בהרא
לנחובות אלא פסק עלי או כניס או פטור , וקני למלו
כל מהור לב"ד יראי שמים , ובפרט בנין דיקן
שקול הוחוק בכמה בתי דינים הוינו צוויטמבערג
ובפטר אסטבורג ובבאר דת קטן ולא היה טוב סובר לקול
זה וגם במקדשת עמדה זמן רב בשתיקותא על כי
נאספו אליה נכים דלמי אחיגרייהו ויראה לנפשה לבל
תשאר בתרחה ללדקן העיזה שלא בפני בעלה ולפ"ו
הכתחה לא נהשב למאומה וכדלאמריון בכמה דוכתי
דחלמודא בני גרוסין צפרק שני דנחובות ובפרק האומר
וליהמנא מהרב המנוחא דאמר האשה שאמרה לבעלה
גרסתני נאמנת חוקה דאין אשה מעיזה פניה בפני בעלה
הכא דאיכא עדים דמסייעי לה מעיזה ומעידה ודברי
אלו היו לשומה בפני הרשב"א בחשובה שאם התחילה
לומר שלא בפני בעלה טוב אין נאמנת השתא עבדא
לאחזקי שקרא : ובסגנון זה כתב בעל הטורים (בסל'
קנ"ב) ו"ל אש היא אומרת גרסתני וסווא מכחיזה
נאמנת שאין האשה מעיזה פניה לומר לבעלה גרסתני
אבל שלא בפני מעיזה ואינה נאמנת אפילו אם נשאת או
נחקדה וכשבא בעל החוקק בדבריה ואומרת לו
גרסתה אינה נאמנת שלחוקק בדבריה אומרת קן ואינה
לריפה בט מהשני , וגם הרמ"ם כבירא ליה הכי
בחשובה כהב הא דמיהמנא למית גרסתני"מ קודם
שנפאת אבל זו מעיזה ומעיה שלא העסה עצמה אנה
ט"כ , ועוד נראה להית דברי ריב"ש דכתב בחשובה
ניבה הנה בהוא עובדא דאבנא דכותלה אע"ג דלא
מחינן לומר איס לו עדים במקום אחר הכא דברי
דבנין דאיכא למיתק כיון דילעו בודאי שהיא פשטה ידה

ונחקדה וי"ל דה"ל דה"ל דה"ל דה"ל דה"ל דה"ל דה"ל
חייטנין לקלא אפי' לילא אחתוקדא דה"ל דה"ל
בכס"ג דשבוים ודאי אלא כהפס : אם נבעלם פלוג
שומענין דחייטנין ויראה דהמיליך דיקן הוחוקק
בכמה ב"ד לתקדשת ודאי וגורו לפוס ולית כלן הפיקא
אלא חסר רטן על אזה עבדודאי בכס"ג כ"ע מודו
ללא מבטלין ועוד איך אפשר שבעלו תלו בגורו לחוס ,
הא עיקר הטעם ללא מבטלין מפני החסד והריון
דלכתב רס"י וכתובין וכת"ל וכן נראה מדברי
הראב"ד ד"ל ועתה מה יאמרו בברית מה ראו האוסרי'
לכתור בסברה גרודא אלא ראו מסנת ר' נתן הנאמרה
בדקוסין ר' גתן אומר בצכר סאעסה עמך וכ"ס בצכר
שעסתי עמך אינה מקודשת ובדקן הילודים אי
אמריון לפי שלא הפסו קדושין אף ועולותיו יוסרים
אותה כמו שאמרו בקדושי טענת שאפילו בנה מורכב על
כחיפה ממאנת והולכת ור"ל שאין קדושו קדושין או אי
בויא כנשאת דרך נכרים והריא אללו כפלגס דאין להוש
כלל לבעלותה , או דילמא שאני הכא ללא מיירי בפנייה
עוד חזון למועד לישא וליתן בפיב טעם ובין כך יסב
הילוד באש דוד והיה מקנינו קיום ופלוס על ישראל יחוד
וקדושת כפס הככבד ב"ה ויהעלה סויתי לגדי ומכתי
בפפר דל מאנוס חולעת יעקב כי קטן הוא :

תשובה הבאת לי מרוב' האי גאון להית חכמה
אל בית פינמה , קדוש מדברי'
אלי מתוך אגרת אלי כחובה ו"ל :

- י מין הצלמן בנין בית יעקב המצוי במעלותיו :
- ע לי אכן כדאשה הוועבעו אלנו ואשיותיו :
- ק רשיו ואלנו מצוי דע' מעלפים ספירי' כל קירותיו :
- ב קרקע ים החלמוד כרכו ובהשמים מעליותיו :
- ל עד יוקסמו כל יען"ל אהלו כל יסעו יחידותיו :
- ו שבט סופר לא יפור מממנו ומחוקק מבין אלבעותיו :
- ז כון העליון בצע אמרותיו :

הבביר'ים שואגים ואין סומע להם ואיך ישמעו לספק
הסלע אק מלמסת שמים ומורה היא
יחוד

יחול וקחמת הקס הנכבד ב"ה ויתעלה צאת שויתי לנגדי
ע"כ מלא לבי לדבר אש דתבוערת בקרבי חלה בקירות
לבי תחמנה מוימחרי כמוקדי עולם, עוד משאת
דומה לא אכול בלבל, ובכן ראיתי זכום וחוב עלי לבל
להסיב ציר הס'ק אלי מהרב ב"ה גם בפעם הזאת
ריקס, וכחצתי זאת החשיבה בקפוי ואולי לא
עמדתי על נקודת האמת, הרגשותי לוח ורווח משמן
הבונה, זקנתי מהיות לאיש שואל אחי בעצמי ומקלי
יגיד לי כי פיק בצרכים ורפיון ברבלי נהפך לשדי וכמוקד
נחרו לחות השרשי ועי"ז יום יום אל אמה הכלינה
מלמעלה: התבוננתי נרפים הנה כעת ואולי לא
פעלו אלא זעיר שם זעיר שם או אולי שגו מחמת יריעת
בעל הדרך אשר ירט לנגדי ואיך יעוז אנוש אנוש כמוני
לאמר זך לקחי, איני נופל מאיש ואיני יותר מן
האדם ועל הנבחרים שבמין לאמר אמרתי בני עליון
כלכה אכן כאלהם חדרבון, ומפאת שהיה אדם לא ימלט
משגיאה אף אחר העיון רב, ושקידה רבה כדבר
איש אלהים שגיאיות מי יבין, וחסרון הזה גם בחיק
גאלי ארץ ינוח אף כי בער מדעת כמוני והטרד דולף
עלי כביס בגריר וכשל כח הסבל, וכל דברי אשר
זריתי על היריעות זריתי כבן כפר הזורה זרע על
הערובות חיש מהר וכלי התבוננות ואם הייתי יודע
שמטאך ישאלו על דברי בענין להסיב להם כהלכה
הייתי מצוה לך להיות שמוי נקרא על החשובה ולא הייתי
בזם להאדות אש שגתי, מחמת שאני אדם הכותב
בחפזון, אמנם אולי יטרדוני לשאול לנח, ואמר
החכם אין מי שרריך לחמול עליו כחכם שנפל עליו דין
לוח, כי השואל צ'שמוע לא ישאל על הדבר הנכון
בעיניו, והשואל לנח יודע כי הדבר על כבון, ואך
היאנה מבקש ועלילות דברים, לזאת שואל ומבקש
אני מורך, ואם לא תאבה שמוע אלי דרני גזר עליך
ועל ב"ה הרב נ"י בכלל בכל חומר שבקול' שלא חכמו אותי
בשמי העצם, ולו ישמע עוד קול מלאכה אבא אליך
באגרות שום שכל וצרכתיך בכל עת לא יחסר הגיון
מריב לשונות לשוני מלאה אל יחסר המזג אם יאריך
השם הנכבד ימי ארבעים שנה תקוט בדור ואומר עם
סעי לבב הם קנאת ה' נבואות העלה זאת אצילך

מקף כל אויביך, ידני חכיה בכל עת נטויה וקסתי
דרוכה לירות חלי שמונים במנאצי אל ולהכניע ידי עושי
עמל, וגם זאת בכלל ארור עושה מלאכה ה' רמיה
לבל חוסף ולבל הגרע אות מאשר בעליתים על
התשובה, כהצניחה וכלמה הן בספר ויחקו:
אמר איש פלאי אל דעות ה' ולו נחכנו מחשבותי
כי משולם נקלותי צטיני מאל לבקש מושב
כסא של הוראה כאשר זכו כל חב רי ועליה למרום רום
גבהות עולם ישיבו, כדן מלכי רבנן, אחרי כי
נחאמת לי לעת קדושי עליון כי המורה בעדתו הוא על
משקל ברועה צעדו, אם צעירו יצטרו בשדי אחר
אם זאב ערבות ישבד שיו, או כי יעבטו אורחותם
ויפלו באחת בגאיות, או כי ישחו ממקור משחת, או
כי ירעו מדשא מלוח, אשר מאת מאחת מאלה יקרה
אסון, הנה האשם תלוי ברועה, להפקד ממנו נפש
כל חי אשר הפקד אתו לרעות בדוחן, אף אם הוא חף
ונקי מכל קסם מרי הוא שאמר הכחוב (ישעי' כו)
הצדיק אבד מן הארץ ואין איש שם על לב כי מפני הרעה
לאהף הצדיק, כי הצדיק הראוי לכחות בשם רועה
כאמן יחסה צמותו על לאן מרעיתו והרע גם בקלה
השני אם הרעה באמת יאשם כי חזא ממנו אם ונאלל
גדים הנה בעל הגדים לא ירדוף אחר קולבא רעיה אכל
מפיל הרשת על העדר ויוליכו שבי פו משפט המורה
בעדתו כמו שכתב בזהר הקדום (פ' בא) א"ר יומי
מסתכל הוינא בדעתאי לית עלמא מתקיימת אלא על
ריסיהון דעמא, אי ריסי עמא זכאין טב לעמא ואי לא
זכאין ווי לעמא ווי לעמא א"ר חייא ודאי כך הוא מנלן
דכתיב (ד"ה ב"י"ח) ראיתי את כל יבראל נפולים על
ההרים כלאן אשר אין להם, רעה ואמר ה' לא אדונים
לאלה ישיבו איש לב יתן בשלוש, ישיבו יבנו מצעי ליה,
לביחו בביתו מצעי ליה להא באהרייהו קיימו, אלא הכי
תנין אי ריסייהון דעמא לא זכאין עמא מהפכו בחובו
מלן דכתיב (ד"ה א' כא) ויאמר דוד וגו' ואני הוא אשר
קטאתי והרע ברעותי ואלה האלן מה עשו דוד חב
וישראל סבלו, כו' ועל דרך זה פירש הראב"ע ויקרא
(ד) בפסוק אם הבטן המשיח יחטא לאשמת העם,
שארה שלא כהוגן ואשם העם וכלם שוגגים או פירות
לשמות

לאמאם יום נשמתם כל בני אדם בעצור שהיא נובא
שחורה וכן פירשתי בדרך הגדפססן הלון ולכפר
עליהם :

זאת

גם זאת שמתי אל לבי פ"ב ונעתי לפרוע
ח"ט יחד במקום מסוכן כזו וכנסתי קוראם תלמידי ח"ט כי
דגלם עלי אבנה ולולא הזמן בועס וברפס הדמיו
פרשתי על כסא דין ומשפט ישראל הנה הסיבה היתה
דוקה כי ונא הייתי יודע מהות המורה נבוכים ואלף
אחריו כי נהייתי לתב"ד בתמימהגרת מוכח לדלתי פי
פלטפיב לכל מבקש מפי דעס, זאת לשואה צפי איני
גדול בעיר קטנה ואולי בכל משפחה נמלאים גדולים
ממני במעלה השני לכל שואל

אמנם

זה חודש ימים אשר הרבנים המאורים
הגדולים יושבי על פדין צ"ק לונל'
פרישים אלי אנרוסייה גם כל עונתי דרך עירנו
לא יפנינו עד בלעי רקי זה אח"ז וכולם באחד
פונים ואומרים ביראתם' הגדר פירוק אל סך פלחה
צימיו להמיר אל' לטוק נכס הסקר צ"ה יושבי על
פדין דנין חומר אל' בשולח דרייני :

הנה

בשמעתי זאת חיל ורעדה אחזיני עד כי אתרתי
השדך הוא עם כל זה לבי הים קשוח מאד
לחיות פיו לאיסור , לבי אמר מה לך להרהר
בדבר שיש לו מחירין , ולמס הפרוך הסומה אשר
גדרת מפניב לסיך לכל ילאו מפיד מליך : הן להיפר
והן לאיסור וזה דרך מעידך :

אמנם

אחרי כי הראני רבז הגאון פאר ישראל
ונזרו הקודש ש"ב ואור"כ האב"ד דקרקא ,
מכחז אליו כהיז כוננה ידיו בגאון ישראל האב"ד דק"ק
סאכטס בעל המסדר קדושה לכוכל פשני , שס
משך זרועו וידו נמ"ה להביא מסלח על שגגתו וקרא
ואומר מי לך לקבא קנאס' זכאות נכסחולי נפחלים
אני כראשון לנין : ודעה הגאון האב"ד דקרקא
עמו וכמו כן שמע איש בריחי איש אשר אמוןבו בהיותו
בפ"ת מפי הגאון האב"ד דסאכטס קרא פגור ומתרה
להחמאים נכפשותם וליח שאן די שגח בדרבנן :

וכמו כן

שמע מפי זקן ימיס ושבע סנונה הגאון
האב"ד דרוואני' שפיפר לו שגודל
פוחתם של המסירין כאשר נסאו יודע מאד :
כי יד לטניו גלוי הכל כלהרים ויודע על נכון יחד
גרעע הלוי עליו ספרות הקיפר , כי גם הוא היה

סגור נמוכנותם בין הדיינים ומחירין בכל פת אשר
סקלו ומריו וזנו בנין פקיהר , כלס נקשושדן
מבקשים חרות הקימר מסיבו , כי הוא נגד כל
ממחירין כמלאך ס' זכאות , ולא מלאו חוון , ועשו
פטים מאנה נפשו , מסך ידיו לאחוריו מאשר תכלה לו :

גם

היה למראה עיני הש"ת של הגאון האב"ד דק סגני
גם הוא נמן קול קורא ואומר צטוק פחשובת
מי לה' אלי לרדפה צרדיפה מלא יתמו חסאים ומי
צים לו כח לעמוד בהיכל מלך ובריש שלא לקר במלון
ונאמרה ונושנית לכבוד לזו ולזה אף לנני נח לכוף
ע"י עכוס מה בישראל אומרים :

גם

כיה למראה עיני נוסח הש"ת של הגאון הגדול
חד בדורו האב"ד דק"ק צרלין יד ה' נחה עליו
כי לא נשכל אנוסי : יגבר גבור בארץ תולה , ס"כ
שוקר הרים להרוס ולנחוך נמות בים פדועל סגור
ולסחון מד עפר דק כל מלכת חון :

ומי

לנו גדול מרבינו הקדוש וספתור הגאון אפיחי
האב"ד דק"ק אכסרי גם הוא טרח ליצא
לעורתם' בגבורים ובעברי דרך ק"ק ל"ל נאסמו אלי
רבים וכן שלימים לא לבר פצ"ד ז' ואל הכל משמחוח
משפחותה כאשר יודעים על גבון אלהינו רבות הנה
לא ידעמי ספורות הרלו לפני אגרות וזאת האשה וכלס
העידו על כח ידה נראס צרו צטעו צלהרים שלבס
דוי מאד מלא ומלי להקדווג כל בעלס ממקדס הראשון
ונאגרום שנהבה אליו מיופ"כ סבע ואלך כחנס
צאר כיטיב שלום לאכובי בעלי מוראל ונופלג
המוסלס בכל המעלות והמדות מוס' : וישור הזהן
הנס על זה כל ירא' ה' וחושני שס הנכבד צס' ויתעלה
קרעו ולא דמו :

אחרי

הודיע כל אח ספקמי על כפיס נכאחי
קינה ! טס נאנחס בהמס נכבו הגדריס
באין מרעס כי כרועים נאסמו , הפלח היא לבת ניין
כי כך נמלאו טשעי ישראל :

והרשבי"א

ז"ל לוח ככרוכיא ואמר ופ"ט
רואה אני כי רבו היום אנשי
מהסרנות ואין איש צארך אס על לב , להוכיח לרעע
ולגלות

היא

במעשה ישב אל הדבש והדב , וסדנג יום בהם
באם דחודין , וימלאו בריכות החיכוכות עד כי
יסיקו גס הם אפיקי מי סלעים , המלא הארץ דפת
קדושים כמים לים מכסים

ועתה

החילה לי מחשוב להורות הלכה פסומה
לבעלי כשר , מי פתי ולא יבין זאת
כל בעל כשר יעלה על מנדום שכלו ואולי בהשקפה
ראשונה ובמעט החבונות כסלים לחושיה יור מה
טאני היתיעולת מן הנולד את העיון ושקידה רבה אף
בי בחפזי , אבל אל הפחאים חסירילב . ריקי המוח
ולאשר עיניהם בחוריהם ולא יראו משפט ה' , ולשונם
לא נסחה הנג בעדות נאמנה , אליהם אני קורא ואומר
צרו על סלסולתי מוללו מליכותי מלי מנסע נעמן משפט
ה' מהום רבה רוממחה , טעמו וחארכה עיניכם :

דרמבם

ז'ל ורבים מן הראשונים הצריכו גט
לשקדש בפסולי דרבנן או בשפק פסולי
דאורייתא ואפלו שניהם פסולים אבל באחד כשר ואחד
פסול ליכא מאן דפליג דתויא מקודשא , ונשמע בין
חמים שהולאו לנו על ר"ם שהוא חמוד על עריות מטעם
זה פסולו , עינים להם ולא ראו מאמר רב נחמן דאמר
החמוד על עריות דכשר לעדות ועודה ר' נחמן בעדות
אזא שפסול זה מ' לא פיקי אבל לעיולי מהימן וכשר ואם
סמכו יחידות על פריף ז'ל מדעתו מסבמת שאין בין
פסולי דרבנן לבין פ"ד , מ'מ שקלו וטריו הרבנן זא"ז
עד רב אחאי גאון דמפיק לה מדיוקא הצריכה גט משפק
ואם ימצאו סגד להימר קברות בעל העיסא שכתב כל הני
פסולין בגין הרועים כו' הנם הסברה נשברת ע"י הרמבם
ז'ל כי סוף גזר אומר שאף במקדש צספק פסולי
דאורייתא אם רוצה לכוון מור ומקדש בעלים כשרים
לא רצה לכנס צריכה גט משפק , ואפילו קשרה האשה
ואמרה לא תתקדשי כושין אחו לימן גט ותורה נות לנו
משה דכתיב א"א אזליין , כ"כ לחומר דאף סיכא
דאשקינהו רבנן לקדושין (כמו יבמות פירק צ"ט עובדא
דגוס בר נש דאקידשא כו' ובפרק ח"ס אמר המימר
פלות וקדים בו) לא אמרינן אלא סיכא דאמר , זאן
מנסי זין לא אמרינן , ושאיני בהם ובדורות הראשונים
שהיו יודעים הדברים בכבותיהם , אבל בדורות אלו
מאן לימא לן דיש כח בדינו להפקיע קדושי האורם
ע"ד :

ועתה

לא ורואו אם הראשונים לנו לא מצאו אם
לנסי (שהיו כפחה תולם) ואלו דייני כלחי

סלע המהלקות

מצאו אם לנסי לואת הספרות , ומקטן זאם צטיניהם
להפקיע קדושי האורם , לא נימן כח הפקר לב"ד אלא
במחון (והטעם שלא תעל הדלח) אבל בדיני נפשות
וביוצא בזה חומר א"א / החילה לשפך דמים דמים בכת
הפקר , וכבודא דדייני , נעל כחול וכובד האבן וחומר
א"א משניהם , ומאן דאסיק אדעתיה לעסיק צטיב
גיסין וקדושין להחיר א"א / לבוק לבעל קול ברור וצליב
דהחוק בנמה כתי דיניס , להפיל ארנא פראיות ברורות
ואומדנות המוכחות ולקנץ הידים והרגליש אשר לדבר ,
בסברות נטומות דקיש שדושות רוח עושים דכל כי האי
גונא קרינא לפו מקנץ . בנטיעות , ומלחא ברירא היא
דכי משלפלין ובקליין וטריין במוס' או בחדושין
בחריפות ולחדודי , רגילין אנו למסקל ולמטרי בדקדוק
ובחלוקים דקיש וצריס דמיעל פילא בקופא דמחטא ,
אולם לחמד דבר שיש בו מותר ואסור וכ"ס איסור
א"א מעיות כאין לו חיקין און להחירו בסברה כל דהו
אבל צראיות ברורות , מלובכות ומחוררות היטב ונכון
מחך פשטא סוגיא דשעשחא , ולא בסברות צרי
ברורות ומחומות , ואדרבה מדקדקין גט
בקופא דמחטא להחמיר ולא להקל , וידעו א"א האומר
לאשה כרי אח מקודשת לי על מנת שאם צדיק אפילו
סוף רשע גמור מקודשת שמה הבהר חשב כלבו , הרי
בפדיא אמרו הס"ל דבששטא בשלמא גוס סומר א"א
מחמירין מלי האי ,

ושד צדיא אשכחן ביבמות ר' ש' אומר נשאת
שלא צרעות מוכרת לחזור לו זא"ז דאמרינן
כי פלין הלכה לא סמבין פלין דהא רב פסא סבר
למעבד פונדל דמה הוה ה' לשפך דאמר ז"ה רב ה' נא
צריס לרב יהושע והא אפן תנן ז' מחימת אפד' ה'
ולא סיננהו אמר ליה אשכחתי ליה ז' לית הלכת
כוחיה דרב ולא כר' שמעון אלא אצריכה ז' הוה ז' הוה
שמה יאמרו ברם זה ונשא זה ונשאת א"א ז' עאלא בלי
גט , ה' ולא מיה ללא מאקמה ה' נא בדנוי גאלו
שנויי רווחי , שנויי דחיקי דחיקי כל כי ה' גונא
דמחירין , עאכ"ו , חליית הלכתא סמני ה' בורומריקות
ומה שכתבו שפדים העידו לביהס' שהמקודשת היתה
חולה בזה היום מי ימן ואדע אפ"ס ה' ז' ע' כוונתי
ימן ואדע אם כחוב שם שהעידו כדן בקנב גמטין רוס
שלא זזה מחך ידינו בני ימים רצוים : ואם
העידו כן היום אמתן כס דאני פלחא לא רמי' בו'
וכי ידעו שיתעבו להעיד על זה לכל יעלימו עין ממנה .

ובכ"ט ששעתי אפי מגידי אמת אנשים כשרים הדלים
 יחד במלך אחד עם המקודשת אמרו כחם לכם שבכל
 משך האורף היה ככרוש רפני ובריחה אולם וכו' היום
 קאם המקדש הראשון ממנה סחור' נדירתם פתיחות
 נהם נאשרשם נועדו יחדיו . ועד נאמן לדבר הסגקס
 כחוסוסיד כוחתם כל מכירה ומכירה השמות שנתמר
 זה יום , הנה נבואה שנתן שכוכב ר' הירשלי פיועדבי
 יורה בכל שומר שבקודש אם לא נשחנה . או אם לא
 נגנו זה הענק , פנה יראה לפני כל איד כחוכ שם סחור'
 ועדן שפקדש לבוש מחלופ מאלו בסחורות ולא אלו
 בלבד אבל שמשו אומרים רבים וכן שלימים בזה
 היום שבקר על ערב ברחובות קרים כדרכת מלוא
 ומלפנים ועתה , הלכה אנה ואהם ,

ויצוד יום לעשדי נרגי כאשר נאמץ בין החיים
 שמשרפיו הן עדיו בדבר , מנה בכני
 שבטים אכה על קדקדם א' שגם בזה רבו השאלקות
 בין השאסקים דמשרתי הנים אינם נאמנים נהגיד
 ובחומר א' א' ודאי להומרא : ב' נהי דקומכי שולחנו
 נאמנה להציד ה' שפוד לה' עמנו פאולים מלך
 אחר פלמח הירוע לכל שכנם שונאים ואחרים לדם
 שזקדש ירוע ששומד גם שמהם במשפטי היום
 אשר סביב ינו : ואני המקודשת ה' לנשם בגדי
 נקם וכממש מוכנים ליפול צעד ה' זלח אם ידפו כי
 ירעו לו איד לדבר כך גדלם טחחם : וכחכ רבינו
 שלמה ז"ל דמור פסול לעדות מדמסקין ס"פ
 דמכות ה' יוג יל נרבע יציל , ופירשו הזוספות
 משום נהיה שומה ואף שגבי נרבע סחרו העם ,
 ופירשו בע"מ מ' אהרונג יציל כו' עומד זה הירוע על
 אופנה , מפני שאל שונא לו , וכן פירשו בפ"ק
 דסוה"ט : הלא שונא כשר להציד דא"כ הל"ל
 ביהא ל' נק' למכארי שונא אלא לר' עדה מאל' ועוד
 שא"כ לר' עקיבא קדריש הזם בעתנימין מאי
 שטם נמצא אסד מהן קרוב או פסול עדותן כפילה
 כו' דלמא סוא סבר כרבתן ור' יודה סבר כרבי דאמר
 טחם בעתנימין כר"א ככה ציונס אכל לא הצרו כה' ,
 מה יפשו שני אחים שראו באחד כה"ג אח' ס' טס :
 ובחוטפות הגליון טאספות ישניסקשיא זו בחימה עומד'
 נגר ובר נגר צריכס לפולמס נאחר שריד לאדירי' מקר'
 להחגדה דכודאי שונא גמיר כפירוג וכשומה לו פסול
 למדות ולא פליגי אלא בקחם שוכא היינו דלא דיבר

עמו ג ימים כדליחא חחם להדיח בעתנימין דכשופא
 בזה פליגי , אבל שוכא גמיר שוקח לו באחד מן
 הרודפים ומבקם להחנקם ממנו אין לך נוגע בעדות
 גדול מזה , וכל היכא דאיכא לשיחם שהוא עוסק להנאשו
 פסליגין , וכן כתב הרמב"ם ז"ל והסור ו"ל כל ביוצא
 בזה לא יציד עליהם ודברים אלו אינן חלוין אלא בדעת
 הדיין ושולם בינתו שיבין עקרי המשפטים וידע הדבר
 הנורש לדבר אחר , וידע הדבר לתעמיד ולראות ואם
 ידע שיש לעד שום נד הנאה שבשולם בעדות זו אפילו
 בדבר רשותק ונצלאת סרי זה לא יציד בה , ובגידן
 דידן נראה ברור כשאלה שגם הדיינים המתירים שונאים
 להתקדש הראשון גם שפול גם שלשום והגידו לי אנשי

אמת ראינו לדבר ואוסדנות המוכיחות שאחד הגדול
 שבמחירין היה מלמד ולפי שבמקדש הראשון ראה רשע
 נגד מלמד הנ"ל שג' עזמו ורית חורה נמר חקנו
 עשה החשבלות עד כי דעה אומר ממלכו , ועשה סים
 לזה סדיין יוס נקס ושלם , ושמשו שגם אחר
 סד יגים רבו גם רבו עם הפקדש מלוא בל להוביחעל
 סניחם על עוחחם נפלה ביניהם המחלקות ברבם
 המשטמת והקרת אחס לדין , למשפט שולחן נאמה
 ופרס כלום משפטס נגיש חור משפט הקדושין , יום
 אשר שברו לו עשאו יוס נקס ושלם , וכאשר זיה
 למראה עיננו כמה החראות ואויזאניש שחרה אחס
 המקדש הראשון שהם פאולים לדין משפט זה מקנאחס
 ובנאחס עליו מלוא , ואם אלו העידו ואלו דמ
 נפסק החבל במירין ראשין : ואם פסלו עד אחד ששמו
 ר' ראובין בנחנית טעם לפנס באחרס
 שנמצא עליו כתב נושן שהוא מותרס הנה לעין סקדרא
 חורף ה אכת והרוא' ירא' שאין בו ממש ולא כלום , ואם
 בום כדאי לתאירס דדאי קנף ובזיון מכתס פנים , הסן
 הא' זם סכתב הוא מזויף כאשר יעירו הכ"ד הגדול
 דלר"ב ואם היה אמת סדבר נראה מ' אלו המחרימים
 ועל מה , ובוה סכתב כחוכ שחחרס הוה יהיה כהסאר
 גדולעד שלשים ועד רבעים (סאכילו לזייף בזה חלשון
 דקאי לחו איד אשאר שיחאמס הסקר שאין אחד מבני
 סעיר זוכר וידע מוז סענין לא דבר ולא סני דבר)
 ואם היה זם סאיס אז ראוי לכדומו , חנס סוא לא איס
 מדון ולא בעל רוע לא או ולא עשז ועימיו לא נשא על
 שכמו אלומות האלמות עימיו היה כראת נגר איס ריבו
 אשר קס גליו סכתב קמן . לרוב גדלומו של איס

דיבו והיה יכול לפרסם קלומו ברבים ולא להסחיר עד כי יעיד נגד בתוסף, הפן ה' צ"ח א"ס נאמין לשוא ונאמר שאמת הדבר הזה מ"מ הוא כשר לעדות ובפ"ל כל הנשבעין בשמעתא דחסוד, נראה דאף העובר על חרם הקהל לכשר להעיד ואף כי בנידון דידן ואם אמת שהי' מאו איזה כחז חרם הנה על כל פנים היה שלא כדין כאשר החל לבאר ואומר :

איתא

בש"ס (ב"ק דף ק"ד א"ע) ההוא שהיה דהוי מנני עלה כי הרי האי אמר דידי הוא והאי אמר דידי הוא אול מד מניכו ומסר' לפרהגנא דמלכא: אמר אביי יכול לומר אלא דידי מסרי' א"ל רבא וכל כמינה . חלה אמר רבא משמתינן ליה עד דמייחי ליה וקא צדינא . ופסק הרמב"ם ז"ל : צפ"ת מהר"ב חוב' : הלכה ו' , כרבא דמשמתינן ליה וכן פסק הטור והב"י (בסימן שש סעיף ה') וא"כ לבאורה נראה דהדין עמס דלמסר מנדין ועל זה ראובן נחברר במסר את שמעון : אבל אחר מעט העיון וההסק פה ראונה נראה כי זה קרן הפוך : מכמה פנים, הפן הא' כי הדבר מביאר באר היטיב (ברמ"א סימן הכל סעיף יב) מי שרונה לברוח ולא לשלם לעכו"ם מה שחייב לו' ואחר גילה הדבר לעבוס : אין לו דין מסר כלל : והטעם דהא לא הנסידורק שחייבו לשלם מה שחייב לעבוס : ובנידון דידן מעשה שהיה כך היה לא נפל דבר ארצה שעי' גלוי הקוד של ראובן להסחירם ::::: היה שמעון צריך לשלם המצב שהיה מגיע להם : ולפי' אין לו דין מסר כלל ולא היה ראוי לכדומו . הפן ה' מחוד הנה חז חרם נראה בעליל שהכל נעשה בהסתר ובליענה והגביות עדות על ראובן היה שלא בפניו : הנה לפי דה' אין צוה לא ממש ולא כלום ואף דקי"ל דדין מסר מקבלין עדות שלא בפניו דהיינו אם רונים להרוג אותו צדיני עכו"ם ומטעם שכחז שם הטור סוף סימן ס"ל וז"ל כי הדבר ידוע מי שהיה מוחזק מסור ומלשין ומקרבין העבוס אותו נשכיל הנאחזן ואלו רוגין לקבל עדות בפניו ולדרוש ולחקור היטיב צדיני לשולם לא יעשה לו דין כי כלול ע"י מסירה כי אפילו צדיניו צדקתו מוסר יחידים ורבים וכ"ס כפרתה עמנו נכונה ע"כ להון הטור, וכן הביא הסמ"ע ק"ל ד וכן הביא הב"י כעיקר ד' סימן הכל וז"ל א"ע שאין מקבלין עדות שלא בפני הנע"ד אבל מלתי להסובה להרא"ש ז"ל בעקבות עדות

נגד המוחזק במסירות כדי לדין אותו ע"י נכריש אין צריך לקבל עדות בפניו : וכן הד"מ שם ס"ק י"ז כחז א"ע"ג דצדיני ממנות אין מקבלין עדות עד שיומעי' מפי הנשבע החלה משא"כ צדיני נפשות ע"ש ובס"ס השינוי צר ששח צסימן רל"ח , הונח שהוא מסקפק צדין זה אם לקבל עדות מסר שלא בפניו אף שהוא לענין נפשות : הנה עכ"ס תקבלות עדות על ראובן אין צו ממש ולא כלום ואין כדאי להחרימו' כי כל הטעמים דלעיל אין להם שום שייכות לבאן כי זה האיש מימיו לא היה מוחזק במסירות וענינם לא היה ענין נפשות אחר בענין כזה אין צדירה כמ"ס הטור אבל לענין כזה להחרימו ולפסלו לעדות ודאי אין מקבלין רק בפניו וכמו שסיים ס"ס הב"י וז"ל ובגדון זה אינו נראה שיהיה צדריך זה שצרי לא מסר זה פעמים גם שאינו נראה שהי' גנבא חלמא ובעל זרוע ולזה ראוי לקבל העדות בפניו דוקא ע"כ : הפן ה' קי"ל ברמ"א שם סעיף יב דלניס שמסרו זה לזה מה שמסר אחד את חברו יותר : במש"כ המומר, עוד יד הרמ"א נטויה הא דקי"ל דאסור למסור לישראל ביד עכו"ם אפילו היה מצער לו ואלתרי וקיינו דוקא דמצער לו צדדים בעלמא . אבל אם מסר אוחו מותר למסרו דהא יוכל להרגו ע"ל לשון הרמ"א וא"כ בנידון דידן נאמר היה למראש עיני הגבוע מהצד"ק לובלי נראה שמעשה שהיה כן היתה שמעון טען שכל החילופים אחר הם חמסידי הפוחרים הם חזוייפים ע"י ראובן נראה בעליל שבמעון מסר את ראובן למית' . וא"כ פותרם לראובן ע"פ דהה"ק למסרו ז"ל כל מה שהיה יכול למסרו : והוא לא עשה כן רק הראש בראיות ברורות שהיה אהו כהוא הף . ונקי מכל קסמ מרי ובל מגמה שנעון למעיל ולהלפרוע , א"כ לא היה להעניש את ראובן כל מאומה , ודפרצו לדעת הרא"ש ד וררני מו' אפרים אבר בביא הרבצ"א ז' וז"ל ורצ"ד מהלק בין אונס שהוא אונס ממון ובין אונס שהוא אונס נפשות , דבאונס ממון אם הראה ממון חבירו לגליל את שלו כטור דגומא בעלמא הוא , יצא נשח ורין ציד היינו צדכור להליל את המון שלו צדקתו וצירו , וכל הנסיבות אונס נפשות אפילו נשא ונתן ציד כבור , כי אין לו דין מסור כלל פכ"ל וא"כ צ"ד שזה ראובן לא נשא ונתן ציד

משנה וחזר , ומכ"ס בנידן דידן שכ"ל הגאונים סברו
 דלא כוותי' הלא המט הרעב ס' הרי"ף והרשב"א והרב"ד
 והרא"ש והסו"ר והר"ם שלוש"ד , וכל הראיות ברורות
 יתנו פדיהן ויגדוהו , וכל המרשיע את ר' ראובן על ז'ס
 גדול עונו מנשא ז'ס לשין הרמבם בש"ו מהלכ"ה ס'ס
 הלכה ט' המגדה למי שאינו פייב נידה , הרי זה עומד
 לנידה ומנדין אותו , וכן הסוד בסיומן שלד בחז כמו כן
 להעיר על הגנדים כוס הסרעלה , ואשר המזייף שכל
 את ידו לאחוס על הכתב חרס את ש"כ הגאון מ' יוסף
 החותים לכל יקרצ ז'ר למשדי נרגא , וכמו שאמרו תרומה
 לאמק א"ע יתלה בחילן גדול , הנה פחומו , אל סיקו
 חשוב , מי פתי יסור חנה ויראה ש"כ הגאון חחוס על כתב
 כזה , ולא יאמר כי הוא מזויף , איש בוקי סריקי יחזו'
 על כתב כוס ולא יוסף חחומים בקי בכל הש"ס וצכל
 הסוטיקים ראשונים ואחרונים , ואיך תוכל להאמין ,
 שיצא מחת ידו דבר שאינו מחוקן לחעודה , וחלילה
 לומר שבעלם דין שפורש בכמה מקומות מעומד
 לנכ עמים , אבל הוא נקי מנוחתו בכבוד והס עמידים
 ליה את הדיו ולפ"ו היה להמקדש הראשון נקל לברר
 מזויף כמזוהר בהפס"ד מהדירינא רבת דק' לובליף
 החחומים לראשים ובשם מנהיגים ואחד מהם פאליק
 שמוקלר חחוס בש"ק על הכתב חרס בשס ראש ומנהיג
 ונחזרר שלא היה לו כלל באומו שנה שום החמנוס רק
 בשנה שלפניה , בשנת שבעלי החלחמות נכשו ולחזו את
 הראשי עיר בחרו בו לראש , טכן אף אם נודה לשוא
 שכחב חחרס איננו מזויף ושכדין חחרומו אותו והדין
 היה עם החחרמיים , הנה עכ"פ בנידן דידן שלא בדין
 עשו המתירים שמשאו את לנכ להחיר א"א לשוק מחמת
 פסולי עדות כזת מלבד כל הנקד טעמים ללעיל רק
 חטעמים אחרים אשר לא ראו או עשו א"ע כאלו לא
 ראו חחזירין דברי הפוסקים , ואלו כן

זה לשון

הרמבם (ז"ל פ"י משלכות עדות
 סלכה ג) עבר עבירה שחייבים עליה
 מלקים מן החורה ה"ז פסול מן החורה ואם היה חחוב
 שנה מדבריהם ה"ז פסול מדבריהם , כינוד אבל בשר
 בשמ' בחלב אי שאל כללו' וסקנ' וכיוצא בהם אי שחולל
 י"ט ראשון או שלבש שפנו סבוא שוע או עוויחאנוזי ס'ז
 פסול מן החורה אבל חכל בשר עוף בחלב או שחולל
 י"ט שני של גליות או שלבש כגד למר שעבר בו חוס של
 פסחן וכיוצא בהם ס"ו פסול מדבריהם עכ"ל . הנה

לפי דברי הרמב"ם נראה שיכי דעבר ס' חחרס מזדחי איש
 נפסל מן החורה חלא חחזיריהס , והרמבם וחמור
 ורב"י בסיומן לר פיסקן דפסולי דרננו לריכין חחרוס
 ח"ל הופרו עליהם כל העדות שניסדו ככרים , וח"כ
 בנידן דידן שעל העדי קדושין לא הוכרו כלל כאשר
 נראה מהך כחז חרס שסדבר נעשט צמוד סודות ח"כ
 כל מה שהעיד שרירין וקיימין . ועוד אף אם היה
 חמעטת שהוכרו עליו מ"מ היה כשר לעדות זה ועכ"ס
 האשה חזאה לרוכס גט מן המקדש הראשין : דהא חנן
 קי"ל בח"ה סיומן מז סעיף ה שהמקדש צספלי
 דרננו שחוסשין לקדושין וכן בח"ה סיומן מז סעיף ה
 שצכ"ס חחורה לשוק צלא גט , וז"ל מ"ס ק"ג גופין
 אחוה ליתן גט והרמבם כתב כוסין אחת ליקח גט וב"א
 היא חסורה לעלמא צלא גט , מאחר ששנים מעידים
 על הקדושין שהם כשרים מן החחרס , אך לכוף אחזו
 לא ידעתי כמה נחחייב לכוף אם הוא מוכן פעט
 שניה ונכר קדשה קדושי חורה פכ"ד , וסנה אף אם
 פשטה ידה וקבלה קדושין מאחר קי"ל שס שצריכת
 גט , ואם רצו חחזירין להוכיח מדברי הסוד , וסכ"י
 שלא כדברי הרמבם כי הם סוברים דעת סר"ה הנה
 מ"מ שלא בדין עשו חחזירין גט טעפתיס אחריס ז"ל
 ססוד וסכ"י צסיון לד סעיף ה הסובר על שצבועה אחד
 שצועת אא ואחד שצופח ציפו ססול , ונראה דאפילו
 עבר על חחרס נמי פסול מן החורה כיון דקנאי ליה
 צחלם כבא שס שצועות שח וציטוי וכיוצא באלו ודאי
 פסול מדחזיריחא , כדחחא שצבועוסדק מו ע"א גבי
 חא דפסק ליה חחס קחני ליה רישא , חחמרן קחני פסולי
 דחזיריחא וקחני פסולי דרננו פ"א דקנאי חחס
 צרישא חסוד על שצבועה זה פסול דחזיריחא חכל
 משחק בקוביא אינו חלא פסול מדרננו , ולפ"ו מוכח
 היכי דעבר על שצבועס כה א פסול מן החורה וח"כ
 שיכי דעבר על חחרס ג"כ סוא פסול מדחזיריחא ונראה
 לכחורה שכדין עם חחזירימין , חמנס שאלמח סנו
 צרומה ולא מלאו את ידיהם ורגליהם , כי דעת שהביא
 חחחבר צסיומן חכ"ל היא דעת רש"י , והר"ן בשס ר"ח
 והמרדכי והרא"ב חיה חחרת צן והרשב"א והר"ם בש"ו ר"ב
 ורדב"ם מן הגאונים - כחצי שדעה רש"י עיקר כאשר
 חכמוז לקחן בשס משלח צנימין דודחי דעזרש"י עיקר
 דצברי דוקא שצבועה דלעבר הוא דנפסל משום דכ"ע
 שיצא שצבועה מפיו יצא לשקר חכל שצבועה דלחכל
 כגין

כגון שלא אוכל ואכל לא פ"כ: ולפי דעות סג"ל בודאי
 היכי דעבר על הליים הוא כשר להפיד משום דבשעת
 שיצא החרס לא יצא לשקל כמו שכחבו שם החי'
 דף מ"ו ע"ב ד"ח אבל שבועת ביטוי לא יצא למימר
 בקושטא משמע לא קחני וכחבו הסו' מכאן רצו לדקדק
 דמי שער על החרס לא יפאל לשבועה כיון דבשעת
 קבלת החרס איכא למימר בקושטא משמע ע"כ וא"כ אם
 הוא כשר לשבועה מחמת טעם הקהל הרי הוא כשבוט
 דהוא כשר לעדות מחמת טעם הג"ל וז"ל הכ"י בשם
 הרי"ב ע"ב וז"ל והחרס שהחרימו הקהל הרי הוא כשבוט
 דלהבא וגרע מניה שהרי לא יצא שבועה משיו כלל ע"כ
 וא"כ נראה לפי דעת היר"א דלעיל דודאי הפד הוה הוא
 כשר לעדות, והנה הדעה הראשונה שהביא הכ"י אשר
 חליבא' פסול הפד הוה כיון חלין חס אנו אומרים
 דנפסיל' אף בשבועה דלהבא וא"כ נפסיל ג"כ בחרס
 דהוא ג"כ כשבוט דלהבא כאשר נחבתי לעיל בשם
 הרי"ב ע"ב וכן נחבתי הסו' בשם ר"ח וז"ל שם דף הג"ל
 ואומר ר"ח דפסול הוא והבא לא קאמר אלא דלא קחני
 פ' דלא קמיירא מחני' ממידי דבקושטא משמע אבל
 באמת ענין דיכא אף במילחא דבקושטא משמע ג"כ
 נפסל וא"כ היכי דעבר על החרס הלא נפסל לשבועה
 ומביא ראיה מכחובת דף פ"ה ע"ג והנה זאת הסברה
 סברה רא' הר"ח והרא"ש והרמב"ם דבשבוט ביטוי
 ג"כ נפסל אף שהוא שבועה דלזבא אבל כל הכו
 פוסקים דלעיל לא סברו כן כאשר בארתי וא"כ בודאי
 ראוי לפסוק ככל הנהגות רבותא דלעיל דבודאי אחרי רבים
 לסמוח ובפרט לענין קדושין דודאי אין לנו להקל
 ולהחיר א"א גדל בני הנהגות רבותא: ובפרט שאנו קי"ל
 בכללי הפוסקים דכל מקום שהרצו המהדר כחוב י"א
 ולא סכריע בדבר חורה לחומרת ודברבן להקל וא"כ
 בני"ד דהוה בדבר חורה לענין היחר א"א שבודאי יש
 לחוש לחומרא דהיינו כדעת רש"י שהחומרא שצריכה
 גט ובפרט במקום שחלקים יחיד ורבים דחלכה
 כרבים כחוב בני"ד קימן רמ"ו: וא"כ איך
 מלא לב המחירין לחלק על כל הגאונים דלעיל שאלו ברא'
 בודאי הקדושין טובים וצריכה גט ומה חומה על
 המ"א ו"ל על אשר לא הכריע בהי"א שהוא עיקר
 ואשר מאחר דחליבא דדן אין נפקותא בזה דהרי אף
 לדעת הראשונה שהוא חר"ת ג"כ מודה בחרס שלנו
 שבודאי אין לפאלו כאשר הכחוב לקמן ג"כ לא הכריע

אבל באמת בודאי סבירי ליה דדעת ר"ח יחידה לענין
 זה נגד כל הנהגות רבותא: ועוד אני אומר שאף אם
 אני מודה לשקר דדעת ר"ח עיקר אף שהוא נגד הסברה
 ונגד הקבלה אשר בידינו שאחרי רבים להטות ג"כ
 נעלמה מן העתירין הלכה זאת לבא על עומקא דדינא
 כאשר ח"ל הראנו מן השמים לירד אחר עומקה של
 הלכה הנה המעין היטב יראה בצליל דאף לר"ח שסבר
 דאף בשבועה דלהבא נפסל וא"כ ג"כ בודאי נחיס
 נפסל ג"כ ככ"ל אבל בני"ד בודאי אף הר"ח מודה שהעד
 הוה כשר לעדות כאשר אבאר מכמה טעמים, חדא הנה
 יש חילק בין חרס דדולחחרס דדקן חרס דהראשונים
 היה כעין שבועה כאשר כתב הרמב"ם בפ"ו מהלכות
 ח"ת, וז"ל כיצד הוא הנידוי אומר פלוני בשמהא
 והחרס אומרים לו פלוני מוארס וארור צו אלה צו
 שבועה צו נידוי ע"כ וכן הכ"י מ"ק ד' וז"ל והעובר על
 החרס שאמרתי כבר הורגלו שאומרים בכל החרס
 משביעין אנו ומקרימין וכיון שכן ה"ז חרס כשבועה ולפי
 העובר על גזירות החרס שגזרין בחרס: חסוד כעובר
 על השבועה ועוד שזסימין בו וכל העובר ארור הוא
 וארור הוא שבועה וכדאיחא בשלישי שבועות העדות
 ע"כ: וא"כ מוכרח דיש הפרש בין החרס אשר נזכר
 צו לשון שבועה כגון משביעין אנו ומקרימין זה הוא
 כשבועה ומדחשוד ועבר על חרס זה חסוד ג"כ לעבור
 על השבועה אבל חרמות שלנו שאין מוזכרין צו לשון
 שבועה א"כ בודאי אין לו דין חרס ובכח"ג לא חולק
 הר"ח על רש"י וז"ל אף הר"ח מודה לרש"י וז"ל שאם
 חסוד לחרס כזה שאינו חסיד לשבועה וכ"ש שיש לעדות
 וכעין זה מחלק המ"ב כאשר הכחוב לבסוף דבריו: ועוד
 יש לחלק חילק אחר אף בחרס של הראשונים אשר היה
 צו ג"כ כעין שבועה: אם משביעין אותו נחיס שלא
 יעשה דבר פלוני והוא עבר על זה החרס ובין אם
 מחיימין אותו סחם הנה הר"ם מיירי דהשביע עליו
 בחרס שלא יעשה דבר פלוני כאשר משמע בלשון חסו'
 דלעיל אשר נחבוינו"ל כיון דבשעת קבלת החרס
 איכא למימר בקושטא משמע א"כ משמע דקיבל עליו
 בחרס דלא יעשה דבר פלוני ואח"כ עבר על זה כחב
 הר"ח אף דהוי שבועה דלהבא מ"מ הוא נפסל לשבועה
 והיינו מטעם כיון דנשבע שלא יעשה דבר פלוני וקיבל
 על עצמו שלא יעשה ואח"כ עבר על זה וא"כ אני אומרים
 מדחשוד לעבור על שבועה קלה חסוד ג"כ לעבור על
 שבועה

קחני שחנניו ופסלינו לפדות משמך דדוקא לעדות
 פסלינו אבל לא לשבועה דא"כ המאי לא קחני שחנני
 שחנניו ופסלינו ולא היה ה"פ ל"ן לשבועה וכן
 לעדות הלא מדקחני לעדות מכלל דדוקא לעדות לחוד
 פסקוהו אבל לא לשבועה וכן לשבועה ר"ת אם הוא
 חמוד למרס חמוד נמי לשבועה וקיה לפסלו ג"כ לשבועה
 בכללח לדעתי שפיר דסברו דהכי דעכד עניינים
 אינו נכפל לשבועה וא"כ שפיר קחני פסוקו לעדות
 ולא לשבועה כשכרתם אבל לשבועה ר"ת קשה בו'
 חלא ודאי יש חילוק בין החכ להכי דהם חכמים הוי
 קודם המעשה כמו שהוכחתי לעיל מדברי הר"י בעלמך
 ג"ל כן הוא פסול גם כן לשבועה חכמי מיירי דהם
 עשו כבוד המעשה ואח"כ שחנניו וזודאי בני האי גינאי
 אינם פסולים כלל לשבועה וע"כ לא פסלינו רק לעדות
 כמו שפירש רש"י ז"ל שם ד"ש ס' שרומן עברים על
 ד"ס וכו' לחוד כרשע דהמ' ופסיל לעדות דלחון
 פסקינן באבוי דלא בענין רשע דחמת ממש אבל
 לענין ביטול הם כשרים דבשלמא ה"ס בין דאנו ראינו
 דהם עוברים על שבועת החרם דהוא שבועה קלה כמו
 שכתבתי לעיל בשם הריב"ש וא"כ מדחזוד לשבועה
 קלה חמוד נמי לשבועה חמורה דאטו מאן דאמר
 דסבר דלא אמרינן מנו דחזוד אמח' חזוד
 אשבועה לא יסבר מנג' דחזוד אשבועה קלה לא יתיה
 חזוד אשבועה חמורה וזה זודאי לא כמענ' וגם
 אינו נראה כלל לפי הגמ' אם הוא חמוד לשבועה
 קלה חמוד כ"י לשבועה חמורה דבשלמא הא דאמרינן
 מנו דחזוד אמחונ' לא חמוד אשבועה חיינו מטעם
 שכתבנו בהו' שבועה חמורה להם דהרי נודע עולם
 וא"כ אף בחזוד למחונ' מ' לא חמוד לשבועה אבל אם
 הוא חמוד לשבועה חמורה וה"ה בחרם אם הוא חמוד
 לעבר על חרם חמוד ג"כ לעבר על שבועה יזה דוקא
 בחרם דקודם המעשה דהיינו שבועה אוהו בחרם אלא
 יעשה דבר פלוני וא"כ אם הוא עבר וא"כ המעשה יעבר
 ג"כ בבוטו חמורם אבל בחרם דלאחר המעשה כמו
 בגמ' עיבדא דרצ פסא דהחיס היה אחר המעשה
 זודאי אינו חמוד כלל לשבועה דהרי לא עבר על החרם
 כלל וכו' ואף בעבר וחילל י"ט בשניל ממון וורי פיה
 חמוד לחלל את י"ע מ"מ לא חמוד לישבע לשקר וזה
 כמו החמוד למחונ' אינו חמוד לשבועה אף שער על
 לאו דלא חזול משום דשבועה חמורה חידש ומ' ל

דשאלם

ויין

שבועה חמורה כיון שזה חידש הוא בעין שבועה אבל
 יכ"י דלא נזכר כלל בחרם שלא יעשה דבר פלוני רק
 בחרימו סתם על רוב מעשה אחר עשה הנה זודאי כזה
 מורה הר"ת שחרם כזה אינו נכפל לשבועה משום דמה
 היה בו לעשות אף כבוד עשה והרי עשה ה"ן עובר כלל
 על החרם דאמרינן תאמר דחמוד לעבר עכ' חרם חמוד
 נמי לעבר על שבועה וא"כ לפי הגמ' ה"ל כ"ל זודאי
 אין ראוי לפסול האיש הזה מחמת הנהו חרי טעמא
 דלעיל א' שחרם עליו אינו בחרם שלהם וזוה חודת
 סר"ת שכתב לשבועה ועוד הנה החרם על כהנים הנה
 היה אור המעשה כאשר מצוהו בכתב החרם דלעיל
 דבשלמא אם השביעוהו כ"ל להאיש הזה בחרם שלא יעיד
 על שמעון והוא היה עובר על זה וא"כ זודאי היה
 פסול לדעתי ר"ת אבל כנ"ל כפי הנראה בעיני חמוד
 הכתוב חרם אחר שהעיד עליו האיש הזה בחרימו אחר
 באשר שחזקו וזה למעשה רשע אשר עשה ומה היה
 לעשות להאיש הזה ואי משום שהיה לו לזקק לביטול
 אחרו , הנה נראה בעליל מחוק להבדיל חרם שהיה
 צמוד סודת וא"כ האיש הזה לא ידע כלל בנחיה היום
 וזודאי כנ"ל כזה אף הר"ת מורה דהוא כשר לשבועה
 ואף מדברי הד"מ ג"כ משמע דיש חילוק בין חרם אחר
 בחרימו אחרו קודם המעשה ובין חרם אחר היה אחר
 המעשה כ"י ז"ל הד"מ ס"ק ג' ס"יין תנ"ל בשם חשיבת
 הראש כלל קל סימן ו' וז"ל ואדם שאמר עליו
 שיער על החיס אין לפסלו אלא א"כ אמרו עדים ידעו
 בזיבור שהיה שם כשגזרו החרם וידענו ג"כ בזיבור
 שער על החיס פ"כ לשוננו וא"כ משמע ג"כ היכי
 דהעידו העדים שהיה בשעת נחיתת בחרם ואח"כ עבר
 זוה הוא נכפל אבל לא בחרם דלאחר המעשה , וכן
 נראה מלשון הטור והז"י שכתבו וה"ה אם עבר על
 החרם שהחרימו הקהל והנה הלשון עבר מורה על
 שהשביע אחרו שלא יעשה דבר פלוני והוא עבר על זה
 דאם לא כן היה לו למנקש וה"ה עם החרימו הקהל
 אלא דייקא דוקא עבר על החרם אבל לא בחרם
 שהחרימו קהל אחר מעשה , והנה דף מש"ס ד"פ
 זה ברור נמי משמע האי חלוקה דלעיל דקאמר חרם דף
 ק"ו הללו קיבדתי דקברי זי"ט חלוקה שחנניו רב
 עשה ופסקוהו לעדות סבר רב הונא ברית דרז יאוש
 לאכשרינהו , והנה לכאורה קשה על ר"ת דסבר דהיכי
 דעבר על חרם דפסל ג"כ לשבועה וא"כ קשה אמאי

דהעולם נודע אף לאן נמי אף שאלל אח"ט שבוט
 חזרה טע"י וא"כ נראה לשי כל סברות דלעיל דהא
 דספר הר"ח היל"ל דעבר על החיים דנפסל לשבוט
 היינו דוקא בחיים דקודם המעשה אבל בחיים דלאחר
 המעשה אינו נפסל לשבוט כלל ע"כ שפיר קאמי
 בשנים ובשנים וכו' לעדות היינו מטעם רשע דמחז וכו'
 ובאמת לשבוט הם כשרים אף לר"ח וכנ"ל ועוד יש
 להוכיח בראיות מן השם אך אינו רוצה להאריך והגעתי
 וידקדק היבב יראה סתמים ברורות מדברי הס עיקר
 וא"כ עכ"פ נראה מכל הנהו דלעיל דנכ"ד אף לר"ח
 הוא נכר וכו' , זכעין זה כחוב בחסות מ"כ שאלה נ"ל
 טעם א"י לכתור העד הזה הנה מצוהר כנ"ל ס"ק ד
 ו"ל והעובר על החיים שאמרתי כבר הורגו שאומרים
 בכל החיים משניעין אינו ומחייבין וכיון שכן ה"ו
 נזרע ושבוט ולפ"ז העובר על גזירות החיים שגזרין
 בחיים חסוד בעובר על השבוט ועוד שהם מסייעין
 בו וכל העובר ארור הוא וא"זר בו שבוט כדליתא
 בשלמי שבוט פסדות ע"כ לשון חב"י הרי מוכרח ליש
 הרים בין החיים אשר גזר בו לשון משביעין אינו
 ומחייבין זה הוא בשבוט ומדחשוד להאי חסוד בעובר
 על השבוט אבל חרמות שלנו שאין מוזכרין בו לשון
 שבוט א"כ אף בחיים דקודם המעשה ג"כ אינו נפסל
 לעדות ולשבוט ומכ"כ בנידין דין בחיים לאמר
 המעשה דאינו נפסל ובפ"ט שש"ס מוכח דלא הוה
 זה האיש נפסל לאורייתא ואף פסיל דרנכן
 צריך בפרזה שלש פעמים דבה"כ אבל על זה האיש
 לא הוצרכו כלל אפילו ששם אמת כאשר מוכח מחוק
 כחב חיים אשר דחבוטם שהיה בסוד סודות וכו' דלמי
 לא הוכרו עליו בודאי בשר להעיד על קדושתן הכלו
 ואין לנו שום טעם לפסלו

ובעין זה כחוב בחסות הנאון ב"מ בנימן שאלה נא
 ע"ד ניצין שיתנו בקבלת קדושה מכתה שנים ועכ"ו
 יא קלל דנולגותא על אחד מהעדים החוזמים
 בניעין וכבר נשאו כמה נשים על ידי הניטין והולידו
 דמים ונמות וקלח מן הנשים עדיין לא נשאו ונדקו אחר
 פקיל בדרישה והקירם ונמלא הוה זמן רב שהפקד
 אחר אלל אהו העד בים אל מעות גם שער חוב
 ואמר כך הודה מעלמו ששלח יד בפקדון רק עשה
 חשיבה א"כ ע"כ הענין באריכות ועל מה שהע"י
 הגניבה שקנה מן סגנב הגוי ועבר על החיים שהקריעו

כנ"ה על זה טען הו"ד שזה עשה מפחד הסכנה וכו'
 הנה היתר עם הרב הגיטין מלמה טעמים וכחז דאין
 לפסיל הניטין הללו מחשש שהיה מעלמו דשלח יד
 בפקדון יהודאח בעל דין כמאה עדים דמי וח"כ
 הודה על עלמו דהוא רשע דשולח יד בפקדון נקרא
 גזלן גם זה אינו מסוס דאין אדם משים עלמו רשע
 וכדלמרינן בסנהדרין פלוני רשעני וכו' : וגם אין
 לפסלו משום החיים שגזרו צורך מלא לשיטת רשי דאין
 אדם נפסל רק בשבוט דשעבר אבל בשבוט דלאבא
 אינו נפסל שמו בקופשא משחבט וכמו שפנחתי לעיל
 א"כ בודאי העיבור על החיים לא נפסל בהכי מחוס
 דבשעת החיים עדיין לא עבר וכמו שכתבו כל המחברים
 בשם רש"י ז"ל ואף שר"ח הולק על רש"י גבי שבוט
 ביטוי ולדירה הסידר על החיים בעובר על השבוט
 דמי ופסל מ"מ נראה דע"ז רש"י עיקר סהרי העעט כל
 המחברים הסכימו לדעת רש"י כמו שכתוב בס"י
 סימן ל"ד , ועוד נראה דע"כ לא פליג ר"ח אחר"י
 אלא בחי' צור שביתתה סה"י כוללים בו ארור
 ושבוט וכמו שפנחתי לעיל בשם הס"י וכן הרשב"א
 ז"ל אינו פוסל העובר על החיים אלא מטעם שכולגין
 בו ארור ושבוט וזה דוקא לשיטת ר"ח דאינו לרש"י
 ז"ל אפילו בשבוט גמורה אינו פוסל בלתי וכו' ש
 שחיים שכוללים בו שבוט אלא ודאי אף לשיטת
 ר"ח היכי דאינו כולל בו שבוט וארור אינו חיים
 כלל הלבד בימינו ובארצנו שאין נחוגין להזכיר לא
 לשון שבוט ולא לשון ארור רק חיים סתם בודאי אינו
 פסול אף לר"ח ועוד דהרי"ב"ם מחלק בין היכי דבעבד
 מעשה כגון שלא אוכל ואכל דמחייב מלקות ורשע הוא
 אבל נשבע לפצוע ולא עשה כיון דלא עשה מעשה אינו
 פסול לפדות ולשבוט ע"כ דברי הרי"ב"ם ודבריו
 נראים להלכה כי בכל מקום הלכה כדברי המכריע ולדברי
 הרי"ב"ם העובר על החיים אינו פסול דהא לא
 עבד מעשה ולא בר מלקות ואא ויצא לנו מזה
 שהעובר על החיים בעלמא צמידי דלא עבד
 מעשה ליכא למי שיהא פסול אף לשיטת ר"ח וכו' ש
 כנ"ד וכו' שהוא מהנכל וטוען שלא עבר על
 החיים אלא מפחד הסכנה ע"כ עוד נהב שס ואין
 לפסלו מחוב קלא דלא פסיקוקול זה היחוק כנ"ד
 שהרי חשבו הנמים לקלא דלא פסיק גבי אשה אים
 כמו בפ"ב ד"ב מ"מ אין ללמוד מזה להפסיל עד בקלא

מאחר

ונאמר דלא עלתו לא בחלמוד ולא כפי סק' סיני האדם
 נפסל בקבל דלא פסיק וגמלא לפי זה דבקבל
 דלא פסיק לא נפסל רק שנושאוכו' אבל לאחר
 עדיה שצדור' אשר ולא דמי כ"ד להאי דפרק חגרת
 דמיא הקס' יא' אמה צפיד מקדשה דרי היא מקודשת
 אלקה על פי הקול אשרינון לה איתחא אנוני עלמא
 היינו משום דהסס גמר לאו קדושין דאירויחא הן
 אלא מתחת חומר א"א מיהם תיבינן לקול קדושין
 מדרכנן וכו' והיינו שפסם סתת' לצפוס דפרי
 דנבל סילא הקול קדושין כל העולם, מרונן
 ומחוקינן הקול בקול אמה וקדושין נמורים וליכא
 לנו חשבה ע"כ הייבנין וקדושין א"א וכו' עוד
 טעם א"א להכשיר ועל דכלי טוהיח טעם א"א
 עמו חשיבה ע"א דצריי' וצריי' כי לא הנהקתי דצריי'
 רק בק"ר והטעין צנף החשובה מריחא לם א"א
 צודאי יריה גמאנו וישן שהוצת משאח צנימן הוא
 צנמאל לא רלימי להעתיק רק הדברים אשר הסמן
 הצורך הגדול הנוגע לענין זה ולא שאר ראיות אשר
 הביא שם הנה עכ"ס מוכח מכל דברי הנל כאשר
 בהכתי' דודאי הקדושין הם נמורים ואין לפוסלם
 משום האדם כלל כאשר הוא חילק צנמן אחד משום
 דרמוי לבסוק אחר רש"י ושיעמו ועוד חף לדעת ר"ה נמי
 אינו נפסלים מהצח דיש חילוק בין חיס דדן לחס
 דאינהו כאשר כ הכתי' נעין צנמו לענין גיטין ה"ס
 לענין קדושין כי כמו שהם כשרים לענין גיטין
 ואמה מולא ע"י א"א לעמא הן לענין קדושין שהם
 כשרים ותיא א"א ואצורה לעמא ומכ"ס לענין שאר
 עדות לצי דברי ח"כ שהם כשרים אם עוצרה חס
 כנ"ל ועוד נראה מדצרינו של ענין קדושין דקול הוא
 פיסל צעמא אשרינין לה לעמא כאשר כרצתי לבנו
 לעיל וכצדק בהנצרך עוד פעמים אחרים כאשר
 כחצחים לעיל שגם העדים כשרים וצודאי כל עוד
 רוח חיים באלף טנקדש הראשון האשה בחוקה איסור
 עומדת חפצנו בכל אמהות הפוסקים ראשונים ואחרונים
 מלאנו וראינו דאף התקילים צהאר בסירים מחאירין
 לנו איסור א"א הגדול מכל איסורין על זה נאמר מעות
 וכו' וגדולה מזה הביא המרדכי צפרק א"א דינא ממנות
 על שני עדים שהעידו בחחילה לפני כד' שראובן קידש
 א"א לאה ואח"כ צאו אלו עדים צעמן ואמרו שיקר
 אמרו ואין צדק ממש וגם כס המרדכי

מעטם לנו צריכה גט' עיין שם וא"כ כ"ס כנ"ד
 שצודאי צריכה גט ועוד דלא הני טעמים דלעיל צודאי
 הקדושין אמה מעולים והעדים הם כשרים צודאי
 ח"ק לפסול א"א הטל' הללו שלא צנניהם כמזכיר בעור
 ח"מ סימן כ' חובן הוא צב"י סימן כ"א סעיף ע"ו
 דאין מקבלין עדות שלא צנני דעל דין ואם קצנו אין
 דנין על פני וכו' שוסק חמ"ס צ"ס דא צילי כד עכד
 אין עדות שהובנה אלא צנני וכן נראה דעם
 הסך שצוסק סהר"ל וכן סה"ס צנימן הנ"ל שוסקין
 והביא שם המהר"א שוסקין גס' וקע"ה וא"כ ככל
 הנהו רצונה צודאי אין מקבלין העדות שלא צנני
 וז"ל סה"י וריב"א כתב דכח צני עדות לדין על פני
 דקא אפילו צדיענד אמרינן דלא הוה הוציא א"א צנני
 העדים משום דהוציא הוציא ועדים הוא והכחש שאני
 שאינה הוציא העדים אלא חיבה הנצל דין והרי הוא
 שם וא"כ משמע דוקא היכי דהועל דין שם הוא
 דיכולין לקבל עדות צהנחשה אכל כנ"ד דאף הנצל
 דין לא הוי' שם א"כ אמה יכול לפסול דזה צודאי
 ח"כ לעדים ואף לם הנצל דין לפניו א"כ העדים אינם
 לפניו צודאי אין אנו יכולים לקבל ולפסול כי הוא
 נהזמה ומכ"ס כנ"ד דאף היצ"ד לא הוי' שם וז"ל
 צ"י כיון דקו"ל דאין מקבלין עדות שלא צנני כ"ד אם
 עברו וקבלו לא עשו כלום וס"ל טעם צדצד משנה
 וחזר וכן פרא"ס צפסקו וכן שחבור' לא כתב רק
 סברות רי"ב דאף צדיענד פסיל וכ"ס ה"א דוראן צב"ס
 ה"א צ"א וכ"ס ה"א צ"ס וכן ה"א צ"ל וכ"ס ה"א צ"א
 וה"א ה"א וכן ה"א צ"ס ולענין ה"א ה"א ה"א ה"א
 נה יושגמי צמקום דכל ה"א ה"א סנרי ה"א
 וצ"ד ה"א עיקר דאין מקבלין עדות שלא צנני
 וא"כ א"כ אנו יכולים לפסול הפדות הללו שלא צנניהם
 ואין יחצוח א"כ א"כ אנו יכולים לאסור
 ה"א ה"א לעמא כיון דנכ' ה"א ה"א ונחקבל שלא
 צנניה, זה אינו מחדש כניס, הפן הא' א"כ המקודשת
 העומד מנד צהו, נושא אלומות האלמות על שרמן,
 ואימתו חנהל אף ראשי העיר, ואם יבא א"כ לעיד
 כדודי צ"א בהחלף ובהמר ונושא נפשו ככפ', (וכא"כ)
 עינינו רוחות שלכסף מולא לא אמר הון ורודף א"כ
 העדים כקורא צהרים ונכח משפטי הגויים אשר
 סנינו חינו שם שם חק והמשפט אשר לאניהם הוא,
 כוסבס אקיר צווקים וצחכלי כרולכי אמין הוא ישגור
 צעדם

בפנים בתינוול הנקב ולא יתחזק ללתי רוח, ועד היום
עודם כבוד החיות אשר הם כי הם עליהם עלילות
ומטעם זה רבים אף השלימים היודעים על נכון יראים
לנפשו לרל יאמר עליהם זיקוח אלמוני) והודו כל
הימינים דבכה ג' מקבלין לא בפניו, וזה הקין נובע
מחיי עובדא דתרי בר איסק (כחוצות לע"ב)
דלתי ליה את קמבי איתא בו א"ל מרי בר איסק לרב
חסדא רבי ובי דינא הוי תמוציא מציורו ע"ר וא"ל
רב חסדא רבי דייטנא לך ולטולא אלמי דכוותך
מחמע דמקלינן גבי אחס למעבד ליה נגד דת חו"ק
דו"ה למנבזה עדות שלא בפניו, הפן השני, הא אן
קיי"ל וכין לאדם שלא בפניו ואן לה זכות גדול יותר
מה שאלו העדים מצרייטין אותה מאיפסור החמור מכל
איפסורים, וזאת הסברה מפורשת בסו"ע"ן, וכדלתי
בפיק הנוול אשה בכל דהו ניהא לה (כלומר איצט
במוכס שתי, דעב למיחיר טן דו כי') וכן לפי חשיבה
מפרס, ומתיריק הנייה בסיין כ"ב נראה משם
שבדוכין עליהם עשו עובד להודווג בו ולעיוני מודים
כלם מתקלין שלא בפני האשה ואף כי בנ"ד ודאי
קיה לזכות גדול לה כי אם ילזה שמים והצריחה לה
חשיבה לא היחה מבקשה מאת הבורא ב"ה רישו הטוב
'שמנו, איש אשר ה' ברכו בכל ולולא עבר בו רוח
שטות או לולא פנו בו גלי הכמרות ודאי לא היה ראוי
לאותו מעשה, היוצא מדברינו אלה שלה הים הגב"ע
לזכות וכדין מצבה :

ועורר נראה דאף המקדש בע"ה מושטין לקדושין
הנה בודאי יש חילוק בין מקדש בע"ה ובין
מקדש בפני עדים ואחד מהם קרוב ופסיל דבשלמא
אם מקדש בע"ה א"כ הקול יצא שקידשה רק בע"ה
ואכל יודעין אין קדושין חלין בע"ה אבני אם מחילה
יצא הקול שקידשה בפני עדים ואח"כ נמצא א' מהם
קרוב או פסול וא"כ העולם אינם יודעים זה הטעם
שלאחד קטנס קרוב ופסול ונמצא לנו ע"ה התשפתה
וכפין זה כחוב כחשונה מהרי בר רב ובחזומת הדפן
ובמתים ס' דווי :

הנה כל המתנות וגדודי הציסקים חלשו וגו'
לפנינו שפכו סללם העריכו מחי קבלם
לפרוש ולנחון במוח בים הכיכל ולקחן עד ע"ה דק
כל מצבת און :

אמנם אחרי כוונתו שיש גב"ע אחר מחי עדים
אחרים כשרים ונאמנים אשר עדין לא חנו
בהם ידי המתירין להטיל בהם דופי, הנה עשה לא כח
האדם הלוי נקיים הם מה' ומישראל, אבל נפחלי נתן
לאלהים חסלה לנס קשות במים יודוים ולא שחו ולא
יטעו בדברי הקוראים החייהם מלא, כי גם המתירין
שחו קדשה כראשם על גודל השפירות אמנם לאיפסור
אין אותם להסוועה יאמר להם כי אינם ראויים לדון
זה ואין להשיב דב"יהם כי כן הובטל השני מעשי
ידי הדיינים במשפט הנוים אשר סדיבותו ונסק
כדיי טע לבריה הפיכון המצריח מקנה אל הקלה ועל
סי משפטם פסיק וזמנו שבע רצון נפחלי הקל לה'
מחיל וקשה לעולם דור המבול, וזה אשר האלה
עינו מאו ומלגטים (שאו עד לא הראשונה לה כאשפת
מזני הרעה אשפת אפי' על גרים ומלפני עד לא אחר
השניה לה התירה דהם) לא מנע לעת מלא אותה חושם
כאליה סיעדה אשר רצו ית בל הסצוה בים הוועף
מדרך האמת ויאסיק אותה כב"הה החל לקראה אשה
כמשפט בנות חזלאשר היא שיה ונה יאמר לה השחנית
ק"ו אפי' והחנפי ומעזה אשפי יקרא שד :

וכאשר זה לידי הגב"ע מהעדים האחרונים
שלאו אלי הכ"ד הגדול דק"ק לוי"ל
ושלש רבנים מאורים הגדולים וכל הכ"ד חזומים על
הגב"ע שנגבה יום ג' כ"ה אחר, ונקראי שמים ושלש
דלחוח מהשבועה חמורה אשר המקודשת נבדעה לפני
העדים בכל חומר שבקדש בהנחת יד על עשרת
הדברים על דעת המקום ב"ה ועל דעת הרבים ועל דעת
המקדש שלא חנגוד בקדושין אף כי יעבור עליה מס
לכה לא יכוב, כאשר תרות על לוחם העדות באר
היטיב, ובשעתו שנה הצליעל מחזיק בטומאת
מזבס החיבולה שיטת להשיאה וליחננה לנמצא ראשון,
הרימוחי ידי וכחבחי לו מגילת שזרים באתנס המס
לכל יבאו לבחו ח"ו שכול ואלמון לחמש, אלמון מצטנית
שכול לה ולהמסחטעפים ממנה מקהל ה' לא יבאו עד
כי יבא האפסור, וכחבחי שוכח: מבלה באשר גלחוי
אזנו אף אם הוא זר מס' רחוק מתורתו ואיננו יודע
ספר ישאל לא למוריו ויגידו לו אם ימורו את כס
לכל זר אם ימצאו לה אף מקיס צימח דבר ששמים
למחיר שבוועה] שנשבע על דעת המקום בה' ועל דעת
ועל דעת הרבים וכפני רבים, וכל הנשבע לדבר מלפס
אין

אין לו הפרס ואמרין בשרן תאכל ותריך לפרוט את
 שגדר ואמר רב שא משום איסורא ואפילו נשבע שלא
 לעבור על דברי חכמים אין לו הפרס ובדמיונה בירושלמי
 עסקו בר נש דגדר דלא מרווחא נס"ס ש"ס בשרא
 על דעת המקום למא לי בי היכי דלא תהוי הפרס
 לשכופותיהן , וכן נאמר הרמב"ם בשרק שני
 מהלכות שבועות , מי שנשבע ואמר שבועה שנה אוכל
 היס ועל דעמיבם אני נשבע אין זה יכול לומר כך וכך
 סיס בלבי שלא נשבע זה על דעתו אלא על דעת אחרים
 וכיון שהיה פיו ובלבו שוים שנשבע על דעתם חייב מפני
 סל אלו במקום לבו , וכן בשאר מיני שבועות , לפיכך
 בשמשיעיים הדיינים את הנשבע אומרים לא על דעתך
 אנו משביעים אורך אלא על דעתנו , עכ"ל

ואין

לדמות הנידון שלפנינו לעובדא דמקרי
 דרדקי , ואהדרי' רבינא אף שהודר על דעת הרבים
 מפני שנים , הפן האחר הגדר דהקוא מקרי דרדקי
 פיה בשעות מעיקרא שלא ידעו דלא אשהכח דדייק
 כוותי' ושכשחא דעל על ולדבר מלום שפיר עניד
 רבינא דאהדריהו פ' הפרס , וכאשר נכחו רוב הגדול'
 גרמ"ן ז"ל בשמפט המרס שלו ובחדושי גיטין שלו ,
 ובאשר נעריך וגאריך עוד בנין זה : הפן הכ' שאח החס
 שהודר על דעתם ובפניה ההואר משא"כ בנידן שלפנינו
 שהשבועה לא פיהה בשעות כי היא ידעה אומן זאת
 פיהו על כיון מאז ומאז , וגם אין לפני' שום מלום
 אם נישאח לאמר אף אם היה חשש עיגון דאחא
 לא מיפקה' אחרים ורבים אף כי בנ"ד שהמקדש
 לא רצה לברע לה בשום נד אף היס מוכן ומזומן
 לקבל ע"פ דהה"ק עאל"כ , ומי זה המורה שקר חסר לב
 אשר יורה לעבור שבועה ולגנוב דעת המקום בה'
 ודעת הרבים , ולהפקיע קדושי המורה וללא מצוה ,
וגרסינן כנדרים המודר הנאה מחירו בשניו אין
 מחירין לו אלא בשניו וכן נראה מדברי
 ראשונים הטעם דעל דעת רבים אין לה הפרס כוא
 שכיון שצריכה דעת הרבים ודעתו לדעתה אינה יכולה
 לשאל שפאיך חומר אדעתה דהכי לא גדרמי או לא
 נשבעתי אם דעת הרבים ודעתו לא מכימיס , ובארמא
 גמי ה"ס והוא טעם ולפיכך חמר ר"ח ז"ל דכי
 אמרינן דעל דעת רבים לדבר מלום יש לו הפרס
 צוקא כ' הווא מקרי דרדקי : שכל דעת הודר ועל

חית

דעתם הותר :

ושמעתי

שמורה אחד כל אשה את שמו על
 שפתי גלה דעתו הכוזבת למרי בר י
 ואמר לאפילו החירא לא בעי צב"ג , ואמר שמלא
 און לדבריו בטפר גאון אחד . וכאשר חפשי בשמש
 משמש משמתי בכל נלי קודש אשר ישרחו בנזקודש
 כל קדושי עליון , ולא מצאתי אף בחשיבה אחת לרב
 רן ז"ל דאמר דאע"ג דק"ל דאיחחא לא מיסקדא
 כו' אומר אני דאפילו הכי איח לה מצוה אע"ג דאינה
 מצוה ועושה , וכיון דאיח להנמי מצוה קלה נראה
 להורה אפילו על דעת רבים ולא אמרינן על דעת
 הרבים אין לו הפרס אלא לדבר ירשות אבל לדבר
 מצוה אפילו החירא לא בעי , וראי' לדבר מפרק
 השולח דאהדרי' רבינא משום דלא אשהכח דדייק
 כוותי' הכי גמי מצוה קלה היא וכי משום דלא דייק
 כוותי' ליכא מקרי דרדקי דאיכא למימר שבשחא
 ממילא נפקי ואפילו למאן דאמר שנשחא דעל על הוי
 פסקי שפיקום דמלמדי חינוקת כולקו מקרי שבשחא ואי
 מקרי שבשחא או לא ואפילו הכי אהדרי' בדבר
 פועט כוה ע"ל , הגה המורה אשר בא בשכרו מצא
 שער חוב ולא קרא שכרו אשר כהבו עליה כל סגולתים
 באי אחריו ואין שומע לו , ולשון הרב רי"ט אשכנזי
 ז"ל מהלך בארץ במכתב טענה וז"ל ועד איני צורך
 להתלמד בדברי רבינו נ"ר במה שכח אבל לדבר
 מצוה חירא לא בעי , דודאי דבר נעלה ממני
 ולא אוכל הבין דא"כ לתנייא גבי ארבעה נדרים
 שחזירו ז"ל ארבעה חנינין כי נדרים סלי' על דבר
 מצוה בשרט זק"ל דשבעת חלה פליה' ככולל ונריך
 היחר ובי חימא דכל נשבע סחם אכן סבדי דאדעתא
 דביטול מצוה לא נדר וזה בכלל דברי שגנן' : פא ליחא
 דפא אם נשבע שלא ליטב בכל סבה ומלהני' מפילין על
 ראש' אן קי"ל שהיא חסור כדאיחא בשבועתם בנמרא
 דילן ובירושלמי ופיר מה שאמר החלמוד אבל לדבר
 מצוה יש לו הפרס טוה ליה למימר אבל לדבר מצוה אין
 צריך הפרס : אי משום דמייתר ראי' שלמודא מקיחא
 מקרי דרדקי דאמרינן דאהדרי' רבינא היינו דאהדרי'
 ע"י הפרס אלא שקר החלמוד , כו' ,

וגם

לשון סגולת רבינו נ"ג ז"ל , הלשן אומר ואמר
 פלאים וז"ל באמת השוכס הרב ר"ן ז"ל כ"ח
 פלאות בעיני ופמה אני פה קדוש שמוחקי עו שהים
 בקי

בקי צדדי חורם אין אחר דברים הללו שאין פסק
 כהדבר ברור דבי אמרינן דלדבר מזה ים לו תפיה
 לא בלאו לומר שיהא חסד מותר מאליו אלא לפני לים
 כהפיה והפיה מיתא צפי ולא אחרך בזה מפני
 שהדבר ברור ופשוט מאד וכל מה שחפש בזה הרב
 ר' יצחק ז"ל דבר ברור הוא אמת ויציב ,
והרשבה ז"ל כחנ בחסובה בענין אשה שנדרת
 נדר בזה שאם נחקדשה בשטר שאינה
 מקודשת וסוף דבר על הירושלמי ושמעתי מפי גאון
 אחר טעם לדבר הרשב"א ז"ל חסד דוקא שטר ולא
 דרך אחר שהאשה נקנית בו רבותא קמ"ל לאפילו השטר
 דלא מהניא ביה וכדמכילא כחז על הנזיר ארעל חסד
 אפי"ן שאין בו ש"פ בסך מקודשת לי כחך מאורסת לי
 בסך לאנפי מקודשת וחתיא נמי גבי גט כחזו על איסורי
 הגאה כשרוק"ל דמקשינן הויה ליציאה וכיון דכונה
 פ"א לדון ג"כ בשטר קדושין שאלם כחזו על איסורי
 הגאה שיהא כשר קת"ל :

ועוד היא נדרה איסור זה כנמילות חסד של
 המקדש הראשון הרי חלמה עלמה בדעתו
 האלמו ולחילתו כמו להגאה וכיון שכן אין ש"ך הכא
 הוה צי כי דשיך ככה אמרי דרדקי :

ואמרו ר' יודא אמר רב (בפירקא דהן הגולין) אמר רב
 יהודה אמר רב נדוי על חנאי מטמו
 ריך חסיה דכתיב ותי ראובן ואל ימות וכו' כדאיתא
 חס, ואין לה חסרה אלא בשנייה מקדש כמו שנועת
 נדקיסולא וכד נדר וגדר של משע ליחרו דאמר לים
 הקב"ה במדין נדרת לך וחסר נדרך במדין :

עוד לנו דבר שצ"ס הגונע לענינו להיות ניבס
 סה, מה שאמרו בריש גיטין עד אחד נאמן
 באיסורי' אפי"ן דאיסור אישות איסור חורה הוא
 וכן נמי בריש פירק האשה רבה ביצמות אמרינן דעד
 אחד נאמן באיסורי' גבי תקדש אבל וקונמות אפי"ן
 שכולנו איסורי חורם סה, ולאמרו דכרי שאין חסוד
 בראש פסק שהוא נאמן וכדאיתא בפירקא דתולין
 ולא נחלקו אלא נדין שחסוד בו מי שחסוד לאכול
 בשר נכילה כו' ומעיד לאחרים שבשר זה המסוחס'
 בזה נחלקי רשב"ג אומר נאמן על של חבירו ואינו
 נאמן על שלו ר' מאיר אומר שחסוד בדבר
 לא רבי ולא מעידוק"ל כרשב"ג וכדאמרינן בפירק
 בת"א יוצא נאמקי סה הלכה כר' מאיר או כרשב"ג
 ומסיק הלכה כרשב"ג

גם נראה לדיוק ליטנא פ"ב דכמוכוס (דף כ"ב
 ע"ב) דאמרינן תהא צ' אמרו נחקדשו ב'
 אמרו לא נחקדשה הרי זו לא חנשא ופריך פשיטא
 לא ראינו אינו ראיה לא צריכא דדירי בחזר אחד
 מהו דתימא אס איחא דקדשא קלא איה למילתא קמ"ל
 דעבדי אינשי דקדשי בנינעה כו' : הנה עינינו
 רואות הכחשה ובלי קול חיישינן לכל חנשא, קול
 ברור דפוחוק ב"ג חיי דינא וכלס גורו אומר לחוש
 ואין שום הכחשה בעדות ולא שובר אחר לקול בעו
 כנ"ד עאלכ"כ ואין לומר שאני סכא לפי שנאמת, לא
 טובת יהודית בת מטרד מיתודית ביהא דר' חייא
 דמיירי סה ג"כ דכאחזיתיה על המסבר ועמדת
 אח"כ שבט בישראל וצרא רבנן ענהם : וכן ד'
 מיישאל אחזני עדים נכד עסקן כו' אס חבל ולהקק
 עדים מעידיס ועומדים לפנינו להעד : וכאשה
 פיימתי היטיב בדבר בכל אשר הים למראה עיני
 ואשר הבנתי מסוך דברי הבתי דיניק שהעידו על כתב
 ידה שכחבה בלשון בעלי ואשר שמעתי מסביב שחו
 אל אזני אמדנות ובכחוח סרבות אשר מעידות על
 חקדושין באה עדים, וכולנו רבנן קמאי וכתראי,
 כמו הרא"ש בכלל ג' ס"א, ובכלל ח' ס"ג וסבי בא"ס
 וכי ד' ס' רכח שהביא חסובת כרשב"א ומהרי"ך
 ומהר"ם ביבוסה ז"ל בה"ב ס"י כ"ד וקיו כולם מסכימים
 לדון באמרון דמוכה, ואף כי נכון שיקום הדבר אף
 ע"פ שנים העדים שהעידו לפני הגאון לי פתן מ' וב"ד
 כיראיות פאוסרים כראי מוצקים לחוק אח הדק ולא
 יפול ברור ארצת, ואחר חודיע אלהים כל זאת מי
 יחן ואלפי מהראו על ככה העמירין לפתור א"א
 גמורה אף אפינא גין לזאת שלא ידעו מעדיס אחרים:
 ואולי לא יאמן כי יספר כל זאת או אולי שניתי אני
 ברוחא, הנה אעתיק לפיני כל האשיות והמוסדות של
 העמירין וטעמס ונימוקס ואעתיק גם זאת שהיה
 למראה עיני אשר עליהם שצנתי הסוללג וערכתי
 מחיקנליי לפרוס ולנחוד כמות בית כבועל ואלס גם
 אלס לחמיה אכשי אחת הכר במשע סכלס מי סוה
 אשר ייעין ומי יטמאל .

נוסף הכח חרם שהיה למראה עיני כמחירין
 שצא אמת חכונ לעד מי יוכל להחא סק על גודל משע
 רשע ושע אפר עשה ראובן ננד שמעין אשר קס עליו
 לאבד אוחו ואת רכוסו בעלילות סקר אלס סמאריס
 באשר

ד' ק' לוב' בח' ע' וליהר ט' אח' כח' על העמק כחב' הג' ל'
 וחחס בח' י' ממש ו' ל') כח' העמקה זו הועמק מכחב'
 העמקה שהביא אל' המנוח יאודא ספרא וחחמחי על
 העמק' איך שהועמק מגוף הכחבולפי שהדבר הי' בניני
 במחשבה לפי שלא רנו להראות לי גוף הכחב כחחסי שס'
 אחר הקיום שגוף הכחב' עדיין צעין ח' י' ר' ר' נדי
 שהמפיין יתן עין פקידא על זה ולא לדון ע' פ' וזה
 העמקה ולראי' בלחי עה' י' ב' כ' חמו חקמ' פ'
 ה' ק' אריה ליב' הא' צ' ד' ק' פינאטש י' ו' ו' אגפי'

נוסח ההיחר הועמק בקאנאלארום מ' ק' מלס במלס
 בנידן המאורע אשר השיער שס' עלי ילוח דברים לאשפ'
 יהודית בה מטרד מטעליז' ח' ב' נירוף עדין ראובן
 ושמעון שהחמו ח' ע' על דבר עדוחס בל' ק' אלט'
 טעטיסי דפה . . . ובקאנל' של . . . קיימו עוד
 דבר עדוחס , קיימו וקבלו להשיד בכל ב' ד' הכל דבר
 עדוחסאמרו באמה ונדק ח' ח' נאע אחיעור עם הטדים
 הכל לק' פוסס ע' פ' פקודת . . . היו מוכרחים
 הרצ' דק' פ' וביח דינו להזדקק ולשמע דבר עדים הג' ל'
 והעל ילוח דברים של אחיעור אשר שס' להאש' אג' ל'
 וזה דבר המשפט אשר ינא מלמני ב' ד' דה' (חמליס'
 מכחב' כועסו ב' ד' הגדול ד' ק' הג' ל' י' ד' בל' שבע טוה'
 אליכס איסיס גקרא לפודיע ולקודע מעין המאורע פו'
 אנחנו ב' ד' ח' מ' כחורס עשינו והגס שש' עדים הג' ל'
 העידו עדותן בח' ע' וצח' ובלאו בעלמס עה' ס' על כל
 דברי עדותן כו' מאלנו ח' ע' מחוייבים בדבר לעשות
 כמשפט וכחוצה במוסל על כל ישרי לב' לאפרושי
 מאיסורא כו' ינחנו בשורחיים הללו לאודיע לעמק דפעי
 למידע שחוכן דברי העדים הג' ל' הוא איך שאחיעור
 קידש לפניהם ליהודית בה מטרד מעטליז' ח' מ' מ' מ' מ'
 הטוב כמבואר באריכה בדברי העדים הג' ל' הכל באר
 היכב וכספ' אנחנו מחונים בכ' ע' עד טעטיסי מס' שמוטל
 עלינו להודיע כ' ל' לד' חשני וכפ' מ' אל' יח' ח' ל' במבוכה
 גדולה כזאת ויסינו אותנו דבר ח' ח' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
 שום המרשלות כלל וכלל ודי בהערה זו ח' כ' ד' כדוש בי
 דינא רבא פרצנים האלו הגד' המפורסמ' בנירוף כח' ח' ח'
 רב' הגאון המפורס' אבדס' ק' (חמליס' מכחב' כועסו
 ב' ד' הג' ל' יוס' ג' ה' אדר) אנתנו ב' ד' פח' מ' ח' ח'
 עשינו ולא בנו עדיין עה' ח' על דברי עדותן הג' ל'
 מחשבה שהעידו שלא בפני כד' הגני' וח' ח' ח' ח' ח'
 בלחנו למרוהינו וכבוד האלופים הדיינים המקוררים

בעיר

א : כאשר יקום איש על רשעו ורצחו נפש וההיום
 נחברר לפני ב' ד' וכבוד מנהיגי הקהל י' ו' ע' פ' עדים
 כשרים וכלמנים אשר נשבעו לפנינו והקהל י' ו' שידע
 להס' בבירור גמור שנמצא לע' פ' ח' י' ראובן הג' ל' ע'
 מוזמן כמס' מאוח' אדו' אשר הוא נוסח ונוחן בהס'
 מלבד אה' שיש לו בשלוחה אלל . . . סך שני
 מאוח' אדו' וכדברים האלה העידו העדים כשרים
 הג' ל' ובשבעה פ' ל' ס' ראובן הג' ל' הי' פחשאר ח' ע'
 לשניהם ב' ו' ע' ע' וועט וועט וזהו או בקרב' וועל איך ז' י' ז'
 עם סחו' של . . . אונ' ע' וועט מ' י' משרס אויך
 ניט קאנין זיין הלא למשמע אוןן דלכס נפשינו כי
 ידוע לכל בני עירינו שכל הסך הנמצא ח' י' גטוב הוא
 אחו מרכוש . . . כאשר ידוע לנו שכמס' פתמים הי'
 נאשס כנגב בפדיות ובהוצא' הדרך רק . . . לא היה
 מקפיד על דבר מעט וכיוחר שפסס ח' ע' לפני . . .
 כאיש עני ומדינה בעני' ולא רצת' להראות אח' עשרו
 בכון מהראוי ס' להמרים אותו והא' רכושו חק' בכל
 הפוז' ישראל ונמח' שמו ולא יוכר עוד בישראל ולהכריז
 עליו כרוזים ברבים ולפרסם את קלנו איך שפדיין . . .
 פומד במשפט וסמוך לגמרס אסרינין לים לילך עמו
 בעיקרון פן יהי' ח' ו' לבוז יוחר ע' מלמני' של האיש
 בלישל סזה אמרנו שיהי' בשב' ואל' העשה עד שישלו
 בעלי זרועו ואו ינקום את נקמתו בכל מקום אשר חשיג'
 יד' הן בדי' הן בדלחה ומעשה מאחנו ב' ד' וכבוד הקהל
 י' ו' ומכל העדה הנוגעים לכל דבר שבקדושה האיש
 בלישל הזה רחובן ימ' ס' הוא מוחרס ומטודס ומופרס'
 בכל קדושה ישראל עמא עמא יקרא ז' ח' ל' בכל מקום
 שום נאמס' ויסכר פי דברי סקר אשר סקר ענה ב' . . .
 וכל רכישו הוא מופקר ל' או ב' כו' ח' ע' פ'
 הפקר ב' ד' ונכל מקום אשר הנמצא ימצא אותו והא'
 רכושו רשות ל' . . . לגבות ממנו הן בדי' הן
 בדלחה וז'ס' בדי' ובדלח' אל' יודקקו לשום טענה של
 האיש בלישל הזה אדרבה מבקש' אנחנו מכל בדי'
 נב' דלח' ש' חנו עוזר' ל' . . . וב' כו' ח' ל' לעקל אופו
 ואת רכושו בכל מקום אשר הנמצא ימצא אותו ב' ד' ב' ד'
 נדק דס' ק' י' ו' וב' ד' כדור האלופ' הקהל י' ו' הבאים
 על החמו' הי' י' ח' י' ב' שבע חק' ל' ל' יוסף ח' ח' ח'
 יעקב בהמנוח מה' מרדכי מאיר כמ' חיים בעקירת
 הקולמס יושע פאליק : (יגר שהדומא דפרב המקיים
 כמס' הפרס' הג' ל' שהעיד לבסוף לפני הג' ד' הגדול

הרצנים שלו והוא לא עמד לפנינו עמהם: יתכנו יחד
 עם שרצ דק"פ כפי חוקק הפקודה לעיין ולפקח בענין
 זאת האשה מרת יהודית וילך ע"ס דח"ק
 וזאת אשר יצא מאחורו בדעת כלם, איך מסני כמה
 פעמים נכונים חרשות ביד האשה הנ"ל להגשא למי
 שחרטה מן השוק והרי היא מותרת לכל אדם, לפי
 שאלו עדים שהעידו על הקדושין העידו
 שנתקדשה להנ"ל פה. בפאלי ראדוויני ברחוב
 ארימבאך י"ז לועט ועדים אחרים באמנים העידו
 לפנינו בח"ע ובח"ח איך שהאשה הנ"ל היחה חולצה
 ביום ט"ו וי"ז לועט ולא יצאה לרחוב העיר, גכשמענו
 מפי העדים שהעידו לפנינו ביום י"ב מארטן שר'
 שמואל שהוא פסול לעדות ולשבעה, גם היה
 לערא' עינינו כחז חרם (ראוי להחליק מסנסמד) על ר'
 ראובן הנ"ל ושם היה כחוב שהוא ג"כ פסול לעדות
 ולשבעה, (מחמת מסירת) ועד אחד העיד
 לפנינו ג"כ שהוא פסול לעדות ולשבעה מחמת שהוציאו
 עליו שם רע, זה כמת שנים לפני הנ"ל דפה ע"מ
 וגם מפעמים אחרים, כלנו בדעת אחת
 החרנו לשוק, והאשה הנ"ל מעתה מותרת לכל אדם
 אך לפי שהרב הגאון מיזליש השיג מאחזיר הנ"ל,
 באחרו זמן מאנדלעט ינחביצאש אלף אדומים (בחוקק
 הרעסקריפט שהשיג אחיעור הנ"ל מהמלך יר"ם)
 שלא יסב הרב הנ"ל עם הדינים דפה ג"כ משדה הרב הנ"ל
 אח ידיו לאמגיו לכל חכון ידיו עמנו על ההיחר י"ך
 שמרי צר"ה השיג אחר זה רעזיליניע סאוכל'
 מהמארשל ליטעווש שאף אם לא יסב הרב הנ"ל
 יכולים אנחנו צעמנו לדון בכל חוקק ועו: ע"כ
 כמחוייבים בדבר גזרנו אומר לפי הנראה לעינינו אין
 בכל דברי אחיעור הנ"ל ממש ע"כ החרנו אח אשה הנ"ל
 לכל אדם ומהיום והלאה אין ביד שום אדם למחוח לה
 ולקיום דברינו אלה אנחנו מקילים חרם חמור, ומזנים
 שלא ימצא בכל ישראל שום אדם אשר יוציא לשו על
 האשה הזאת ובקדושין של אחיעור הנ"ל לא יזכרו ולא
 כו' וזאת למודעי שהעדים שהעידו לפנינו בח"מ
 בענין הנ"ל מלד מר אצל וכו' הם כשרים ונאמנים
 לא נשמע עליהם שום לעז ודבר רע ולראי' באנו על
 החוס בכירוף ההחלן דפה יום ס' קויעטשין אלף
 חס פט"ל שמעון בח' שמואל שחלן אפרים ליבוב
 הרב מגראדוין חלי' מסקאכניץ אינן יואלף מואלקו
 בית

יהודה ליב מקרקח עקיבא בהו' סודי' שלפה כס'
 ליב מאפטא (העחק מן גב"ע הגנבס בני דינא רנה
 ד' ק' נובלי יום ג' כ"ג אייר) אנהנו פדיסח"מ מעידיס
 בח"ע באליונ"פ בח"ח וכשבע' דאורייתא בהגחחיל
 על הספר צוה"ל מיר וענין בוועזין צעיר"ה בהדירס
 של הרבני מוס' אחיעור הכהן בפלאי העומד ברחוב
 טרעמבא' הנקרא ראדוויני בשטח השלישי בחדר נומר
 כ"ד המיוחדה וקבוע לאחיעור הנ"ל איז צו אים גיקמין
 האשה מ' יהודית בח' מטרד מעט לי"ז או אונ האט מפליר
 גיוועזין אן אחיעור הנ"ל ער ואל איר פר שרייבן
 בגראד צו דיא שלש מאות וארבעה ושלשים אדומים
 ארבעה עשר זהובי' כב' גדולי' עד אלף אדומים
 כפי שחבטיח לה בשטח הקדושין, אח"כ האט זיא
 זיך אייביג גיוועזין אונ האט צו אים גיזאגט צוה"ל
 איך האב מיך מישיב גיוועזין איך וויל' ליבר האנין
 או דוא ואלשט מיר קודם דאש געלד סך שלד אדומים
 יד זהובי' כב' גדולים מיר גאר לחוטין שענקין אלס
 קדושין וועלין דיא קדושין וויכטיגר זיין וויא דיא
 ערשטי פון נוקר ו' האט אחיעור' הנ"ל איר משב גיוועזין
 צוה"ל מיין קינד וואש קומט דרוש איך טוא אלעק
 אן גרונד אונ פר לאז מיד אילטן כמל' אויף טיילס
 ווערטיר איך האב דיק כלל רים אונ דעה סאוכל'
 האב שוין בלא"ה זייער סיל סואלוח גימאסס אויף
 וכהיום וועל איך דיר פר דיא עדום טענקין ג"כ דס
 חוב סך שלד אדומים יד זהובי' כב' גדולים כ"ל ואל'
 או אביך ואמך וסאר שונאים וועלין דיק אן שרייבן
 שטארק מיצ'ר צו זיין וועשט דוא מיר צו רייבין מיין
 פר מעגן אונ וועשט ח' מיט מיר ניט לעבין וויא טש
 גיבער צו זיין פאט אאשה מ' יהודית סג"ל פאב
 גיוועזין לאחיעור הנ"ל האב קיין מורא ניט איך וועל
 דיר שווערין אז איך וועל כבוס לאסאן דיר טעם
 יעבור עני מה האט אחיעור הנ"ל באשטאן על צל
 הנ"ל אונ האט צו איר גיזאגט צוה"ל דעם חוב וואש
 איך האב צייל דיר בין איך דיר פאלל לסס קדושין אאר
 דער דין איז מיט איין חוב אליין קאן מען ניט מקביל
 זיין ככן גיב איך דיר גאך איין אדום וצב אונ מיט דעם
 חוב אונ מיט דכס דוקאטין ואלשט דוא צו מיה
 זיין כדה משה וישראל והאשה מ' יהודית כ"ל
 לידה אונ האט איר הינד גילייגט' סאמאל' אונ
 אונ פאט אים צו גיבן ארין צייל גיב סאוכל'
 צוה"ל

בזה"ל לא שוער איך דיר אז על דעת המקיים ועל דעת
 חרדים ועל דעת בלי שום ערמה ופירוש וכלי שוטהים'
 והסרה וחרטה שבשולש אז איך וועל בשום אופן ניט
 משנה זיין אונ וועל דיא קדושין ניט דער ווידר זיין
 אונ וועל דיר גאנצן גיטרייא זיין וייל איך פיר שטייא
 אז עס אזו אילטן לטובתינו וייל איך שפיר אזו אונור
 ליבי סון פעסט רעכט באזעצן איין, וכל הנ"ל היה
 בפנינו עדים ח"מ ביום ג' בא שבט חק מס פיה בע"מ
 וח"י דלמטה חציר עלינו כחאז עדים כשרים
 ונאמנים והאננו עדים ח"מ מעידים צרעון לבנו מתע
 בלי שום אונס והכרח כלל וכלי שום פניה כלל כל מה
 שהשז יוכל לדבר וכו' ונח"ח ובצ"ד בהנחת יד על
 הקשר על כל הא דהחז ומפורש לעיל ולראי' באנו ע"ה
 יום ג' כג אייר דהאי שחא מט לפק נאום יבר"ש
 נאום יבא"י ונאום ציבית"י . ע"ה רש"ן הרב הגאון
 הר"ד ד"ק יצ"ו עס ביז דינו הנדק קיימנו חתימות
 העדים הנ"ל דהיינו ה"ה . הנ"ל ה"ה . הנ"ל ה"ה י
 הנ"ל . וכן אמר ונח"מ שבפנינו ח"מ חתמו א"ע
 בחתימת יד שחאז ונכ"מ ונכ"מ ע"פ ציוו סב"ד הגדול
 סב"ל דברי עדות הנ"ל הם דברי אמח ונדק ככן אשרינו
 וקיימנו כדמח נאום זאב וואלף ששג דהרב הגאון
 יונאום ה"ק יוסף ב"ה הרבני מ' נח זל"ה ששג
 דינים ד"ק יצ"ו . ע"ה דינאוימי מארון הגדול ה"ה זשיד
 חמשה ע"ה שחאזני ב"ד יהיו שומעין דברי עדו'
 הנ"ל ושאלנו אשחני ב"ד העד' הנ"ל ב"ה ובח"מ והגידו
 לפנינו בחירח עדות ונח"מ שכל דברי זשג הנ"ל הכחזי'
 למעלה שהם חזומים עליו בקיום חתימת ע"י שלוחי
 דביה דינא הנ"ל הם בניס ואמיחם והגידו לפנינו ג"פ
 כל דבריהם הנ"ל בע"פ דברים כהווי יתן שכתובין למעלה
 בדריגה וחקירה סב"ד בי דינא רבא בצירוף כבוד
 הגאון המפירקס אב"ד דש"ק והגליל יצו הבאים עה"ח
 יום כג אייר שנת הנ"ל פה קק . ה"ק בני הירש החונט
 בקק לוב והגליל יצו ונאובה"ק יושע העשיל הכסאן אב"ד
 דק"ק לדמי והגליל יצו ונאום ה"ק ארי' ליב אב"ד
 דק"ק פינטיגי ואנפ"י) חמניח מכחב כוננוהו ב"ד הנ"ל
 יום למב"י כחזב הוא להגאון הגדול חתפורשם בכל
 אש"מ נשיא אלהים בחוכמו האב"ד דק"ק קיקא
 זכחניחו ונלמו כחזב גם אלי פלמוני המדבר (הרבני
 מר אחישור יתן קול עירר הנרדמים ויחולל כל ישרי לב
 זיקר לבס כמו על ונאשה יאזע מע"מ אשי מכחבו

הנ"ל באר היטב . אך לא עלינו הדבר לגמור, אם
 אמנם כי הוא במכחבו עדיין לא הגיע למחנה ולשליש
 די באר גדול עוחחש של המחירין בלא דעת וכשרון היא
 כמות עמנו הכי הרסן בפנינו היום סב"ד הזני סס דבריו
 במשפטי הגוים אשר סביבותינו ושם סס לו חק ומשפט
 אשר לאלהים הוא ע"כ אחס הרי ישראל אשר בית
 ישראל כשען עליכם ובידכם פוז וממשלה להעמיד הדת
 על חלה כי לא עליכם יאור זיקות פאשרה כחורה
 חצא לקנא קנאתה' נכחות והעביריו קול במחנה
 העברים למען לא תנודדנה נפשות יקרות ברשע אשח
 אים אשר מזורה התיחר זרו עלי פח יקוש באש לא נפח
 וחורה חבקע אשעה ושרף השורף הנד וזיד, שמנו
 מבטחינו כי בעט רמיווחינו אלס חלהש חש דח בקרבני'
 ומחללו חושים לנאח לעזרה ה' בגבורים בפיות לאל
 ידכם למחות בעוברי עבירה הב"ד הדורשים בשלמו
 ושלום חרדו הנפלא הנבא יכעס"ח למד למס' בני ישראל
 (חמניח מכחב כוננוהו סב"ד הנ"ל יום ג' סיון כחזב
 הוא להגאון אב"ד קק קראקא . וכחכניחו ונלמו גסאלי
 בחיב) אל רוס חדר גאון ישראל כו' חנה כבר
 הארכנו וערכנו מעניח לרוח הדר גאון כדון קול
 הרעז במחנה העברים על חודות הקדושין של ה' אלמנה
 יהודית בת מטרד אשר הקול הילך וחוק מאד שחקדשה
 לאחישור הכסן וגס כנכה עדות ע"ז בני דינא רבא
 דק"ס גם היה למרה ע"י ה"ה ב"ד דק"ס וכמו כרהיה
 למראה פיננו ב"ד ח"מ אגריזוחא חאשח בכחיתבה ידה
 ממש שכתנה להמקדש בלשון אהובי בעלי : והנה
 אח"ז השיגה יד המקודשת כ"ב מדיני נדק האמנונריים
 בעיר . . להחיר האשה בלא גט, באמרים סגבו עדות
 שפכישו עדות זו וואצרו שבאוחו יום לא יצא האשה
 מפחה ביחה כי הימה חולה, גם העידו על עדים
 הראשונים לפוטלם מפסרוסם, אך חנב"ע היה שלא
 בפני הצע"ד וסלא בפני העדים, ופד היום אינם
 רוצים לגלות מי אלו העדים הפיטלים ושאלנו דעת
 כ"ה הרמה בזה, ועוד גם היום ידינו נטויה לעזור
 בתלין לא ניבל, כי רבים אומרים לנשנינו מדוע
 אנו מחשים מלמחות שלח חנשא בהיחרוז כי היא
 מחובבי ק' אס סב"ד סב"ד כזה ראוי שידונו בו גאיונו
 זמנינו ולא כל הרוצה ליטול וכו', ואם שנעינינו
 ישיד התיחר הוא עשוי מקורי עבדים ואין לו על מה
 לסמוך, ונאנרתינו הראשונה שפכשו לכ"ח רמונו
 דברינו

דברינו בקצרה מחלקי הסוד והכונה, אפס אנהו
 הרסן דברינו שלא להורות לא יהיה ולא איסור בדבר
 מטעם הכתובים רק בזה מלאנו עצמנו מחויבים להודיע
 הדברים לבאנוי ומינו וחס יורו כדח מה לעשות ועשה
 ביותר מלה ענין להודיע כי רוח הטוב של עלינו
 להודקק לשמוע שלמה עדים אחרים ללא מחונן העידו
 מאז בעתן זה ואשר חלפה ידי המורין אבל אחרים
 אנשים ידועים אשר מיפיהם לא נחשע עליהם חוס קול
 דופי ונכשעו בטועם ממורה שהיו קרובין גמורים בכל
 האופני האשר חרות על לוחם הדעות באיכות ואשר
 עמדנו על החקירה והדרישה לא מלאנו שום מקום
 מסכים לחמירין, לכן באנו להודיע את כלונותה
 לרום הדבר גאונו כי הוא ראש לבני הגולם ולרכ"ת
 הנדקה להשיב לנו עי"מ האפשרי לעשו הרמה יהיה
 לנו לעינים בושנו ונכלמנו להרים פנינו מהקוראים
 אחרינו מסביב הגדר החל לפיות פרוץ בארץ ואין איש
 שש על לב הלא כת דברינו כי דינא רבא ולדק
 דפ"ק ינו ונצירוף כבוד הרב הגאון המפורסם
 האב"ד זר"מ דפ"ק והגליל ינו הדורשים שלום
 אדר גאונו ושלום חוררו, מעמירים בגודל סלחתו
 ורוממתו ושלוחו עם זקנן ושיבה לא ינו לארץ
 מנלו והנרד שלום אחריהו, ומשחוקקים ונכספים
 לחזות כנועם במהרה רמחה חסותן מעומדים
 בכל עם לעבודתו לשמור לעשות ולקיים ככל מלתו
 ופקודתו ולדג שור צעזעס אהנתו באוס ס"ק נבי מירש
 החונה נק"ק לוב והגליל ינו ס"ק יושע העשול
 האב"ד דק"ק שערשי ונאו ס"ק אפרים פישל בהמנוח
 המפורסם מסורר אלכסנדר זיסקינד זלמה
 (העסק מגלת ספרים וחוכמה מגולה כוננו ידי ס"ב
 הגאון פאר הדור הפארתי ישראל נשיא הלויס האב"ד
 זר"מ ד"ק קראקא והגליל ינו שכח להרב הגאון
 האב"ד ד"ק אפטא וכעה יושב על כפת הרמה ד"ק
 סאכטש) אור ליוס א' ד סמוז מט"ל בחירי רחש
 נסעי כבוד אהו' ס"ב נד"ו הרב טו' : בקירו' לבי חמה
 על זה ינאו נכרים חוץ להקומו חכיתי לה' ירוס קרנו
 וישגא אחרינו וינליח בנקומו ארמות דריקים בן הוא
 וסופן שלום והכל לפירוב הענוה, עמה בלתי היום זה
 ימים מדינים חלי אברוריים כמה רבנים מפורסמים
 ירעשו נאום מדברם על אודות המאורע בנידון יהודים
 דח מקרד ואני לא רייתי גהקוע ענמי בדבר, אחרתי לא

עלי המלאכה לגמור ואחריות דאינד לא ניחא לי לקבולי
 אנפאי, אלא שגיש לאוני כי נעשה הענין ההוא דבר
 שיש לו חמירין עם היות כי לא נודע לי על מה אדני
 ה' יורר פינעשו, אענוס נשעו כי סר"ח הסכים על
 ידן כשהו זה היחרא, אפרמי פוזה בלא ילא מח"י דבר
 שאינו ממוקן, והן עזים הוזה קמות סוגד לי מפי מכתב
 כי דעה רב"ד ד"ק * * * בלתי לדי העסק מילין מהנב"ע
 שהוגבה מחדש ב * * * ע"פ עינים נכדים אשר כל השומע
 ישרד או לדר סדך עלתה ניצוי, ביותר בו ח"ו
 ממורים ביהראל, ובלתי ספק נגיע ג"כ לרכ"ת סתח
 הנב"ע ה"ל, ואני המתחמד על רכ"ת מדוע לא יכלח
 ח"ו מול נפחל לגזיר אומר עליו לשלח לוחה החוזה,
 אחרי כי רכ"ת קרוב אל החילול בחינתו נעשה בעיר * * *
 גם אני אבא אי"ת לעזרה ה' בגבורים לספוך מרורות
 סחכים שלא יעשה הועבה כואה צי אראל, וכנד הייתי
 עשור חניח נגד נפסל כנ"ל לולי כי מוצטחני מעש
 ישמע לקול דברינו ועל חסות רכ"ת אייחל חייק
 בפאטשט המוקדמח היום הדבר מוטל על כל אשר יראח
 ה' מוגעם בלבבו לקנא קנאתם' לנאום, מפני איש
 לילה וגודל נחישם פפאטס הדכרה לקנא, וביום
 יגדל נא כנפס שאירו בקרוב אליו דש"ת ס"ק יצחק ה"ח
 מלבוז חונה ד"ק קראקא והגליל ינו (העסק מילין
 שכח הגאון הנ"ל להרביים המיוסגד"ול יושבי ע
 מדין ד"ק לוב) ב"ה יוס ג' ו' סמוז מט"ל קראקא
 תמכילים יחירו כוזה ריקיע ונחקים, החסונים
 באלונים כראי מונקים, להם הקים ומששמים
 דריקים, שומרים אמת לעולם עופים משפט
 לעשוקים, פרו יכרחו כחכאלת הסרון ושכנת העמקים
 כבוד את' ידיי מדנים כמולאים ומזלגים דיני
 עומחי' מונקים שופים בשער כח רד"ס ד"ק לוב'
 והמחמדים שבהם כבוד שאירי הרבנים המאורים
 הגדולים כמולגים באב"ד ד"ק פינעס ויהאב"ד
 ד"ק ללדער ינו ומפארם מלגס בראשס דוד חנ"ג
 ידיד נעמי ברב המה"ג המפורסם השלם ב"ה
 הרופיות ניס"ה ע"ה מוה' נבי בירש אב"ד זר"מ ד"ק
 לוב' והגליל יחדי יגיה המים המימים חיים וקיימים,
 עד יפלא ארקים, גלילי זהב ממולאים כהאיש
 אהיוהיבם המחיותו הבורי מול ענר פני נס העסק
 הגב"ע הידוע ואני פרימחי ידי ונחמתי סיקף לס"ב
 האב"ד מאפט כאשר עיני מעלהכס ברמה לעזרה ניצוי

עסק

שעתיק מילין משכבני תרופת מה ועוד ידי נטוים חיים
 לתרופת אומץ בדבר בכל סוג האפשרי להכניע ידי
 עושי טמל ולא יבא חובתם כואם בישראל וכו' ואלום
 יגדל לא נכנס שאירם ומחו' הדש"ם כלב ונפש חמי'
 כואב בנחיצה נמתם לסוס רחיקת הכידואר ה"ק ימק
 סלוי מלכוד סחונס ב"ק קראקא וסגליל י"ו : (ערד
 סדק ורופו סגלון סג"ל וידו נטוים) ב"ה יוסג' וך
 סמוז מסל : בירך אשיב , לטואל כענין ומשיב ,
 כחונא דלכחי ימיב ס"ס כו' , גי"ק סגישני לנכון של
 סחאטע ספנס סמיני על אימור ססובנו הרמתח ער
 בה פלא ידוע כי כאלו אמרו מקדימין והנה סגלון
 אכ"ד מאספסא ססיב לי שרפשו עמי ליבא לעורח ס'
 בנבורים ולס"ג כבר סוסיר כענפו לנסתל לחיוח סרוש
 מניח וכו' ב סוסירה סגלון (סמית) אכ"ד דקראשניק ווח
 נספל כספון חרש וחיסו כדרבנן לא מסנה וככח אלי סרב
 סאספסא וס"ל סירחא לכסוח ולנחוב לאיסר וכמוני
 סמוז דמיו מסכמס אמנס סיוס סוס נסחל כעס חיינו
 בניחו סנספס מוס לוחס עדין חני מסון כדבר ונח
 להסוירני סיכפ ספספס סלימס פל כל סדכרים וחי
 סג"י מוכן לקבא קנחס ס' ככחוס כדדי לססוח כעוברי
 ככרסולח סרוש' מאיסורח ומחמס נחילח ספספסע ,
 ס"ל לסאריד ונקסס נסשי בקרס וסלום סלה"ס ומחי
 כד"ז סדש"ס ומסן ביקרו , סכ"ד סכוסכ כנחילח ,
 ח"ק ימק סלוי מלכוד סחונס ב"ק קראקא וסגליל י"ו :
 (גס סיס למרחה סיני ססחק מלין ססמכמז ססוכון
 לרבינו יחיקאל סגלון סמיסי נר סישראל ססחיר לנו
 בגלום ססלסייה כסלו חור סורמו יבא חור ככעסיס
 זפור מכסניס סגיס לגלוי וסנינו חין די כאר סמכסס
 סרס כסמכנס) סנס כל מחמר ומחמר אחר אכלמי
 כמגיסס ססלוחס אלי סיס כי כמו ססלח וכל כוסע
 כמדקידס חרב סלו ואלו דברי סלחיס חיוס דקרו חכ לבי
 והסמידוני מר נורח לקרא על סכפר סכוסר סכפיר
 סיוסכ על סטריפס מלא רוסיס :

ג מלחמי חון לי ורח מי מדברי רז"ל ססומר לי
 וחוכה עלי וזכוח סיה לגסשי ונכון מחל ליתן קול
 ססוכוח קרית ולסבריו וחס ככל סגוס ססחנות ישראל
 סססס סגיס ססנסלח למען לא ינוח סכפ סרסע על
 גורל סדריקיסולח חיה למכסול ולסוקה לקדוסי סליין
 סגן זסני סס חיוס סיה לסססססס סמנה , וכדלח' (סג' ס' ס' ס' ס'
 לי מיניס דרבי יסורח דיכוס חיי דלח ידיעי לא חיי

דידיע ולא ידיע עד חלחח' דרי מי טעי לא חיי ססוח
 דהוי כככוכוחיס דרבי חמי חכריו עליס כו' ככי וחייל
 חמר ליה חיוס נחמי לך יוכן סיחא ססס' מו חע) חקח
 לקמיה דרבי יוחנן א"ל לא וסכרו על כניחס כו' וכן
 (קדושין פ') רב יהודא דליקלפ לכסדרעי וסכריו
 פל פורכחא , כו' וכן (כסילמי סרק סחשס סנחארמל')
 סגורכנן כלסן ססניק לומר כך חמר לי אכא ססססח וו
 ססורה מסססס וו סמחא , ססורס וסמחא סלקס דעמד
 סלל ססססח וו כסירס ומסססח ססולה וסחכלנו כקלסס
 סל כח סלויני לסלויני , מלי קלסס דחנו רכנן כיווד
 קלסס חחד מן סססין סנשא חשס סחינס סוגנח לו כו'
 וסומריס חחינו כיה ישראל סמפו חחינו סלויני נשא
 חשה סחינה סוגנח לו ומחיראס חנו סמא יססרב זרשי
 כורשינו כולו וקחו לכס דוגמא לדורות סלח יסערב
 זרעו כורשינו ווו סיה קלסס ססחינוק נלמן
 לחסיד עליס :

וכן ראו עיני דבר ס' אחר חיה אל סחונס (יסעי'
 נח) קרא כגרון אל סחשך כסופר סרס
 קולך וסגד לעמי סססס ולכיה יעקב חקחחס וגו' ססח
 סרסכוח רשע וסחר סגדוח מוסס וסלח רלויס סססי
 וכל מוסס ססחקו וגו' או יבקע כסחר חורך וסרסכך
 מהרס חלמיס וגו' חס ססיר מחוכך מוסס סלח חככע
 ודבר סון וכוני ממך סרבוס עולס מוסדי דור ודור חקית'
 וקרא לך גדר סרן מסוככ נסיוכח לסכח וגו' לקדש ח'
 סככד וככדסו מעשיוס דרביך ממטח ססליך ודבר דבר
 או סססנג על סוסרסכך על כמוחי ארץ , וסחכלסך כ"י
כי סי ס' דבר לסלח חככע לעסוח דברי ססן ס' כעס
 כרוז ועוסדח ועס כולד לא יעכרו כסלח כ"י
 ססרן יסיס גדור סנה חמר חלסי חזרוסס סוסי לגנדי
 וקדוסח סס סככד כ"ה וימסלח ע"כ נסחמי חכ קולי

שמעו זלח סוסקניס וסחוינו כל יוסכי סרן
 ססיחח זלח כיימיכס וחס סימי סכוכיס ,
 עליס לכניכס ססרו וכניכס לכניחס וכניחס לדור אחר
 כס דברי יואל בן סחואל

אף ידי חכון זלח סססיכס וססורס סוחס חסיה לעד
 חיק כספי ככסכס וכספי נסחמס זלח סססוכה
 כלי ססרין ויחרון מלה כלסר יבא מפי כעל סססוכס
 ולמס ססחלו לססו וסוה סלחי : ס"ק סלסס דוכער
 כקלחון מוק' סחיר כ"י אכ"ד דק' קאספריח וסגלילוח
 סלח

שאלה

בשאלתי מחמי בארדא אשר צנרפת ילמדנו דבנו ראובן
 ושמעון העידו על לאה שנהקדה ביום ראשון או בשני
 דה"ה פסח, ולוי ויהודה העידו שהיה חולה באלו שני
 ימים, וכל אנשי זה החצר הגרים יחדיו אמרו לא
 ראינו ולא שמענו שהיא לאה היתה חולה אמנם אלו
 העדים העידו בח"ע ובח"ל שגודלי היתה חולה אף
 שלא נשלה למטה אמנם לא ראום במשך אלו השני
 ימים שהיא יונאת מפחה החצר החולה, ונשאלתי אי
 הנה עדות המכחשת או לא :

תשובה

אזכרא דמיא להא אמרינן בפרק שבעה הדיינין
 הווא נברא דאמר לחבריה הב לי ק' וזו דמסיקא
 נד, אמר לי לא פרעתיך בשני שלוני ושלוני, אהו
 פלוני ופלוני ואמרו להד"מ, אמר רב שם הוחזק
 כפרן, רבא אמר כל מלחא דלא רמיא עליה דאנשי אמר
 ולא לדעהיה, והילכתא כרבא, וכאכחז הראש בתשובת
 שאלה וז"ל אבל הטד המפיד ראיתי דבר זה ופלוני היה
 עמי ואהו פלוני אומר לא ראיתי ולא הייתי עמו אין
 זו הכחשה כי בגוף העדות לא הכחש כלל כי לא רמיא
 עליה דשקדי למי דכר בו, וז"ל הרב בר ששה ז"ל
 בדיוטה העליונה וזה אמר בדיוטה החתונה דלמרי יתן
 עדותן מנטרפת (כי הא דפרק זה בורר דמעשה באת
 לשני ר' ונידף עדותן) אף ע"ג דאיזה מקום חקירות
 הוא א"ת לא חשבינן לכו עדות מוכחשת בהקירות לפי
 דבין דיוטה עליונה והחתונה הוי מילחא, דלא רמיא
 עליה בו, ובנידן דידן עאכ"ו דאין אמון בם וכי
 יכולים לומר כזן בקצב (ס"ט האשה שנהארמלה)
 המעון שלא זזה מחוך ידינו שני ימים רצופים, ואמרי
 הכותב לזולת הפרד הדולף עלי כדיוט סגור היתה
 נישא ונחן לכהניב הדיבור זכעה דברי רשו ומחמי
 יסודותי בחומר הגדול הוה לבורוח לחימרא נעיתי אחרי
 רבים מהפסקים, ופתרינן צ"ל קא יעו צבל אורה
 הלחחור התהמר ואף כי בחומר א"א החומר מכל אסוריה
 והכחא רבינו קלון בסתמן פ"ה המעשה באת לפני רש"י
 ז"ל באונם שקדש את עלות ואמר רש"י ז"ל ש"א
 הרהרו חשיבה בלבו והוי לכו דניקים ס"ס (בפרק שני
 דיבמות) ומאמר בהלמוד עולה ננדינו ונזונה ראיה
 בן המקדש לה רש"י ואמר לנע"מ שאר לדיק גמור

אפילו היה רשע כל ימיו מקודשת חפצת, שאל הרמב"ם
 חכונה בלבו, ובפרט בנ"ד ידים לדבר ה עשיחות,
 כאשר שמעתי מפי מגידי אמה שאחד מהם זכעה בר"ס
 אלול בכל שנה ושנה משבת לשבת : ובחומר א"א י"ג
 לחוס אפילו בע"א לדברי הסאג והמרדכי ואף לדברי
 המקאן בפרק החומר והסנרא עד אחד בהכחשה מי
 מהימן מיהא כאן הכחשה לא נחשב מחלומה מפני
 שנים הסן שאחד שיש דפוסים שמשמע מלבן רש"י
 בנמרא או שנוגט המקאן בהכחשת עד אחד ומשמע
 הכחשה האשה לא נחשב מחלומה, ואף כי בנ"ד בלא
 העידה לפני הכעל הפן השני בנבנה עדות משי ע"א
 שעמד לו אחרי הדלת וראה בעד האזנב שקבלה
 הקדושין ונסי עדות זה לא יועיל לעיקר הקדושין
 שהיה עתון מ"מ מסתייע להעדים ולא הוי קוחשה :
 גם נראה לזכור האי שוודא דנאי סמך עכנא דקטל
 כו' ושלחו רבנן הא אה גני לכתא וקועד בנעטיו כחי'נן
 וק"ו בנו של ק"ו בחומר א"א עיין י"ד בטור אכן עוד
 סימן מג גם בנמרא דניטין גוהו אומר דכלנת עמו
 בהינדק רנה אף ע"פ פי די יסוד הנריכו נט עוד לנו דבר
 שפחים הא דהניח במכחש ידים אין דנין ד"ח מד"ס
 ולא ד"פ מד"ס דברי הורה מכחש פלסטר וטרא ויטא
 דברי יסודא סופר וייטא אכד ונרו ונחשמו עאכ"ו
 דהו' דין מרומ' לחומר מעשה אחרי הודיע אלהים כל זה
 כהה מקילים הדוחקים א"ת פלסקיל בכל אלה הס"ס קות
 לצורך לנרף לקמנים ויעבדמה, ואם גם מושית לרוב
 ודיעי חכמות הנבלע יבטאן יתלחו אף יד המשכיל בם
 ואינם כעלם הלוכה בהפניו הרגא דומא גכניף
 מזנו מלא קומצו ובסתחו עופד מדעיד כי איננו רואה
 צידו ונאונת ובהם ערפל מחור השמש ונמנ מחמה
 וחלילה מחסוב לאמר חוטר ג"וה בפי לאמר ובהרי
 מאחר חמתי מולתי, נפשי יודעת מאד סך ערכי
 שפלה קומתי כנוז נובי לגבותים ואומר אני מאמר רב
 נחמן בר יצחק במסכת פסחים לא הכיחא איה וליא
 חחאה איה ולא יחידאם איה אלא גמרא וסדרתא
 וכן מירן בבי שדרשה : והני מברס חלף בעי איה
 כבוד : רבני אשר נכדדות מדבורס ואולי נעיה חד
 הכבוד לר' בריק' גא' יצו בליה נכס' איה נכס' ית
 בלכותה ויה' א' כברי דכתי ידעו מעדים א' יוס' יס'ו
 א"ע כהילו לא ידעו היל'ה יחסוב ויה' על דיני ל'יק
 אכל חומר אני בננה ינאה תהה ידס לא חמו וילח' ל'
 אחד והין לדין איה מה שיעי היל'ה ויה' בני יתא
 לא צידון לנכס טבו ולא חוה' ג'ובי יכפר בעים ונערי

